

บรรณานุกรม

- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2531). *วรรณคดีวิจารณ์*. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- คณะกรรมการกลุ่มผลิตชุดวิชา ภาษาไทย 7 (วรรณคดีวิจารณ์สำหรับครู) มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช. (2539). *เอกสารการสอนชุดวิชา ภาษาไทย 7 (วรรณคดีวิจารณ์
สำหรับครู)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรไทย.
- ความแตกต่างระหว่างรูปธรรมกับนามธรรม. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา [http://
www.oknation.net](http://www.oknation.net) (17 มิถุนายน 2552).
- ความสำคัญและคุณค่าของวรรณกรรม.(ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา [http://
blog.eduzones.com](http://blog.eduzones.com) (19 มิถุนายน 2552).
- มองต่างมุม : คุณผิด เพราะเราไม่คิดเหมือนคุณ. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา [http://
http://www.bloggang.com](http://http://www.bloggang.com) (19 มิถุนายน 2552).
- จรรยาพร ปรปักษ์ประลัย. (2549). *หนึ่งวันเดียวกัน : วรรณกรรม วรรณกรรม*. (ระบบออนไลน์).
แหล่งที่มา [http:// www.winbookclub.com](http://www.winbookclub.com) (27 ตุลาคม 2549).
- เจือ สตะเวทิน. (2516). *เรื่องสั้นตัวอย่าง*. กรุงเทพฯ: ศึกษาภัณฑ์พานิช.
- คนยา วงศ์ธนะชัย. (2542). *วรรณกรรมปัจจุบัน*. พิษณุโลก: คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์
สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ตรีศิลป์ บุญขจร. (2549). *โลกทัศน์ของวินทร์ เลียววาริณ : พินิจจาก สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน*.
(ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา [http:// www.winbookclub.com](http://www.winbookclub.com) (27 ตุลาคม 2549).
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2540). *เคล็ดลับการเขียนเรื่องสั้น*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มิติใหม่.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2540). *คู่มือการเขียนเรื่องสั้นจากภาษิตและคำพังเพย*. กรุงเทพฯ : บริษัท ดันฮ็อ
แกรมมี จำกัด.
- ธวัช ปิณโณทก. (2547). *แนวทางการศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธเนศ เวศร์ภาดา. (2543). *ทะเลปัญญา*. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- ธัญญา สังขพันธานนท์. (2539). *วรรณกรรมวิจารณ์*. ปทุมธานี: นาค.
- นาธิกา มงคลค่านวนเขตต์. (2527). *เรื่องสั้นไทยประเภทมุ่งเสนอแนวคิดระหว่างพ.ศ. 2475 –
2484*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

เบญจนาฏ วัฒนมณี. (2539). เรื่องสั้น “แนวทดลอง” ของไทยช่วง พ.ศ. 2525 - พ.ศ. 2535.

วิทยานิพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.

บุญยงค์ เกศเทศ. (2535). เขียนไทย. ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

บุญยงค์ เกศเทศ. (2536). แลลวดวรรณกรรมไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

ประกิจ จันทะเคียน. (2524). วิเคราะห์วรรณกรรมเรื่องสั้นของอาจินต์ ปัญจพรรค. วิทยานิพนธ์
ศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ประทีป เหมือนนิล. (2519). วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ: สารสยาม.

ประทีป เหมือนนิล. (2523). วิเคราะห์วรรณกรรมเรื่องสั้นของมนัส จรรย์รงค์. วิทยานิพนธ์
ศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ปราณี สุรสิทธิ์. (2541). การเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์. กรุงเทพฯ: แสงดาว.

เปลื้อง ณ นคร. (2540). ศิลปะแห่งการประพันธ์. ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ข้าวฟ่าง.

ไพโรจน์ บุญประกอบ. (2539). การเขียนสร้างสรรค์ เรื่องสั้น-นวนิยาย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
ดอกหญ้า.

ภาคย์ จินตณมัย. (2549). รางวัลซีไรต์ไม่ใช่สุดยอดของวรรณกรรมไทย. (ระบบออนไลน์).

แหล่งที่มา [http:// www.xaap.com](http://www.xaap.com) (24 ตุลาคม 2549).

ย้อนกลับไปสู่ความใหม่ : Avant-garde Art. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา

<http://www.bloggang.com> (1 มิถุนายน 2552).

ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา. (2544). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

рінฤทัย สัจจพันธุ์. (2532). วรรณกรรมปัจจุบัน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

рінฤทัย สัจจพันธุ์. (2549). ทิศทางเรื่องสั้นไทย. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา

<http://www.sakulthai.com>. (28 ตุลาคม 2549).

рінฤทัย สัจจพันธุ์. (2549). ปีกอง วินทร์ เลียววาริณ. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา

<http:// www.winbookclub.com> (28 ตุลาคม 2549).

วรรณพร ปิ่นแก้ว. (2547). การศึกษาวิเคราะห์การสื่อความหมายในเรื่องสั้นของ

วินทร์ เลียววาริณ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วัชรานุกูล (2545). วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอเรื่องในงานเขียนของ วินทร์ เลียววาริณ.

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.

วณิช จรุงกิจอนันต์. (2538). ศาสตร์แห่งเรื่องสั้นและนิยาย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองสาส์น
การพิมพ์.

วาสนา ไชยรัตน์. (2534). การวิเคราะห์เรื่องสั้นของสุรชัย จันทิมาธร. วิทยานิพนธ์
ศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

วาสนา ศรีอ่อนนิล. (2539). วิเคราะห์แนวคิดในเรื่องสั้นของศรีดาวเรือง. วิทยานิพนธ์
ศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สกุล บุญยทัต. (2542, อาทิตย์ที่ 20 มิถุนายน 2542). สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน ภาพรวมทางความคิด,
กรุงเทพธุรกิจ.

สนิตติง ทวี. (2529). การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

สมบัติ จำปาเงิน. (2539). หลักนักเขียน. กรุงเทพฯ: ดันฮอ แกรมมี จำกัด.

สมพร มั่นตะสูตร แห่งพิพัฒน์. (2540). การเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2547). 25 ปีซีไรต์

รวมบทวิจารณ์คัดสรร. กรุงเทพฯ: อมรินทร์บุ๊ค.

สังภูมิ ละอ. (2546). 25 ปีซีไรต์. กรุงเทพฯ: สยามอินเตอร์ บุ๊คส์.

สังภูมิ ละอ. (2546, พุทธที่ 2 กรกฎาคม 2546). สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน เรื่องสั้นรางวัลซีไรต์
พ.ศ. 2542, กรุงเทพธุรกิจ.

สายทิพย์ นุกูลกิจ. (2534). วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
บางเขน.

สายพิน ปฐมาบรรณ. (2539, อาทิตย์ที่ 24 มีนาคม 2539). โลกใบเดียวของราชฎ์ เอกเทศ (1),
กรุงเทพธุรกิจ.

เสรี พงศ์พิศ. (2552). ปรัชญาชีวิต(๔) เวลา. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา

<http://www.phongphit.com> (2 พฤษภาคม 2552).

เสาวนีย์ ทองถนอม. (2544). วิเคราะห์เรื่องสั้นของวินทร์ เลียววาริณ ตั้งแต่ พ.ศ. 2537-2542.

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

สุจิตรา จรจิตร. (2547). มนุษย์กับวรรณกรรม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

สุชาติ สวัสดิ์ศรี. (2518). ถนนสายที่นำไปสู่ความตาย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนศ.

สุชาติ สวัสดิ์ศรี. (2535). รวมเรื่องสั้นแนวทดลองข้อปาริชาต 1 ชุดฝนหยดเดียว. กรุงเทพฯ :
เคสส์ไทย.

สุดารัตน์ เสรีวัฒน์. (2522). วิวัฒนาการเรื่องสั้นในเมืองไทยตั้งแต่แรกจนถึง พ.ศ. 2475.
กรุงเทพฯ: เทพนมการพิมพ์.

สุนิสสา สีวกุล. (2541). การวิเคราะห์เรื่องสั้นของปรกรณ์ ปิ่นเฉลียว . วิทยานิพนธ์ศึกษา
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สุปราณี มณฑานุช. (2533). เรื่องสั้นไทยแนวสัญลักษณ์ของไทย พ.ศ.2500-พ.ศ.2530. วิทยานิพนธ์
อักษรศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพรรณิ โกศลวัฒน์. (2530). วรรณกรรม : หลักและวิธีการ. เชียงใหม่: ภาควิชาภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุภา ศาตวรรณ. (2525). วิเคราะห์เรื่องสั้นของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช. วิทยานิพนธ์
ศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สุวรรณ เกรียงไกรเพ็ชร. (บรรณาธิการ). (2547). มองข้ามบ้านนักเขียน : เรื่องสั้นไทยในทัศนะ
นักวิจารณ์. กรุงเทพฯ: กิจไพศาลการพิมพ์และซัพพลายส์จำกัด.

อรทัย ปิ่นเกตุมณี. (2552). ปรัชญาวัตถุนิยมวิภาษ. (ระบบออนไลน์).แหล่งที่มา
<http://www.firelamtung.com> (30 มิถุนายน 2552).

อิราวดี ไตลังคะ. (2549). เรื่องสั้นคตินิยมสมัยใหม่ของไทย พ.ศ.2507-2516 : ความสัมพันธ์กับ
ศิลปะ. (ระบบออนไลน์). แหล่งที่มา<http://bookgang.net> (13 สิงหาคม 2549).

อิราวดี ไตลังคะ. (2549). วรรณกรรมหลังสมัยใหม่ของไทย : ใครว่าเพิ่งเกิด. (ระบบออนไลน์).
แหล่งที่มา <http://www.lit.hum.ku.ac.th> (28 ตุลาคม 2549).

อิราวดี ไตลังคะ. (2543). ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อุดม รุ่งเรืองศรี. (2523). สภาพของวรรณกรรมไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศิลปาบรรณาคาร.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์ชฎารัตน์ สุนทรธรรม	อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
2. อาจารย์เอกพงศ์ เกตุวรภัทรา	ผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ โรงเรียน
บ้านน้ำโค้ง (ประจักษ์-เคราะห์) จ.แพร่
3. อาจารย์อรุณี เกตุวรภัทรา	อาจารย์ชำนาญการ โรงเรียนบ้าน
ห้วยอ้อย อ.ร้องกวาง จ.แพร่
4. อาจารย์รุ่งทิวา อุปขาว	หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย โรงเรียน
สอนภาษา YMCA เชียงใหม่

ภาคผนวก ข

ตารางค่าความถี่

1. ตารางค่าความถี่ รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล
2. ตารางค่าความถี่ รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน
3. ตารางค่าความถี่ รวมเรื่องสั้น หนึ่งวันเดียวกัน
4. ตารางค่าความถี่ รวมเรื่องสั้น วันแรกของวันที่เหลือ
5. ตารางค่าความถี่ รวมเรื่องสั้น โลกด้านที่หันหลังให้ดวงอาทิตย์

ตาราง รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎีเรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	ถ้าแดงพรางอารมณ์	ล้ำยุค	เหนือจริง	คุณค่าด้านภาพฝัน	อัตวิสัย	มองจากที่สูง	ไม่เป็นไปตามขนบเดิม	ความคิดริเริ่มแปลกใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก ขบถกับตัวเอง	บรรยายประกอบส่วน
1. โลภีย-นิพพาน	✓	✓	✓			✓		✓	✓	✓		✓		✓
2. หมึกหยดสุดท้าย			✓			✓	✓	✓	✓		✓			
3. เมืองคนบาป		✓	✓			✓	✓	✓	✓					
4. อาเพศกำสรวล	✓	✓		✓	✓	✓			✓		✓	✓	✓	
5. เกม		✓		✓		✓		✓	✓	✓				
6. สุนัขจิ้งจอก	✓		✓	✓			✓	✓	✓					
7. น้ำสองสาย		✓	✓			✓			✓	✓		✓	✓	
8. กระดุมขาวกับดาวหมึก	✓	✓	✓			✓	✓	✓	✓					

ตาราง รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน (ต่อ)

ทฤษฎี เรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	คำแดง พลัง อารมณ์	คำยุด	เหนือ จริง	คุณค่า ด้าน ภาพฝัน	อติวิสัย	มองจาก ที่สูง	ไม่เป็น ตาม ขนบ เดิม	ความคิด ริเริ่ม แปลก ใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก พบกับ ตัวเอง	บรรยาย ประกอบ ส่วน
15.หมากลาง ถนน		✓		✓		✓			✓	✓	✓	✓		✓
16.พจนมาต	✓	✓		✓		✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓
17.เรื่องของ พระเด็กเลื้อ ไก่อมด	✓	✓	✓			✓	✓	✓	✓			✓	✓	
รวม 17 เรื่อง	12	9	9	7	2	12	3	12	15	11	11	3	14	11
คิดเป็นร้อยละ	70.59	52.94	52.94	41.18	11.76	70.59	17.65	70.59	88.24	64.71	64.71	17.65	82.35	64.71

ตาราง รวบรวมเรื่องสั้น หนึ่งวันเดียวกัน

ทฤษฎี เรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	ด้าน พลัง อารมณ์	ล้ำยุค	เหนือ จริง	คุณค่า ด้าน ภาพฝัน	อัตวิสัย	มองจาก ที่สูง	ไม่เป็น ตาม ขนบ เดิม	ความคิด ริเริ่ม แปลก ใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก ขบถกับ ตัวเอง	บรรยาย ประกอบ ส่วน
1.ลูกไม้ใต้ต้น								✓	✓					
2.หนังกาก	✓						✓	✓	✓					
3.ความคิดใน สายน้ำเกลือ							✓				✓		✓	
4.คืนไฟดับ	✓	✓						✓	✓					
5.ภาพจริง ของเปลือก	✓		✓				✓	✓	✓		✓			
6.กุหลาบ	✓		✓	✓		✓		✓	✓		✓			
7.ทางผ่าน						✓	✓	✓			✓		✓	
8.จดหมาย ถึงแม่			✓			✓	✓	✓			✓		✓	
9.ป้ายร้าน ของเสีย	✓	✓	✓			✓	✓	✓	✓		✓		✓	
10.หนูอ้วน กับพ่อ			✓			✓		✓	✓		✓			

ตาราง รวมเรื่องสั้น หนึ่งวันเดียวกัน (ต่อ)

ทฤษฎีเรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	สำแดงพลังอารมณ์	คำพูด	เหนือจริง	คุณค่าด้านภาพฝัน	อศัวิสัย	มองจากที่สูง	ไม่เป็นไปตามขนบเดิม	ความคิดริเริ่มแปลกใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก ขบถกับตัวเอง	บรรยายประกอบส่วน
11.ทางหลวง			✓			✓		✓	✓		✓			✓
12.สายตรง	✓						✓	✓	✓		✓			
13.เชื้ยมสี่	✓	✓	✓				✓	✓			✓			
14.รสนิยม	✓	✓	✓			✓	✓	✓		✓	✓			
15.ปรัชญาหน้ากระจกรถ		✓				✓				✓	✓		✓	
16.คนขายผลไม้	✓		✓				✓	✓			✓			
17.ปรัชญาจากก้อนหิน	✓	✓	✓				✓	✓			✓			
18.นาฬิกาหาย	✓	✓	✓		✓	✓		✓			✓			
19.ความในใจหลังพวงพรีด	✓	✓	✓				✓	✓		✓	✓			
20.นาฬิกา	✓		✓				✓	✓		✓	✓			

ตาราง รวมเรื่องสั้น หนึ่งวันเดียวกัน (ต่อ)

ทฤษฎี เรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง								เนื้อหา			
	นามธรรม	ลำแตง พลั่ง อารมณ์	ล้ำยุค	เหนือ จริง	คุณค่า ด้าน ภาพฝัน	อัตวิสัย	มองจาก ที่สูง	ไม่เป็น ตาม ขนบ เดิม	ความคิด ริเริ่ม แปลก ใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก ขบถกับ ตัวเอง	บรรยาย ประกอบ ส่วน	
21.เบอร์เกอร์	✓						✓	✓		✓	✓				
22.เกมผู้ใหญ่	✓		✓			✓	✓	✓			✓				
23. โลก ของดวง		✓					✓	✓			✓		✓		
24.โทรทัศน์ เครื่องใหม่							✓	✓			✓		✓		
25.سابน			✓			✓	✓	✓			✓		✓		
26.ราตรีนีออน			✓			✓		✓		✓	✓	✓			
27.ทราน- สตรีปได้ชีวิต	✓	✓	✓			✓	✓	✓		✓	✓				
28.กรง	✓		✓			✓		✓			✓		✓		
29. โลกจริงใน โลกดวง		✓	✓			✓	✓	✓			✓		✓		
30.คนล่าโชค		✓	✓			✓	✓	✓			✓		✓		

ตาราง รวมเรื่องสั้น หนึ่งวันเดียวกัน (ต่อ)

พฤษณี เรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง								เนื้อหา			
	นามธรรม	ถ้าแต่ง พลั้ง อารมณ์	ถ้าพูด	เหนือ จริง	คุณค่า ด้าน ภาพฝัน	อติวิสัย	มองจาก ที่สูง	ไม่เป็น ตาม ชนบ เดิม	ความคิด ริเริ่ม แปลก ใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก พบกับ ตัวเอง	บรรยาย ประกอบ ส่วน	
31.เลขชีวิต			✓			✓	✓	✓		✓	✓				
32.นามนั้น สำคัญไฉน	✓		✓			✓	✓	✓		✓	✓				
33.คำทำนาย			✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓				
34.สว่างจู่			✓		✓	✓	✓	✓			✓		✓		
35.ชายแก่ที่ สะพานปลา			✓		✓	✓	✓	✓			✓		✓		
36.หมายเลข หนึ่ง		✓		✓	✓	✓		✓					✓	✓	
37.ดอม		✓	✓			✓	✓	✓			✓		✓		
38.เปลือกส้ม	✓		✓			✓	✓	✓		✓	✓				
39.ตัวชีวิต		✓	✓			✓	✓	✓			✓			✓	
40.คำสั่ง			✓	✓			✓	✓			✓				
41.ตลาดสี่ล้อ						✓		✓			✓				
42.ขอทาน						✓		✓		✓	✓		✓	✓	

ตาราง รวมเรื่องสั้น หนึ่งวันเดียวกัน (ต่อ)

ทฤษฎี เรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง								เนื้อหา			
	นามธรรม	สำแดง พลัง อารมณ์	ล้ำยุค	เหนือ จริง	คุณค่า ด้าน ภาพฝัน	อัตวิสัย	มองจาก ที่สูง	ไม่เป็น ตาม ขนบ เดิม	ความคิด ริเริ่ม แปลก ใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก พบกับ ตัวเอง	บรรยาย ประกอบ ส่วน	
43.บั๊ต ประชาชน			✓					✓			✓		✓		
44.ปฏิกริยา		✓						✓			✓				
45.ทวนน้ำ	✓		✓			✓		✓	✓		✓			✓	
46.นิวยอร์ก 9-11	✓	✓	✓				✓	✓			✓				
47.ชีวิต สมบูรณ์	✓		✓				✓	✓		✓	✓				
48.วันมงคล			✓	✓		✓	✓	✓			✓		✓		
49.ชยะ	✓		✓				✓	✓			✓				
50.ชีวิตที่ เปลี่ยนไป	✓	✓	✓					✓			✓				

ตาราง รวมเรื่องสั้น หนึ่งวันเดียวกัน (ต่อ)

ทฤษฎีเรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง								เนื้อหา			
	นามธรรม	ถ้าแดงพลังอารมณ์	ถ้ายุค	เหนือจริง	คุณค่าด้านภาพฝัน	อัตวิสัย	มองจากที่สูง	ไม่เป็นตามขนบเดิม	ความคิดริเริ่มแปลกใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก ขบถกับตัวเอง	บรรยายประกอบส่วน	
51.เพลงชีวิต		✓				✓		✓			✓	✓	✓		
52.ใบผ่าน			✓			✓	✓	✓		✓	✓				
53.ขาวกับดำ	✓	✓	✓			✓		✓	✓		✓	✓	✓	✓	
54.โลกส่วนตัว			✓			✓	✓	✓			✓				
55.ยักษ์ชีวิต		✓	✓			✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓	
รวม 55 เรื่อง	25	21	39	3	6	33	33	53	12	16	52	4	21	9	
คิดเป็นร้อยละ	45.46	38.18	70.91	5.46	10.91	60	60	96.36	21.82	29.09	94.54	7.27	38.18	16.36	

ตาราง รวมเรื่องสั้น วันแรกของวันที่เหลือ

ทฤษฎีเรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	สำแดงพลังอารมณ์	ลึกลับ	เหนือจริง	คุณค่าด้านภาพฝัน	อัตวิสัย	มองจากที่สูง	ไม่เป็นตามขนบเดิม	ความคิดริเริ่มแปลกใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอกพบกับตัวเอง	บรรยายประกอบส่วน
1.ของขวัญ		✓				✓		✓			✓		✓	✓
2.น้ำกลั่น	✓	✓			✓		✓	✓			✓		✓	✓
3.จอมยุทธ์	✓		✓			✓		✓			✓		✓	
4.หน้ากากเสือ			✓			✓		✓			✓		✓	
5.เกมปัญญา						✓	✓	✓			✓			
6.สยามสแควร์	✓		✓			✓		✓			✓			✓
7.มุมมอง			✓		✓		✓	✓		✓	✓			
8.กำหนดการ			✓			✓	✓	✓		✓	✓			

ตาราง รวบรวมเรื่องสั้น วันแรกของวันที่เหลือ (ต่อ)

พฤษณี เรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	สำแดง พลัง อารมณ์	ลึกลับ	เหนือ จริง	คุณค่า ด้าน ภาพฝัน	อภินิหาร	มองจาก ที่สูง	ไม่เป็น ตาม ขนบ เดิม	ความคิด ริเริ่ม แปลก ใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก พบกับ ตัวเอง	บรรยาย ประกอบ ส่วน
9.การ์ตูน			✓		✓	✓		✓			✓		✓	✓
10. เก๋ของพ่อ	✓					✓			✓		✓			✓
11.งานสกลปรก	✓	✓			✓	✓		✓	✓		✓			✓
12. ในโรงหนัง	✓					✓		✓			✓			
13.มารยาท			✓				✓	✓			✓			
14.การสื่อสาร			✓				✓	✓			✓			
15.คำสั่ง	✓						✓	✓	✓		✓			

ตาราง รวมเรื่องสั้น วันแรกของวันที่เหลือ (ต่อ)

ทฤษฎีเรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	สำแดงพลังอารมณ์	ล้ายุค	เหนือจริง	คุณค่าด้านภาพฝัน	อึดวิสัย	มองจากที่สูง	ไม่เป็นตามขนบเดิม	ความคิดริเริ่มแปลกใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก ขบถกับตัวเอง	บรรยายประกอบส่วน
23.คู่แข่ง	✓		✓				✓	✓			✓			
24.ตะกอน	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓			✓		✓	
25.ผู้ชนะ	✓		✓			✓	✓	✓			✓			
26.เรตติ้ง	✓		✓				✓	✓		✓	✓	✓		
27.ของปลอม		✓	✓			✓		✓		✓	✓		✓	✓
28.จดหมายถูกใจ	✓		✓	✓				✓			✓			
29.อัจฉริยะ	✓					✓		✓			✓			

ตาราง รวมเรื่องสั้น วันแรกของวันที่เหลือ (ต่อ)

ทฤษฎี เรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	สำแดง พลัง อารมณ์	ถ่ายทอด	เหนือ จริง	คุณค่า ด้าน ภาพฝัน	อัตวิสัย	มองจาก ที่สูง	ไม่เป็น ตาม ขนบ เดิม	ความคิด ริเริ่ม แปลก ใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก พบกับ ตัวเอง	บรรยาย ประกอบ ส่วน
30.เข้ากับเธอ	✓		✓					✓			✓			
31.เจ้าชาย		✓			✓				✓		✓			
32.ประสบ- การณ์						✓		✓			✓		✓	
33.คนนำทาง					✓		✓	✓						
34.โลกที่ ปลายนิ้ว	✓		✓			✓		✓			✓	✓		
35.คนหาย			✓			✓							✓	
36.เปลือก ของเสา	✓		✓				✓	✓			✓			

ตาราง รวมเรื่องสั้น หนึ่งวันเดียวกัน (ต่อ)

ทฤษฎี เรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	สำแดง พลัง อารมณ์	สำยุด	เหนือ จริง	คุณค่า ด้าน ภาพฝัน	อัตวิสัย	มองจาก ที่สูง	ไม่เป็น ตาม ขนบ เดิม	ความคิด ริเริ่ม แปลก ใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก พบกับ ตัวเอง	บรรยาย ประกอบ ส่วน
37.งานศิลปะ		✓	✓			✓	✓	✓		✓	✓			
38.บันได	✓		✓			✓	✓	✓			✓			
39.เลขคณิต ขั้นต้น	✓		✓			✓		✓			✓			
40.เรื่อง หนักหัว	✓		✓			✓		✓	✓		✓			✓
41. โลกใบ เดียวกัน	✓	✓	✓			✓	✓	✓		✓	✓	✓		
42.เพื่อนบ้าน	✓	✓	✓			✓	✓	✓			✓			
43.กำแพง	✓		✓		✓		✓	✓		✓	✓			
44.เครื่องมือ			✓					✓			✓			

ตาราง รวมเรื่องสั้น วันแรกของวันทีเหลือ (ต่อ)

ทฤษฎี เรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา				
	นาม ธรรม	ลำแดง พลัง อารมณ์	ลำยุค	เหนือ จริง	คุณค่า ด้านภาพ ฝัน	อติวิสัย	มองจาก ที่สูง	ไม่เป็น ตาม ขนบเดิม	ความคิด ริเริ่ม แปลก ใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานกา รณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก พบกับ ตัวเอง	บรรยาย ประกอบ บส่วน	
45.น้ำใจ	✓		✓			✓		✓			✓				
46.จุดประ- สงค์	✓		✓		✓		✓	✓			✓				
47.ชื่อจำกัด		✓	✓		✓	✓		✓			✓				
48.เพื่อนร่วม สถาบัน		✓			✓	✓							✓		
49.ค่าของงาน	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓			✓	✓			
50.รอยสัก			✓				✓	✓			✓				
51.ยาสีฟันหมด หลอด	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓				
52.รถป้ายแดง	✓	✓						✓	✓		✓				
53.กรง	✓		✓		✓	✓	✓	✓			✓				
รวม 53 เรื่อง	34	15	38	1	15	35	23	49	8	10	50	4	13	9	
คิดเป็นร้อยละ	64.15	28.30	71.70	1.87	28.30	66.04	43.40	92.45	15.09	18.87	94.34	7.55	24.53	16.98	

ตาราง รวมเรื่องสั้น โลกด้านที่หันหลังให้ดวงอาทิตย์

ทฤษฎีเรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	สำแดงพลังอารมณ์	ล้ำยุค	เหนือจริง	คุณค่าด้านภาพฝัน	อัตวิสัย	มองจากที่สูง	ไม่เป็นไปตามขนบเดิม	ความคิดริเริ่มแปลกใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก ขบถกับตัวเอง	บรรยายประกอบส่วน
1.ถนนแคบ	✓	✓				✓		✓			✓			
2.สิ่งของในตู้กระดาษ			✓		✓				✓		✓		✓	
3.โลกที่หมุนด้วยเงิน	✓		✓			✓	✓	✓			✓			
4.เหยียบขี่หมา	✓	✓				✓					✓			
5.คืนไม่ดี	✓		✓		✓		✓	✓		✓	✓			
6.หงอคง	✓		✓			✓					✓			
7.ปีแสง	✓		✓		✓		✓	✓	✓		✓			
8.ทีวีวิวัฒนาการ	✓		✓	✓			✓	✓			✓			

ตาราง รวมเรื่องสั้น โลกด้านที่หันหลังให้ดวงอาทิตย์ (ต่อ)

ทฤษฎีเรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	สำแดงพลังอารมณ์	ล้ำยุค	เหนือจริง	คุณค่าด้านภาพฝัน	อัตวิสัย	มองจากที่สูง	ไม่เป็นตามขนบเดิม	ความคิดริเริ่มแปลกใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก ขบถกับตัวเอง	บรรยายประกอบส่วน
9.วันเปิดเรียน		✓			✓	✓	✓				✓	✓		
10.ของเล่นกับตำราเรียน	✓				✓	✓		✓		✓	✓			
11.ไดโนเสาร์					✓	✓		✓			✓			
12.ป้าย	✓		✓		✓	✓	✓	✓			✓			
13.แฮปปี้เอนด์	✓					✓	✓	✓		✓	✓			
14.ของขวัญแด่แม่พระธรณี	✓		✓				✓	✓			✓			
15.มุมมอง	✓		✓			✓	✓	✓			✓			

ตาราง รวมเรื่องสั้น โลกด้านที่หันหลังให้ดวงอาทิตย์ (ต่อ)

หัวข้อ	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	สำแดงพลังอารมณ์	สัญลักษณ์	เหนือจริง	คุณค่าด้านภาพฝัน	อัตวิสัย	มองจากที่สูง	ไม่เป็นไปตามขนบเดิม	ความคิดริเริ่มแปลกใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก ขบถกับตัวเอง	บรรยายประกอบส่วน
เรื่อง														
16.คำตอบที่ไม่สุดท้าย	✓		✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓			
17.ของแถม	✓		✓			✓	✓	✓		✓	✓			
18.ทางที่ไม่มีใครเลือกเดิน	✓		✓		✓	✓	✓	✓			✓			
19.วันรับปริญญา	✓		✓		✓		✓	✓	✓	✓	✓			
20.ประโยชน์ของส่วนรวม	✓	✓				✓		✓		✓	✓			
21.ถ่านไฟใหม่	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓			✓		✓	
22.จินตนาการกับความเป็นไปได้	✓		✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓			

ตาราง รวบรวมเรื่องสั้น โลกด้านที่หันหลังให้ดวงอาทิตย์ (ต่อ)

ตาราง รวมเรื่องสั้น โลกด้านที่หันหลังให้ดวงอาทิตย์ (ต่อ)

ทฤษฎีเรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	สำแดงพลังอารมณ์	ล้ำยุค	เหนือจริง	คุณค่าด้านภาพฝัน	อภินิหาร	มองจากที่สูง	ไม่เป็นตามขนบเดิม	ความคิดริเริ่มแปลกใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก ขบถกับตัวเอง	บรรยายประกอบส่วน
37.บทเรียนจากลูกจ้าง	✓		✓				✓	✓			✓			
38.รายการตลก	✓	✓				✓		✓	✓		✓			
39.ไม้ใหญ่		✓			✓	✓		✓		✓	✓			
40.เอสเอ็มเอส	✓					✓	✓	✓		✓	✓			
41.รอยเลอะดินสอ	✓	✓				✓		✓		✓	✓		✓	
42.เกมกุหลาบ	✓		✓			✓	✓		✓	✓	✓			
43.เกมประจำชาติ	✓	✓	✓			✓	✓	✓			✓			

ตาราง รวมเรื่องสั้น โลกด้านที่หันหลังให้ดวงอาทิตย์ (ต่อ)

ทฤษฎี เรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง							เนื้อหา			
	นามธรรม	ลำแสง พลัง อารมณ์	ผู้ ถ่ายทอด	เหนือ จริง	คุณค่า ด้าน ภาพฝัน	อภินิหาร	มองจาก ที่สูง	ไม่เป็น ตาม ขนบ เดิม	ความคิด ริเริ่ม แปลก ใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก พบกับ ตัวเอง	บรรยาย ประกอบ ส่วน
44.ราคาของ ใบตอง	✓		✓			✓		✓			✓			
45.รางวัล วรรณกรรม	✓		✓				✓	✓		✓	✓			
46.พินัยกรรม รองเท้า		✓			✓	✓					✓			
47. อกินันทนาการ	✓		✓				✓	✓		✓				
48.ของเก่าที่ไร้ ประโยชน์	✓	✓				✓		✓			✓		✓	✓
49.ผู้ชนะ	✓		✓			✓	✓	✓		✓	✓			
50.รอยแยก	✓		✓				✓	✓			✓			

ตาราง รวมเรื่องสั้น โลกด้านที่หันหลังให้ดวงอาทิตย์ (ต่อ)

ทฤษฎีเรื่อง	รูปแบบการนำเสนอ			ลักษณะของเรื่อง								เนื้อหา			
	นามธรรม	สำแดงพลังอารมณ์	ลึกลับ	เหนือจริง	คุณค่าด้านภาพฝัน	อัตวิสัย	มองจากที่สูง	ไม่เป็นตามขนบเดิม	ความคิดริเริ่มแปลกใหม่	ตั้งคำถาม	ความคิด, สถานการณ์	มิติที่ 4	ตัวเอก ขบถกับตัวเอง	บรรยายประกอบส่วน	
51.คำเล่าเรียน			✓				✓	✓		✓	✓				
52.คนร้าย		✓				✓		✓			✓	✓			
53.สัญชาตญาณพื้นฐาน	✓		✓			✓	✓	✓							
54.ไอศกรีม		✓				✓					✓				
55.ทวดา	✓	✓	✓			✓		✓	✓	✓				✓	
รวม 55 เรื่อง	44	16	35	1	17	40	34	49	6	23	52	1	5	3	
คิดเป็นร้อยละ	80	29.09	63.63	1.81	30.91	72.72	61.81	89.09	10.90	41.82	94.55	1.81	9.09	5.45	

ภาคผนวก ค

ตารางข้อความ

1. ตารางข้อความ รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล
2. ตารางข้อความ รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ตารางข้อความ
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
1.รูปแบบการนำเสนอ 1.1 เสนอเรื่องราว แบบ “นามธรรม” (Abstract)	ประตูห้องถูกเปิดออก แฉกช่องให้แสงแดดจาก ภายนอกสอดเข้ามาเบียดไล่ความมืดไปจากห้อง อาบห้องทั้งห้องจนเจิดจ้า อบอุ่น และเปี่ยม พลังชีวิต	โลกีย- นิพพาน	14, 29
	ประตูห้องถูกดิ่งปิดลง ตัดขาดทุกสิ่งในห้อง เล็กๆ ห้องนั้นจากโลกภายนอกเงียบ เย็น และ มืดสลัว	โลกีย- นิพพาน	14, 29
	พระเครื่องในตู้ดูเหมือนจะส่งสายตาล้อเลียนผม ตอนผมจากมา	โลกีย- นิพพาน	29
	- เรื่องอาเพศกำสรวลนี้มีจุดที่ผู้เขียนใช้ สัญลักษณ์ที่ต้องตีความหลายจุด ไม่ว่าจะเป็น บรรยากาศภายในหมู่บ้านที่แปรปรวน วิปริต เปรียบเหมือนอาเพศกำลังครองเมือง อีกทั้ง นัยน์ดาตีสีเขียวสะท้อนแสงไฟของข้าราชการ จากเมืองหลวง และคนในหมู่บ้านบางจันทร์ ในตอนท้ายเรื่อง ดังข้อความ “เอ็งกับข้าไม่ต่างอะไรกัน แก่ตัวเหมือนกัน ไม่มีหวังในชีวิตเหมือนกัน เพราะอาเพศกำลัง ครองเมือง”	อาเพศ กำสรวล	55
	นัยน์ดาตีสีเขียวสะท้อนแสงไฟคู่นั้นจ้องหน้า ผู้ใหญ่นิ่ง รอยยิ้มระบายเหนือริมฝีปาก	อาเพศ กำสรวล	61

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
1.รูปแบบการนำเสนอ 1.1 เสนอเรื่องราว แบบ “นามธรรม” (Abstract)	ไม่นานต่อมาแกก็สังเกตเห็นนัยน์ตาลูกบ้าน หลายคน เริ่มมีแววสีเขียวฉาบจางๆ	อาเพศ กำสรวล	66
	เสียงร้องครอกเบาๆ แล้วเจ้าควายคู่ยากก็ล้มลง กลางกองน้ำแข็งขาวโพลน นัยน์ตาเหลือกโพลง คู่นั้นเป็นสีเขียวสะท้อนแสงไฟ	อาเพศ กำสรวล	66
	- เรื่องสุนัขขีปไทย มีการใช้สัญลักษณ์ที่ต้อง ตีความคือ ให้สุนัขเป็นตัวละครเอก แต่มี พฤติกรรมเหมือนกับคน และใช้เหตุการณ์เป็น เรื่องราวของการเมือง	สุนัข- ขีปไทย	
	“สำหรับประเด็นที่คุณ โชติแห่งพรรคกษัตริย์ดี อ้างว่า รัฐบาลนี้ไม่มีเสถียรภาพเพราะกักกันเอง เป็นประจำนั้น กระผมใคร่ขอให้ท่านที่กล่าว มองตัวเองอีกครั้ง การกักกันข้อมเป็นวิสัยแห่ง ธรรมชาติของพวกเราอยู่แล้ว โดยเฉพาะคุณ โชติเองก็มีเชื้อและฟันยาวเป็นพิเศษผดสาย พันธุ์จรจัดของท่าน”	สุนัข- ขีปไทย	94-95
	“จิตวิญญาณสุนัขเรด้าด้อยลงไปทุกที ระบบ การศึกษาสำหรับสุนัขเรากำลังสอนอะไร หนังสือโป๊มีขายเกลื่อนแผงหาซื้อง่ายกว่ายา แก้ปวดหัว เราพยายามพัฒนาให้ประชาชนเดิน สองขามานานหลายสิบปีแล้ว แต่สันดานเรา ยังแก้ไม่หาย”	สุนัข- ขีปไทย	96

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
1.รูปแบบการนำเสนอ 1.1 เสนอเรื่องราว แบบ “นามธรรม” (Abstract)	หล่อนเป็นคนรักความสะอาดที่สุด เสื้อผ้าต้อง สะอาดเอี่ยม รองเท้าขัดใหม่ทุกวัน หล่อนไม่เคย ปล่อยให้รอยคราบใดแปดเปื้อนอยู่บนร่างกาย นานเกินไป มีพักเอื่อยถึงคราบหมึกของ หนังสือพิมพ์ที่ปนเปื้อนสารตะกั่ว	กระดาส ขาวกับขาว หมึก	120
	หยาดน้ำหยดหนึ่งกระเซ็นไปบนหน้าหนึ่งของ หนังสือพิมพ์ มันค่อยๆซึมหายเข้าไปในเนื้อ กระดาสปอนด์ที่พิมพ์ด้วยสีหมึก กระดาสีขาว สะอาด หมึกสีดำสนิท	กระดาส ขาวกับขาว หมึก	120
	“กระดาสีขาวสะอาดเมื่อมีรอยเปื้อนสีดำก็ไร ค่า จริงไหม...”	กระดาส ขาวกับขาว หมึก	128
	โลกที่ข้าพเจ้าคุ้นเคยใบนี้ยังมีเรื่องที่ข้าพเจ้าไม่ คุ้นเคยอีกมากนัก คล้ายว่ามีโลกสองใบซ้อนกัน อยู่ โลกของคนแปลกหน้ากับคนที่คุ้นเคย สับสนปนเปกันเสียจนลูกจำพ่อแม่ไม่ได้ คนมั่ง มีลิ้มว่ายังมีคนยากไร้ และคนที่ข้าพเจ้ารักจำ ข้าพเจ้าไม่ได้	คนแปลก หน้า	145
	“นั่นแหละคือปัญหา มันสบายเกินไป อยู่วัด วันๆ ทำแต่พิธีกรรม จนผมไม่แน่ใจว่านี่เป็นสิ่งที่ ผมต้องการจากการบวชหรือเปล่า”	โลกีย- นิพพาน	20

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
1.2 ลำแดง (Express) พลังและอารมณ์ ซับซ้อนภายใน	“หลายเดือนมานี้ผมเห็นกิจกรรมของพระที่นั่งมีแต่ทำพิธีกรรม ปลุกเสก สักยันต์ เจิมป้าย ดูพระเครื่อง ผมก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าพิธีกรรมพวกนี้มันเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตเพื่อบรรลุนิพพานตรงไหน”	โลกีย- นิพพาน	23
	“แต่อย่างนี้เรียกว่าเครื่องรางวิชาไมใช่หรือพี่”	โลกีย- นิพพาน	24
	“ก็ไม่เชิง เพียงแต่คิดว่าผมกำลังมาทำอะไรอยู่ที่นี้ สงสัยว่าจุดมุ่งหมายของการบวชอยู่ที่ไหนกันแน่? ผมคิดว่ามันน่าจะอยู่ที่นิพพานมากกว่าพิธีกรรม”	โลกีย- นิพพาน	24
	“ชีวิตทุกชีวิตตั้งอยู่บนรากฐานที่โซเซ ที่เราเรียกว่าทุกข์ ทุกครั้งที่มันสั่นไหว เราจะรู้สึกเจ็บปวด”	โลกีย- นิพพาน	26-27
	“ใบพัดเครื่องจักรมันตัดข้อมือ ไอ้ห่า! พอเกิดอุบัติเหตุ ถ้าวัดก่อนเลยว่าเครื่องจักรเป็นอะไรไหม ระบายแท้ ไม่มีน้ำใจสักนิด”	เมืองคน บาป	45
	“นั่นนะสิ พวกผู้ชายหาบ้านเล็กบ้านน้อยได้ เราออกมาแค่นี้จะเป็นไร ผับสำหรับผู้หญิงก็มีอยู่น้อยแห่ง...”	เมืองคน บาป	47

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
1.2 สำแดง (Express) พลังและอารมณ์ ซับซ้อนภายใน	“เจ็บตัวยังไม่เท่าเจ็บใจที่อุตสาหกรรมเจ็บตัวถึง ปานนี้แล้ว พ่อเจ้าประคุณสามียังมีเมียน้อยอีก”	เมืองคน บาป	47
	“เอ็งกับข้ามันไม่ต่างอะไรกัน แก่ตัวเหมือนกัน ไม่มีหวังในชีวิตเหมือนกัน เพราะอาเพศกำลัง ครองเมือง”	อาเพศ กำสรวล	55
	“ขายเสียงเพื่อแลกกับโรงเรียนมาสอน ประชาธิปไตย? เป็นความคิดที่บ้าสิ้นดี...”	อาเพศ กำสรวล	62
	“มันให้รสชาติของชีวิตที่สะใจ...” คำตอบ “...ที่บ้านผมมีหัวสัตว์สต๊าฟฟ์แขวนบนผนังเต็ม ห้องไปหมด คราวนี้ถ้าล่าเสือตัวนี้ได้ จะเอา หัวมันไปแขวนที่ป้ายอีกสักหัวก็ดี”	เกม	79-80
	“โธ่วว๊ว! ผมยิงสัตว์บาดเจ็บแค่ตัวเดียว ลูกเทศน์ ผมมาตลอดทาง จะประชดผมไปถึงไหนกัน? มันผิดมากี่ในเมื่อสัตว์มันก็มีไว้ให้เราฆ่ากิน กันทุกวันอยู่แล้ว”	เกม	84
	“ถูกินหมากมาตั้งแต่หนุ่ม จนแก่จะเข้าโลงอยู่ แล้วจะมาห้ามทำไม ใส่หมวกนะพอไหว แต่จะ ให้ออดหมากถูกจะลงแดงตายเสียก่อน ทำไม่ถึง มีกฎหมายอย่างนี้ออกมาได้”	น้ำสองสาย	105

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
1.2 สำแดง (Express) พลังและอารมณ์ ซับซ้อนภายใน	“เดิมก็เอลวิส แล้วก็คลิฟ มาตอนนี้ก็เต๋าทองสี่ ตัว เพลงอะไรก็ไม่รู้ทำนองหนวกหู ไม่รู้ว่าคน เขาชอบมันที่ตรงไหน”	น้ำสองสาย	108
	“ประเทศเราปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย ใช้ไหม ทุกคนมีสิทธิทำอะไรก็ได้ใช้ไหม...ถ้า เช่นนั้นหากผมกินน้ำล้างครกนี้แล้วคนอื่นปวด ท้องแทนผมหรือไม่ ทำไมพวกผู้ใหญ่ถึงต้องปดิ เสธไว้ก่อน ดีไม่ดีไม่รู้ต้องคำไว้ก่อน ช่างคอน เซอร์เวลิฟเหลือเกิน”	น้ำสองสาย	114
	“การที่ใครคนหนึ่งเป็นดาวชั่วแปลว่าเขาจะเป็น คนอย่างนั้นในชีวิตจริงหรือ? กรุณาทำความเข้าใจ ให้ถูกต้องด้วยว่า ดิฉันไม่ใช่ดาวชั่ว ดิฉัน เป็นนักแสดง”	กระดาศ ขาวกับดาว หมึก	122
	“ให้ตายเถอะ ใครซักคนน่าจะทำอะไรลงไป เพื่อทำให้นักหนังสือพิมพ์มีจรรยาบรรณขึ้นมา บ้าง”	กระดาศ ขาวกับดาว หมึก	123
	“นั่นไม่ใช่ประเด็น ดิฉันจะไม่ตอบคำถามนี้ จุดสำคัญคือพวกคุณเสนอว่านี่ไปได้ยังไง โดยไม่เช็กข่าวก่อนว่าจริงหรือไม่ ทำให้เสียหาย ดิฉันจะถูกข่มขืนหรือไม่ ไม่สำคัญ ที่แน่ๆ ก็คือ ดิฉันถูกหนังสือพิมพ์ ‘ข่มขืน’ เรียบร้อยก่อน แล้ว”	กระดาศ ขาวกับดาว หมึก	130

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	“ดิฉันไม่สนใจว่าดิฉันจะชนะคดีในวันนี้หรือไม่ นั่นไม่สำคัญเท่ากับว่ามันได้สะกิดใจให้ชาวสื่อมวลชนทั้งหลายได้ระลึกถึงหน้าที่และจรรยาบรรณที่ท่านรับผิดชอบอยู่หรือไม่ การประกอบอาชีพนางแบบ นักแสดง แพทย์ ครู หรือคนหนังสือพิมพ์ ต่างก็มีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคนเท่าเทียมกัน เราโตพอหรือยังที่จะเลิกตัดสินคนอื่นจากเปลือกภายนอก? เราจะค่าเด็กรุ่นหลังว่ามั่วกันได้อย่างไรในเมื่อผู้ใหญ่เองก็ยังไม่บรรลุนิติภาวะ? เราจะประณามคนบ้านนอกว่าไร้การศึกษาได้อย่างไร ในเมื่อเราเองซึ่งจบปริญญายังทำตัวเช่นนี้...”	กระดาษ ขาวกับขาว หมึก	131
	“ไม่เหมือนนิยายนักสืบมากไปหน่อยรี? นี่มันเรื่องเสร้านะครับ อยู่ดีๆ เมียผม เพื่อนผม พ่อตาผม กลับจำผมไม่ได้...”	คนแปลก หน้า	140
1.3 เสนอเรื่องราว “ล้ำยุค” (Avant-garde)	- ใช้วิธีการนำเสนอเรื่องโดยการแบ่งหน้ากระดาษออกเป็น 2 คอลัมน์ และใช้สีพื้นกระดาษและตัวอักษรแตกต่างกัน โดยด้านหนึ่งพื้นเป็นสีดำ ตัวหนังสือเป็น สีขาว เสนอเรื่องของหญิงขายบริการ ส่วนอีกด้านหนึ่งอีกด้านหนึ่งพื้นกระดาษเป็นสีขาว ตัวหนังสือเป็นสีดำ เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างของ 2 ฝ่าย	โลกีย- นิพพาน	14-29

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	- ใช้วิธีการนำเสนอเรื่องโดยการสอดแทรก ขำวและบทสัมภาษณ์ เข้าไปในตัวเรื่องด้วย	หมึกหยด สุดท้าย	32-39
	- ใช้วิธีการนำเสนอเรื่องผ่านตัวละครซึ่งเป็นผู้โดยสารของรถแท็กซี่คันหนึ่ง โดยตอนเริ่มบทสนทนา จะบอกระยะเวลาทาง เวลา ค่าโดยสาร และผู้โดยสารกำกับไว้ด้วย	เมืองคน บาป	43-51
	- ใช้วิธีการนำเสนอเรื่องโดยการให้สุนัขเป็นตัวเอกของเรื่อง และมีพฤติกรรมเหมือนกับคน มีการเล่าเรื่องโดยถอดคำจากการประชุมสภาของสุนัขและสอดแทรกบทความเกี่ยวกับประวัติของตัวเอก บทสัมภาษณ์ และบทวิเคราะห์การเมืองด้วย	สุนัข- ธิปไตย	90-98
	- ใช้วิธีการนำเสนอเรื่องโดยมีการสอดแทรกแบบเรียนเร็วใหม่ ของ หลวงครูณกิจวิทูร และในตอนท้ายเรื่องมีการเขียนเรื่องโดยใช้อักษรระตามแบบการปรับปรุงภาษาไทย สมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม	น้ำสองสาย	102- 116
	- ใช้วิธีการนำเสนอเรื่องโดยการสอดแทรกขำวในคอลัมน์ต่างๆ จากหนังสือพิมพ์เล่มหนึ่งควบคู่ไปกับการเล่าเรื่อง	กระดาษ ขาวกับขาว หมึก	120- 131

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	- ใช้วิธีการนำเสนอเรื่องโดยการสอดแทรกการบรรยายความหมายของคำศัพท์แบบปทานุกรม สลับกับการเล่าเรื่อง	ปทานุกรมชีวิต	150-167
1.3 เสนอเรื่องราว “ล้ำยุค” (Avant-garde)	- ใช้วิธีการนำเสนอเรื่องโดยการสอดแทรกข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ และมติชนรายวัน สลับกับการเขียนบันทึกของตัวละคร	คดีมโนสาร่	170-189
2. ลักษณะของเรื่อง 2.1 เป็นลักษณะเชิงเหนือจริง (Surreal)	หิมะโปรยลงมาบางเบาตั้งแต่ฟ้าสาง ไก่ขันสองสามครั้งก่อนเงียบหายไป ครั้นยามสายละอองน้ำแข็งสีเงินยวงก็ตกลงมาหนักขึ้น โรยระบายฟ้าเหนือบ้านบางจันทร์เหมือนมือที่มองไม่เห็นโปรยปุ่ยฝ้ายลงมา ที่นาหลายร้อยแปลงเทาทะมึนด้วยผืนหิมะที่ปูลาดกว้างสุดสายตาจุเขาไกรลาส หลังคาทรงไทยมีน้ำแข็งเกาะหนาจนเปและจันทันแอ่นแทบหักกลาง	อาเพศ-กำสรวล	54
	หลายปีมาแล้วที่ฝนไม่ตกลงมาอีกเลย ท้องฟ้ากลายเป็นสีแดงฉาน ไม่นานก็ครี้มลงเป็นสีเทา ทะมึน เกล็ดน้ำแข็งตกลงมาจากฟากฟ้าทุกวัน สัตว์เลื้อยคลานพ่นพ่านตามทุ่งนามากขึ้นทุกปี แรกๆ เกิดโรคระบาด ต่อมาใครบางคนก็สังเกตว่างูออกลูกเป็นจิ้งจก พวกนกไม่ทำรังที่ต้นไม้ กลับขุดรูอยู่ใต้ดิน แต่ไม่เคยมีลูกบ้านคนใดบอกว่าเป็นเรื่องประหลาด ไม่นานต่อมาแกก็สังเกตเห็นนัยน์ตาลูกบ้านหลายคนเริ่มมีแววสีเขียวจางๆ	อาเพศ-กำสรวล	66

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	- มีการเล่าเรื่องโดยใช้วิธีวาดภาพย้อนกลับไปกลับมาของตัวเอกในช่วงที่ต่อยมวย, รับจ้างรบในสงครามเวียตนาม และตอนเดินป่า	เกม	70-86
	- ใช้วิธีการสร้างตัวละครโดยการให้สุนัขเป็นตัวเอกของเรื่อง และมีพฤติกรรมเหมือนกับคน	สุนัข-ธิปไตย	90-98
2.1 เป็นลักษณะเชิงเหนือจริง (Surreal)	- มีการดำเนินเรื่องโดยให้ตัวเอกเจอเรื่องราวที่ไม่น่าเป็นไปได้ โดยตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่มีใครจำเขาได้ ทั้งๆที่ทุกคนเป็นคนที่ใกล้ชิดเขามากที่สุด	คนแปลกหน้า	134-146
	- มีการดำเนินเรื่องโดยใช้สิ่งที่ดูเหมือนเป็นจริงมาเปรียบเทียบกับเรื่องราวแปลกประหลาดที่ตัวเอกของเรื่องประสบพบเจอ	คดีมโนสาเร่	170-189
2.2 แสวงหาคคุณค่าในทาง “ภาพฝัน” (Fantasy)	“หากยังมีชาวบ้านแบบนี้เพียงครึ่งประเทศ ประชาธิปไตยในแผ่นดินนี้ยังมีความหวัง..” “...ประชาธิปไตยคือความหวังของเรา เหมือนกับควายที่เป็นความหวังของชาวบ้าน ควายก็คือชีวิต คือทุกอย่าง หากวันใดไม่มีควาย ก็ไม่มีความหวัง...”	อาเพศกำสรวล	59

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
2.3 มีลักษณะเชิง “อัต-วิสัย” (Subjective)	“แกนี่มันเด็กเมื่อวานขึ้นแท็กซี่ มัวแต่เรียนทาง วิทยาศาสตร์จนลืมของดีทางไสยศาสตร์หมด วิชาพวกนี้...สักหมึก สักน้ำมัน สักอักขระยันต์ เป็นวิชาดีมีประโยชน์ทั้งนั้น อย่าเพิ่งทำหน้าไม่ เชื่อ นี่แน่ะ จะให้แกดูอะไร เพื่อแกจะได้ตาสว่าง ขึ้นบ้าง”	โลกีย- นิพพาน	16
	“...น้ำมันตี่นี่ก็เหมือนกัน มารดกันทุกวัน หนุ่มๆ ที่กำลังจะไปเกณฑ์ทหาร รดแล้วจะไม่มี วันจับใบแดงได้เลย.....ส่วนทรงสี่เหลี่ยมนี้คือ พระคะนองศึก วัดพระมหาธาตุที่แจกทหารรุ่นที่ ไปรบเวียดนาม โดนกระสุนหรือระเบิดเวียดกง ไม่เป็นอะไรเลย...”	โลกีย- นิพพาน	17
	“ส่วนหนึ่งคงใช่ เพราะเดี๋ยวนี้มีอะไรบ้างล่ะที่ ไม่ต้องอาศัยการโฆษณาและการโปรโมต แม้แต่งานศิลปะวรรณกรรมก็ยังคงอาศัยมัน กรณีของคุณคนนี่เขาทำไปก็เพราะว่างานของ เขามันไม่มีโอกาสได้ดีพิมพ์ เขาจึงหาทางทำให้ เรื่องของเขาได้รับการตีพิมพ์ ก็แค่นั้นเอง”	หมึกหยด สุดท้าย	35

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
2.3 มีลักษณะเชิง “อัต-วิสัย” (Subjective)	“มันคือโฆษณาที่คุณดูแล้วไม่รู้ว่าเป็นโฆษณา อันนี้ถ้าใช้ไม่ถูกแล้วก็น่าเป็นห่วง อย่างเช่น (ชี้ไปที่เครื่องรับโทรทัศน์ในห้องรับแขก) มิวสิกวิดีโอ ในโทรทัศน์หรือเพลงในวิทยุที่เขาอัดเย็บให้คุณฟังโดยที่คุณไม่รู้ตัว หรือบางคอลัมน์บนเตียงในหนังสือพิมพ์ที่ตะปัดะบันเขียนเชียร์หนังจนคุณต้องไปดู สำหรับนวนิยายเรื่องนี้ ที่ขายดีก็คงเป็นเพราะข่าวที่พวกคุณช่วยกันลงกับคำว่ารางวัลเอเชียนไรต์”	หมึกหยดสุดท้าย	36
	“ก็ต้องเอาเงินที่สะสมไว้ ทำไงได้ เต็นอะโกโก้เก็บเงินมานาน ถึงคราวชวยก็ต้องจ่ายออกไปทีเดียวมด เดียวก่อนไปทำงาน ข้ามถนนแหวะหาหมอดูที่มดเชิรก่อนดีกว่า อยากรู้นักว่าเมื่อไหร่ดวงจะดีขึ้น...”	เมืองคนบาป	43
	“ใช่ เป็นแบบ โกลเดน เอ็กซ์คลูซีฟ เสียไปแสนห้า ที่นั่นมีสามแบบ เอ็กซ์คลูซีฟ โกลเดน เอ็กซ์คลูซีฟ และ ปริสมา เดอลุกซ์ ของผมที่นี่ เขาให้เหล้า สิบสิงขวด ออฟฟริยี่สิบครึ่ง นี่ผมเพิ่งใช้สิทธิมาได้เพียงห้าครั้ง เดียวคุณไปใช้บริการในฐานะแขกของผมดู แล้วคุณจะเชื่อว่าเงินก็มีทุกสิ่ง...”	เมืองคนบาป	46

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	ตำรวจสมาชิกสภาผู้เป็นชาวไร่ปลูกหม่อนเลี้ยงไหมเอ่ยขึ้นว่า “การสูบฝิ่นย่อมเป็นสิทธิของลุงทอง การพยายามทำให้ลุงทองเลิกสูบฝิ่นจึงไม่ใช่ระบอบประชาธิปไตยแน่ๆ” เรไร ลูกสาววัยรุ่นของตำรวจกลับไม่เห็นด้วย “หนูคิดว่าการสูบฝิ่นไม่เป็นการดีต่อสังคมแน่ เด็กๆ อาจเอาอย่างได้ คิดดูแล้ว มีโทษมากกว่าประโยชน์ เมื่อเป็นอย่างนี้ลูกบ้านก็น่าจะลงมติให้แกเลิกสูบฝิ่นได้”	อาเพศ กำสรวล	58
2.3 มีลักษณะเชิง “อัตวิสัย” (Subjective)	ทิดสุก สมาชิกวัยห้าสิบผู้สนใจการเมืองมาแต่หนุ่มกล่าวว่า “แต่ข้าว่ามันเป็นสิทธิของแกที่จะสูบฝิ่นนา สิ่งที่เราทำได้ภายใต้ระบอบประชาธิปไตยก็คือ หาทางชักจูงให้แกเห็นโทษของการสูบฝิ่นจะดีกว่า แต่การตัดสินใจยังเป็นสิทธิของลุงทองที่จะเชื่อหรือไม่”	อาเพศ กำสรวล	58
	“ผมไม่เข้าใจที่ลุงพูด การล่าสัตว์ย่อมเป็นกีฬาของลูกผู้ชาย” “ผมว่ามันเป็นแค่เกมอย่างหนึ่งเท่านั้น” “เกม?” คำขรเล็กคิ้ว “ใช่! เกม! การยิงสัตว์ตัวหนึ่งเพื่อความสนุกมันต่างจากการฆาตกรรมตรงไหน? เรามีสิทธิอะไรไปเรียกมันว่ากีฬา? ผมเรียนรู้อะไรหลายอย่างจากป่าและจากเมือง ผมอยู่กรุงเทพฯ มาหลายปีก่อนตัดสินใจกลับบ้านที่นี่ คนเมืองหลวงสอนผมหลายอย่าง ชีวิตในป่ากับในเมืองมันไม่	เกม	80

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	ต่างกัน มีผู้ล่ากับผู้ถูกล่า มีปลาใหญ่กับ ปลาเล็ก ขึ้นอยู่กับใครแข็งแรงกว่าและใครเป็นคนถือ อาวุธเป็นผู้ปกครองประเทศ เราก็เรียกกติกานัน ว่า กฎหมาย”		
	“เมื่อเด็กเราจับจิ้งหรีดมากัดกัน เมื่อเราโตเราจับ วัวมาชนกันดูคนสองคนต่อยกัน ส่งเสียงเชียร์ อย่างเมามัน ไม่ต่างจากการดูหมาบ้าสองตัวกัด กันเลย และเราก็เรียกมันว่ายอดกีฬา กีฬาที่ แท้จริงมันต้องเป็นสิ่งสร้างสรรค์ที่ยกระดับ จิตใจคนให้สูงขึ้น ไม่ใช่เพิ่มความรุนแรง”	เกม	81
	พ่อว่า “จริงอยู่ สิ่งที่คนไทยเราขาดตอนนี้ก็คือ ชาตินิยมและความเชื่อมั่นในวัฒนธรรมไทย... การสวมหมวกและการจูบลาเมียก่อนไปทำงาน นั้นไม่ใช่วัฒนธรรมไทย ภาษาที่พ่อขุน รามคำแหงประทานให้แก่เราเป็นมรดกที่เรา ควรภูมิใจอนุรักษ์ไว้ ไม่น่าจะเปลี่ยนแปลงจำจำ แทบไม่ได้”	น้ำสองสาย	106
2.3 มีลักษณะเชิง “อัต- วิสัย” (Subjective)	“พวกมันจะกลายเป็นข้าฝรั่งกันไปหมด เรามี วัฒนธรรมไว้ถูกผมเกละที่สวยงาม ทำไมจึง ต้องคัดจริตไปซุกหัวกับวัฒนธรรมผมเหนียว เหนอะด้วย”	น้ำสองสาย	108

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	“ผมไม่ชอบการถูกบังคับให้รักชาติ ที่โลกเราเดือดร้อนกันทุกวันนี้ ก็เพราะสงครามจากลัทธิชาตินิยม”	น้ำสองสาย	109
	ขามที่เฝ้าที่พักเล่าว่าตนไม่ได้สังเกตว่ามีชายหนุ่มที่ไหนเดินปะปนเข้าไป เพราะปกติการรักษาความปลอดภัยที่คอนโดมิเนียมแห่งนี้รัดกุมมาก ถ้าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นจริง ก็แสดงว่าดาวโป้สาวน่าจะเป็นคนพาชายหนุ่มผู้นั้นขึ้นไป ที่ห้องมากกว่า มิเช่นนั้นคนแปลกหน้าไม่น่าจะรู้หนทางเข้าออกคอนโดมิเนียมแห่งนี้ดีเช่นนั้น	กระดาศ ขาวกับขาว หมึก	122
	“ผมว่ามันเป็นเรื่องของคนมากกว่าครับ...” เสียงที่สองดังมาจากคู่สนทนา “...ทุกๆที่ย่อมมีคนติดกับคนเลวที่ไร้จริยบรรณ อย่างง่าแต่มันเป็นธุรกิจไปแล้ว...”	กระดาศ ขาวกับขาว หมึก	126
	“สนใจมือถือมัย? วันก่อนไอ้เล็กเอามาเสนอตอนนี้มันเป็นเซลล์ขายมือถือ ราคาถูกมาก กว่า จะเอาอีกสักตัวให้เมีย” “กูไม่เอา” ผมส่ายหัว “นี่มันยุคนี้แล้ว ไม่มีมือถือแล้วมันไม่เท่” “กูไม่เอา ไม่ใช่เพราะไม่เห็นประโยชน์ของมัน แต่เบื่อกับไอ้ซากกระเป๋ไฮเทคอันนี้ กลายเป็นค่านิยมแทนที่จะเป็นความจำเป็น มึงอย่าโกรธนะ บูลย์ ห่า! จะไปซื้อปั้งก็ต้องพกมือถือ แดกข้าวกี่ต้องพกมือถือ รวมเพศก็ต้องพกมือถือ กูจะบ้าตาย ธุรกิจอะไรจะรัดตัวถึงปานนั้น”	ปทานุกรม ชีวิต	159

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
2.3 มีลักษณะเชิง “อัต-วิสัย” (Subjective)	“ถ้าความจริงคือสิ่งที่ท่านมองเห็น สิ่งที่ท่านมองเห็นอาจไม่ใช่ความจริง” หมายความว่าข่าวสารที่ท่านอ่านจากหนังสือพิมพ์นั้นถูกรายงานขึ้น โดยภาพที่นักข่าว หรือคนที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นๆ มองเห็น แต่ความจริงของเหตุการณ์นั้น อาจจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่นักข่าวมองเห็นมันอาจถูกบิดเบือนได้ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และมุมมองของผู้ที่เห็นเหตุการณ์นั้น ฉะนั้นข่าวที่นำเสนอจึงอาจไม่ใช่ความจริงทั้งหมด ในความจริงอาจแฝงความเท็จ และในความเท็จอาจแฝงความจริง	คดีมโนสารเ	170
2.4 มองเรื่องราวเหมือนดูลงมาจากที่สูง (Vertical)	- ในรวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวลมีเรื่องที่มองเรื่องราวเหมือนดูลงมาจากที่สูง คือ เป็นการเล่าเรื่องราวจากมุมกว้าง โดยมีการเล่าเรื่องที่มองเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นที่ไหน ไม่ใช่การเล่าเรื่องเพียงแค่มุมของตัวละคร หรือด้วยความคิด ความรู้สึกของตัวละครเพียงเท่านั้น ทั้งหมดจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ หมึกหยดสุดท้าย, เมืองคนบาป, สุนัขชิปไตย, และกระดาศขาวกับคาวหมึก		
2.5 มีโครงสร้างปิดหุ่่นไปในทาง Anti-Plot	- ในรวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวลมีเรื่องที่มีโครงสร้างแบบ Anti-Plot คือ ไม่ยึดเอกภาพในลักษณะเดิม ที่ประกอบด้วยตอนต้นตอนกลางและตอนจบ แต่จะเป็นโครงเรื่องที่ยืดยื้อ		

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	สถานการณ์ของตัวละครมาเป็นจุดดำเนินเรื่อง การขึ้นต้นจึงไม่เรียกร้องความสนใจในลักษณะเดิม และการจบจะไม่ยึดหลักหักมุมเป็นทางออกเสมอไป ทั้งหมดจำนวน 9 เรื่อง คือ โลกีย-นิพพาน, หมึกหยดสุดท้าย, เมืองคนบาป, เกม, สุนัขชิปไตย, กระดาษขาวกับขาวหมึก, คนแปลกหน้าฯ, ปทานุกรมชีวิตฯ และคติมนโสรเ		
2.6 ให้ความสำคัญแก่ “รูปความคิดริเริ่ม, แปลกใหม่” (Original Idea) และ “รูปภาษาที่สื่อความ”	หล่อนสวมชุดราตรีดำรูป ผ่ายาวจากข้อเท้าถึงโคนขา บางแนบร่างระหง กระโปรงดำสนิท กับท่อนขาขาวเนียน ดำขาวตัดกันรุนแรง ไม่ต่างไปจากความรู้สึกของผมตอนนี้เท่าใดนัก	โลกีย-นิพพาน	14
	สายน้ำร้อนชาแรกเข้าหาน้ำเย็นคละเคล้า ละลายเป็นเนื้อเดียวกัน สักวันกรุ่นลอยบางเบา น้ำแปลกหน้าสองสายกับคนแปลกหน้าสองคน	โลกีย-นิพพาน	15
	“เคยครับ ผมคิดว่าผมคงไม่มีวันรุ่งในงานเขียนแน่แล้ว คิดว่าพอทันที เรื่องนี้คงเป็นหมึกหยดสุดท้ายของผมแล้ว...”	หมึกหยดสุดท้าย	38
	ถนนพลุกพล่านสายหนึ่งกับหลากหลายผู้คน ทางเท้าแห่งผากับคลองน้ำเน่า ห้องแถวเก่ากับตึกกระจกระฟ้า เฝ้าฝุ่นกับควันดำ...รถแท็กซี่คันหนึ่งวิ่งเข้าสู่ตัวเมือง...	เมืองคนบาป	42

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	“ก็แวะไปเช็กสคอมเพล็กซ์ซักกะหน่อย ไม่ไกลเท่าไร เห็นว่าแจ่ว ไม่ได้ตีหม้อ แล้วคิดเพลงเพื่อชีวิตไม่ค่อยออก”	เมืองคนบาป	44
	“เฮ้ย! มันฟังไทยไม่รู้เรื่องหรอก น้องชาย นี่พามันไปพักเกสต์เฮาส์แถวบางลำพู แต่คิดราคาเท่าโรงแรม ฟันไปเหาะๆ สองพัน มันเกิดอยากเลขาเที่ยว คิดเหมาหัวละสี่พัน จ่ายค่าโรงอาบอบนวดเสร็จฟันอีกเหาะๆคนละสองพัน เอ...น้อง หมู่นี้ไม่รู้เป็นไง มีหมูฝรั่งโง่ๆ วังมาชนปึงตออยู่เรื่อย”	เมืองคนบาป	47
	ถนนราตรีสายหนึ่งกับไฟจราจรริมถนน ป้ายนิออนที่สี่แยกกับทางม้าลายสี่ขีด ทางเท้าเรียบ สดกับขอตานที่กำลังหลับ ป้ายรถเมล์ไร้คนกับเสาไฟฟ้าที่ยืนหงอยเหงา รถแท็กซี่คันหนึ่งวิ่งออกสู่นอกเมืองมืดสลัว	เมืองคนบาป	51
2.6 ให้ความสำคัญแก่ “รูปความคิดริเริ่ม, แปลกใหม่” (Original Idea) และ “รูปภาษาที่สื่อความ”	ลมเย็นเฉียบโหมมาอีกระลอก ความหลังของคนแก่ยังสดอยู่ในหัว ครั้งนั้นอากาศยังร้อน และชีวิตคนที่นี่ยังแร้นแค้นนัก แต่สำหรับครูหนุ่มสาวคู่นี้ บ้านบางจันทร์ยังมีแสงสว่าง	อาเพศกำสรวล	59
	ลมเย็นเฉียบโหมมาอีกระลอก ลมเย็นคล้ายแสงที่มองไม่เห็นหวดใบหน้าของแกนแตกกร้าน แต่แสงแห่งความหลังฟาดโชนหนักกว่า เจ็บปวดกว่า	อาเพศกำสรวล	64

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	หิมะหยุดลงแล้ว อากาศเย็นยะเยือก ผืนหิมะกว้างสุดสายตาคัลล้ายฉากหนึ่งของละครในความฝัน ระบายสีความกำสรวลบนแผ่นฟ้าผืนใหญ่ ระบายสีแห่งความอดทนบนแผ่นดินสีขาวทึม ต้นไม้ไกร่นกิ่งใบคล้ายตัวละครที่ยืนอ้างว้าง เดียวดายเหมือนตัวแเก	อาเพศกำสรวล	66
	กำธรเป็นคนกรุงเทพฯ ที่พิสมัยชีวิตในป่าประเภท “รักปืนมากกว่าเมีย” อย่างที่เพื่อนร่วมทางของเขาล้อกัน งานอดิเรกของชายวัยสามสิบคนนี่คือสะสมหัวสัตว์สตัฟฟ์ ผมรู้ในวันต่อมาว่าเขาเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จพอควรในโลกเมืองหลวง แต่สำหรับลูกกันเขาเป็นเพียงนักเดินป่าฉาบฉวยอีกคนหนึ่งเท่านั้น	เกม	72
	รอยอุ้งเล็บกระเผลกของมันปรากฏชัดบนแผ่นดินชุ่มฝน แล้วเกือกบูตของเราก็อ้าทับไปบนรอยเท้าของมัน เสมือนเป็นการตัดไม้ข้ามนาม	เกม	73
	เทือกเขาพนมดงรักเป็นเขายาวเหยียด เหมือนมังกรยักษ์ที่ทอดตัวมาแต่เส้นแบ่งเขตจังหวัดบุรีรัมย์กับปราจีนบุรีนามช่องตะโก เลื้อยเรื่อยไปทางทิศบูรพาจนถึงเขตแดนกัมพูชา และวกขึ้นเหนือไปจนหัวของมันจรดปากคิมน้ำจากลำน้ำมูลที่ติดแดนลาว	เกม	74

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
2.6 ให้ความสำคัญแก่ “รูปความคิดริเริ่ม, แปลกใหม่” (Original Idea) และ “รูปภาษาที่สื่อความ”	เบื้องหน้าเป็นหมูไม้ยืนต้นสูงลิ่วเสียดแน่น คล้ายหมู่เปรตกำลังเผารอดูความตายที่กำลังจะเกิดขึ้น	เกม	78
	ปิ่นตามกระบอกเล็งไปยังร่างลายเหลืองดำอย่างระว่าง วินาทีนั้นมันชันกายลุกขึ้นเดินหายเข้าไปในพุ่มไม้ เชื่องอย่างอ้อยส้อยเหมือนหญิงสาวในห้องหอ เราก้าวตามไปเชื่องช้า	เกม	78
	วินาทีต่อมา หมัดขวาของเขาก็ก้าวเข้าให้ตรงแผลเดิมที่นิ้วซ้ายของผม ว่องไวเหมือนงู ผมรู้สึกเหมือนมีใคร โยนถ่านไฟแดงๆ บนผิวหนังบริเวณนั้น	เกม	79
	ผมรู้ว่าถ้าไม่ใช่เพราะความละอายแก่ใจที่ต้องรับผิดชอบ ผมกับกำธรคงไม่รีรอที่จะหันหลังกลับแล้ว พุ่งหน้าคาบสูงท่วมหัวเบื้องหน้าส่งกลิ่นไออับชื้น ทากหลายร้อยตัวกำลังรอเราอยู่เหมือนปีศาจร้ายที่กำลังดักล่อเหยื่อสู่อบาบุญมิ	เกม	83
	ร่างของเวียดกงสองคนนั้นถูกมัดติดกับต้นไม้ มีดคมปลาบของใครคนหนึ่งกรีดผ่านลำคอมนแหล่เข้า เสียงที่หลุดออกมาเหมือนเสียงปลากัดล่ำล็กเลื้อยของมันเองไม่ผิด	เกม	85

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	ผมไม่ได้ตั้งใจว่ากระทบบั๊ไ่ แต่หากใครจะรับก็ เป็นสิทธิของเขาตามระบอบสุนัขชิปไ่โดย นำ สังเกตอย่างหนึ่งว่า สุนัขส่วนใหญ่ชอบแทะ กระดุกแต่บางประเภทกลับชอบกินปูนแล้วโอด ครวญว่าร้อนท้อง เราไม่ต้องการล้าหลังเหมือน พวกคนที่ดีแต่พูด	สุนัข-ชิปไ่โดย	94
2.6 ให้ความสำคัญแก่ “รูปความคิดริเริ่ม,แปลก ใหม่” (Original Idea) และ “รูปภาษาที่สื่อ ความ”	หมอกขาวบางโรยตัวเหนือแผ่นน้ำเขียวที่ไ่ไหล ผ่านบ้านควนพะยูน ชุมชนหกลีบหลังคาเรือน ชุกตัวอยู่ระหว่างคลองสองสายที่มาบรรจบกัน อากาศชื้นเหมือนฟองน้ำที่อาบซับฝนจนอึม	น้ำสองสาย	102
	กระแสวัฒนธรรมที่มากับการเมืองครั้งนี้ไ่ไหล เชี่ยวกรากนัก ไ่ใหม่ รักหมู่ ได้ยินผู้ใหญ่หลายคน คุยกันเรื่องชาตินิยมกับวัฒนธรรมใหม่เป็น ประจำ	น้ำสองสาย	105
	ขณะที่ความมืดโรยตัวโอบคลุมบ้านควนพะยูน เหมือนอ้อมอกอันอ่อนโยนของมารดา ข้าไ่ใหญ่ แพร่ไปทั่วหมู่บ้านเร็วกว่าไฟป่า มนุษย์สามารถ จีจรวดไปถึงโลกพระจันทร์สำเร็จแล้ว	น้ำสองสาย	107
	สองคืนต่อมา ครอบครัไ่ใหม่ รักหมู่ ออกไปดู วงชาไ่คว้กันหมด ทั้งให้เขานอนเฝ้าบ้านคน เดียวชาตินี้ไ่ถูกรับไ่ไ่วัฒนธรรมอีกทีก็แบบนี้	น้ำสองสาย	110

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	ไม่ได้ เขาพิมพ์ด้วยความผิดหวัง จารีตประเพณีดั้งเดิมที่ยืนยาวมานานหลายร้อยปี กำลังถูกกลบกลืนหายไป รวดเร็วกว่าน้ำป่า		
	“นั่นไม่ใช่ประเด็น คิฉันจะไม่ตอบคำถามนี้ จุดสำคัญคือพวกคุณเสนอว่านี่ไปได้ยังไงโดยไม่เช็กข่าวก่อนว่าจริงหรือไม่ ทำให้เสียหาย คิฉันจะถูกข่มขืนหรือไม่ ไม่สำคัญ ที่แน่ๆ ก็คือคิฉันถูกหนังสือพิมพ์ ‘ข่มขืน’ เรียบร้อยก่อนแล้ว”	กระดาศ ขาวกับขาว หมึก	130
	พิรุณพิโรธเพลงมาตลอดคืนวันเสาร์ พายุอิงคะเนิง เมฆดำลอยเรี่ยดำราวจะตะขอกดหลังคาบ้านเรือน ท้องฟ้าคล้ายกระดาศขาวผืนใหญ่ที่ฉ่ำน้ำดังถูกพู่กันจุ่มสีชุ่มโชก กดหยดสีลงบนแผ่นฟ้ากว้างขาวขึ้นซึมออกเป็นวงกว้าง ตั้งแต่หัวค่ำสายฝนใหญ่คล้ายผ้าจี๊รีวผืนมหึมากวาดขับชำระสิ่งสกปรกออกจากทุกอณูอากาศ	คนแปลก หน้า	134
2.6 ให้ความสำคัญแก่ “รูปความคิดริเริ่ม,แปลกใหม่” (Original Idea) และ “รูปภาษาที่สื่อความ”	สถานีดำรงเป็นอาคารเก่าสูงสองชั้น ตั้งอยู่เลยสี่แยกไปครึ่งกิโลเมตร ด้านหน้ามีชากรถยนต์จอดเรียงเป็นแถว ส่วนใหญ่อยู่ในสภาพชำรุดจนไม่น่าจะใช้งานต่อไปได้อีกแล้ว สีแตกกะเทาะ มีรอยสนิมที่กัดกินเป็นคราบสีน้ำตาล รถจรจัดเหล่านี้ไม่มีเจ้าของมารับคิฉันนานหลายปีแล้ว แต่ทางราชการก็ไม่ว่าจะกำจัดซากเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม เหมือนกับที่สังคมไม่รู้จะทำอย่างไรกับคนขอทานที่แทรกอยู่ทุกมุมเมือง	คนแปลก หน้า	136

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	ถ้ากรุงเทพฯเป็นหนังสือ มันคงเป็นหนังสือเล่ม หนาบรรจตัวหนังสือร่วมสิบล้านอักษร มี เรื่องราวหลากหลายสลับสนปนเปื้อนอยู่ในนั้น เหมือนหนังสือยุคยี่สิบปีก่อน ถ้ากรุงเทพฯเป็น ผู้หญิง คงเป็นผู้หญิงใจง่ายที่หลงระเร่ไปกับ วัฒนธรรมราคาถูกจากตะวันตก เป็นผู้หญิง ประเภทแต่งหน้าทาปากคิ้วเครื่องสำอาง สังเคราะห์เสียนาเดอะ พยายามซ่อนเร้นสภาพ โทรมที่ปกปิดไว้ไม่อยู่ ถ้ากรุงเทพฯเป็น เครื่องดื่ม น่าจะมีส่วนผสมดังนี้ : ความหวาน ธรรมชาติ 10% ความหวานสังเคราะห์ 40% สาร ตะกั่ว 30% ตะกอนสกปรก 20%	ปทานุกรม ชีวิต	151
	กรุงเทพฯ ในยุคที่ขับรถบนถนนไฮเวย์ได้ รวดเร็วเท่ากับเรือเกลือในแม่น้ำเจ้าพระยา มี จำนวนประชากรร่วมสิบล้านคน และผังเมืองที่ ยุ่งเหยิงกว่าเส้นไหมแห่งสามชามรวมกัน	ปทานุกรม ชีวิต	152
	สำหรับคนวัยไม่หนุ่มอย่างผม ซึ่งเคยสัมผัส พิภพกับระบอบเมื่อครั้งที่มันบริสุทธิ์อยู่ มี ความรู้สึกว่าทะเลกำลังถูกมือสกปรกกลืนกลืน ถูกข่มตะคอกจากคนตรีแสบแก้วหูอย่างไร้ มารยาท ถูกข่มขืน โดยเฉพาะถุงพลาสติกและขยะ วิทยาศาสตร์	ปทานุกรม ชีวิต	158

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
2.7 มีลักษณะของการตั้งคำถาม (Question)	พระมีหลายแบบ พระแบบพี่ชายผมอาจเหมาะ กับสังคมไทยแบบนี้แล้วก็ได้ การแสวงหาทาง หลุดพ้นสำหรับตัวเองอาจเป็นสิ่งที่เห็นแก่ตัว (ตามที่พี่ชายผมว่า) จริงๆ ก็ได้ ผมไม่รู้ ผมคง ต้องแสวงหาความจริงต่อไป	โลกีย- นิพพาน	29
	เราทั้งสามเจียบไปครูใหญ่ ทัวทั้งป้าคล้ายมีแต่ เสี่ยงผีเท้าของเรา ผมนึกถึงทหารอเมริกันที่ กำลังทยอยกันเข้ามาทำสงครามที่เกิดขึ้นริม ประเทศ อารุสำหรับเข่นฆ่ากันทุกรูปแบบถูก ส่งมาไม่เคยหยุด ความรุนแรงเหมือนเชื้อโรค ร้ายที่แผ่ไปทั่วโลก ทำไม? คำตอบของลูกกัน เป็นคำตอบของโลกด้วยหรือไม่?	เกม	81
	จนบัดนี้ผมก็ยังไม่เข้าใจว่าหน่วยทหารเราทำ เช่นนั้นทำไม มันเกิดจากอะไร? ความรุนแรง เข้มเกรี้ยวภายในตัวคนดั้งเดิมของเราที่ถูกฉีก กระชากออกยามสงคราม? หรือพัฒนาการจาก เกมเล่นปลากัดและจิ้งหรีดตั้งแต่เด็ก?	เกม	86
	“ในสมัยพ่อนั้นผู้นำประเทศเปลี่ยนวัฒนธรรม ด้วยกระบอกปืน กรอกความคิดนี้ใส่หัวตั้งแต่ เด็ก กล้อนผมนักเรียน ปลูกฝังชาตินิยมที่มีแต่ พิธีการ ให้เชื่อว่าชาตินิยมก็คือการยื่นเข้าแถว เคารพธงชาติตอนเช้า ชาตินิยมก็คือการดำเนิน ชีวิตแบบใหม่ แต่แล้ววัฒนธรรมพื้นฐานเราัย	น้ำสองสาย	109

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	กระทำไม่ได้เลย ทำไมเรายังทิ้งขยะบนถนน หนทาง ทำไมเรายังเอาเปรียบคนอื่นดีกว่าใน สังคม อย่างนี้ไม่เป็นการทรยศต่อชาติยิ่งกว่า การไม่เป็นทหารเสียอีกหรือ?”		
2.7 มีลักษณะข้อ การตั้งคำถาม (Question)	ปีที่ฝรั่งส่งคนไปลงดวงจันทร์นั้นเป็นปีเดียวกับ งานดนตรีวุ๊ตต็อก ไหมอ่านข่าวคนหนุ่มสาวกว่า สี่แสนคนไปชุมนุมฟังดนตรีร็อกงูชาด้วย ความรู้สึกลึกลับสน นี่หรือที่เจ้าลูกชายว่าเป็น อิสรชนที่ยิ่งใหญ่? พลังของคนรุ่นใหม่เหมือน พายุที่โหมเข้ามาไม่หยุด วัฒนธรรมพื้นเมืองจะ ต่อต้านกระแสนี้อยู่หรือ? เขายังมั่นใจในความ เหนียวแน่นของประเพณีดั้งเดิมอยู่หรือ?	น้ำสองสาย	110
3. ด้านเนื้อหา 3.1 ให้ความสำคัญแก่ “ความคิด” และ “สถานการณ์”	- ในรวมเรื่องสั้นอาเพศกำสรวลนี้มีเรื่องที่ทำให้ ความสำคัญกับความคิดและสถานการณ์ทั้งหมด 5 เรื่อง คือ หมึกหยดสุดท้าย, เกม, คนแปลก หน้าฯ, ปทานุกรมชีวิตฯ และคติมโนสาเร่		
3.2 ให้ความสำคัญแก่ “มิติที่ 4”	เสียงของข้าราชการดังเรื่อยๆ อย่างไม่อินดีอิน ร้าย “คุณเอาคำร้องเรียนนี้คืนไปก่อนเถอะ สงสัยว่าคุณต้องรอไปก่อนแล้วละ เพราะตอนนี้ เบื้องบนเพิ่งเปลี่ยนนโยบายการศึกษาบ้านบาง จันทร์ของคุณคงต้องรอไปอีกสักระยะหนึ่ง”	อาเพศ กำสรวล	61

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	ครูหนุ่มพอประมาณคำว่า “ระยะหนึ่ง” ได้ว่านานเพียงใด ตั้งแต่กลับมาที่นี่ใหม่ๆ เห็นทางราชการตัดป้ายสร้างสะพานเชื่อมสองหมู่บ้าน จนบัดนี้สองปีผ่านไปและป้ายล้มลงแล้ว สะพานนั้นก็ยังไม่ได้สร้าง		
	นี่เพิ่งเป็นยกที่สอง สำหรับนักมวยมันเพิ่งจะเริ่มต้น สำหรับเสือบาดเจ็บตัวนั้นวันที่สอง หมายถึงความตายที่สืบคลานเข้ามาใกล้ รอบของมันมุ่งไปเบื้องหน้าอย่างทรหด เหมือนสำเนียงถึงอันตรายที่กำลังตามหลังมาติดๆ	เกม	75
3.2 ให้ความสำคัญแก่ “มิติที่ 4”	ครั้งหนึ่งทหารไทยสมัยท่านผู้นำก็เคยบุกเข้าไปปักธงไตรรงค์บนดินแดนอินโดจีน เมื่อแย่งแผ่นดินไทยคืนมาจากพวกฝรั่งสำเร็จ เวลาช่วงผ่านไปรวดเร็วนัก บัดนี้พวกฝรั่งกลับมาปักธงแห่งวัฒนธรรมที่ใจกลางประเทศเราด้วยครีมแต่งผมและเพลงประหลาดที่ลูกชายคนเล็กร้อง	น้ำสองสาย	108
	การแสวงหาทางหลุดพ้นสำหรับตัวเองอาจเป็นสิ่งที่เห็นแก่ตัว (ตามที่พี่ชายผมว่า) จริงๆ ก็ได้ ผมไม่รู้ ผมคงต้องแสวงหาความจริงต่อไป	โลกีย์-นิพพาน	29
	“ไม่มีทางเลือกอื่นเลยหรือ?” ผมถามตัวเอง “ไม่มี...” อีกตัวตนหนึ่งของผมตอบ “...เพราะนี่เป็นโศกนาฏกรรมของคนกับสัตว์...”	เกม	76

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
3.3 ตัวเอกเป็นแบบ Anti-hero	คนวัยสี่สิบกว่านั่งไปอึดใจ และเริ่มคิดถามตัวเอง ที่มันว่ามันก็มีส่วนถูก แต่การหนีทหาร เป็นสิ่งที่รับไม่ได้ กูจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ถ้าชาวบ้านรู้ว่าลูกชายของใหม่ รักหมู หลีกหนีการเป็นทหาร เขาถามตนเองอย่างเจ็บปวด กูใจแคบ หรือที่ไม่สามารถรับวัฒนธรรมของฝรั่งนักล้า อาณานิคม พวกมันแย่งแผ่นดินเราไปตอนนี้จะมากลืนชาติเราอีกด้วยวัฒนธรรมสกปรกของพวกมันหรือว่ากูติดขัดกับวัฒนธรรมดั้งเดิม จนเกินไปจริงๆ?”	น้ำสองสาย	109- 110
	ข้าพเจ้าอ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออก เดินเข้าไปในห้องขังอย่างงุนงง เป็นครั้งแรกที่ชีวิตข้าพเจ้าสิ้นอิสรภาพชั่วคราวจากสาเหตุที่ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่รู้ นั่งคิดอย่างโกรธระคนแปลกใจ วาสนิจำข้าพเจ้าไม่ได้จริงหรือ?	คนแปลกหน้า	137
3.3 ตัวเอกเป็นแบบ Anti-hero	ข้าพเจ้าตอบตัวเองในนาที่นั้นไม่ได้ว่า สี่สิบกว่าปีที่ผ่านมาทำให้ข้าพเจ้าแน่ใจว่ารู้จักโลกใบนี้ดีพอจริงหรือ? คนคุ้นเคยกับข้าพเจ้าที่สุดต่างจากคนแปลกหน้าที่สุดตรงไหน?	คนแปลกหน้า	146

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
3.4 มีการบรรยายแบบ “ประกอบส่วน” และมีการเขียนแบบอัดโนมัติ	...กูมาที่นี่ทำไม? รู้ตัวหรือเปล่าว่ากำลังทำอะไร อยู่ที่นี่? ...	โลกีย- นิพพาน	17
	ให้ตายเถอะ กูกำลังมาแสวงหาอะไรที่นี่กับ ผู้หญิงคนนี้ พระ? ผู้หญิง? ผู้ให้บริการชนิดหนึ่ง...? เซลล์ สมองของผมวิ่งพล่าน	โลกีย- นิพพาน	21
	ผมบังคับจิตใจที่กำลังพยศของผมไม่อยู่... ทำไม ใจผม ตอนนี้นักกลับครุ่นคิดถึงพระเครื่อง... ตะกรุค...	โลกีย- นิพพาน	22
	คุณคือใคร? กระเจงกษัตริย์ข้าพเจ้า ผมชื่อวิษณุ เป็นสถาปนิก โคตรผมมีฐานะดี ภรรยาผมชื่อ วาสินี ความจำคุณดีครบถ้วนหรือไม่? แน่นอน ผมเรียนจบสถาปัตยกรรมศาสตร์ด้วย คะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง หนึ่งในไม่กี่คน ไทยที่เรียนต่อจนจบโทจาก เอ็ม.ไอ.ที. ด้วย คะแนนที่ฝรั่งทั้ง ความจำผมดีเยี่ยม เขานี้วาสินียังจำคุณได้? ใช่ ก็เราแต่งงานกันมายี่สิบปีแล้วนี่หว่า ชีวิตคุณเป็นยังไง? ดีมาก การงานดี ฐานะดี ทุก อย่างบริบูรณ์ ทุกคนรักผม ไม่นั่นพ่อตาจะขกถูกลูก สาวที่รักที่สุดให้ผมหรือ	คนแปลก หน้า	141

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น อาเพศกำสรวล

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	ภรรยาคุณล่ะ? เขียม เฮอร์รักผมมาก รักมากแล้วทำไมถึงจำคุณไม่ได้? ไอ้ห่า! ภูจะไป รู้เรอะ มีปัญหาที่บ้านรีเปล่า? เปล่าผมมีความสุขดี มีปัญหาเช็กซ์รีเปล่า? ไม่มีไวย์		
3.4 มีการบรรยายแบบ “ประกอบส่วน” และมีการ เขียนแบบอัตโนมัติ	เสียงเหล็กกระทบเหล็กห้าที่เดินทางจากซอย เล็ก ฝ่าความมืดด้วยความเร็ว 1,100 ฟุต/ วินาที มายังหูของผม มันดังพร้อมกับเสียงไก่อ้วน (ปลอม) ของนาฬิกาปลุกรูปไก่ กระซอกผมออก จากห้วงนิทรารมณ์อย่างไม่ปราณีปราศรัย ความ ฝันแตกกระจาย ฟ้านอกบ้านยังมีมืดมิด ไอ้ไก่บ้า! เสือกขันได้เหมือนจริงนัก มันขันก่อนไก่จริงใน โรงฆ่าไก่ที่บ้านเสียดีก!	ปทานุกรม ชีวิต	150
	เศษฝันยังติดค้างอยู่ในกะโหลก เรื่องงาน เรื่อง ลูก เรื่องหนี้... หยุค! อย่าเพิ่งคิดถึงมันตอนนี้ ผม พูดกับตัวเองในกระจก เพิ่งจะดีห้า ยังมีเวลาอีก สิบสี่ชั่วโมงเต็ม หรืออีกตั้ง 50,400 วินาทีที่จะ เผชิญกับมัน	ปทานุกรม ชีวิต	150
	ลูก, คนอายุน้อยที่ยังช่วยตัวเองไม่ได้ แต่ใช้เงิน เป็นแล้ว ถ้ามี 1 คน น่ารักมาก ถ้ามี 2 คน กำลัง สนุก 3-4 คน คึ้นร่นหนอยนะเพื่อน ถ้าถึง 5 คน ... บ้าเรอะ... สมัยนี้ ใครจะมีลูกถึงห้าคน?	ปทานุกรม ชีวิต	155

**ตารางข้อความ
รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน**

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
1.รูปแบบการนำเสนอ 1.1 เสนอเรื่องราว แบบ “นามธรรม” (Abstract)	ผมหยุดพิมพ์ หันหน้ามองออกไปที่นอก หน้าต่าง ดันไม้ดันนั้นยืนอยู่ที่นั่นเหมือนทุก วัน ลมกำลังพัดแรง แล้วลั่นทมดอกหนึ่งก็ลอย มาสัมผัสแผ่นพื้น กลิบของมัน โรยซ้ำและมีรอย เปื้อนโคลน	ลั่นทมโรย กลีบ	83
	“ดันไม้ใหญ่อะ ปลุกที่ไหนก็ไม่ตาย จริง ไหม?”... “ทางภาคใต้ฝนชุม ฝนตกลงมาที่ไร กิ่งก้านมันก็ จะหักโพงผางลงมา แต่ไม่เห็นมีดันไหนตายไป เลย”	กระถาง ชะเนียงริม หน้าต่าง	103
	คืนนี้ปีศาจจะมาหาเขาอีกไหม จะชักชวนเขาให้ ตามมันไปไหม บ่อยครั้งเขารู้สึกว่า กำลังใจ ตนเองอ่อนแอลง และอำนาจของมันทรงพลัง ขึ้น บางคราก็ไม่แน่ใจว่าเขามาไกลเพียงนี้เพื่อ เรียนรู้ความรัก หรือเพื่อหนีจากมัน? บางทีปีศาจ มิได้ต้องการขัดขวางจุดหมายของเขา เขา ต่างหากที่ไม่ต้องการไปถึงจุดหมายนั้น	กามสุขัลลิ- กานูโยค	148
	ผ่านไปครึ่งปี เขายังไม่สึกออกมา เมื่อผ่านปีที่ สอง ความรู้สึกรุนแรงภายในบรรเทาลง แต่เขา ตัดสินใจผ่านชีวิตที่เหลือในร่มกาสาวพัสตร์ เขารู้เพียงว่าต่อแต่นี้ เขายอมอุทิศชีวิตส่วนที่ เหลือเพื่อค้นหาสิ่งที่หายจากวิญญาณของเขามา นาน แต่สิ่งที่เขาพบในตัวตนคือปีศาจ	กามสุขัลลิ- กานูโยค	153

ตารางข้อความ
รวมเรื่องสั้น ถึงมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	ทุกครั้งที่นั่งสมาธิ ปีสางตัวเดิมกลับมาหาเขา เรือนร่างปีสางอ่อนนุ่มเร้ารังเสมอ หน้าตาของ มันเปลี่ยนแปลงไปมา บางครั้งเป็นใบหน้าของ เจ้าสาวของเขา บางคราเป็นของแม่ บางห้วงก็ แยกกันไม่ออกระหว่างสองใบหน้านั้น การต่อสู้ ดำเนินต่อไปอย่างชืดเยื้อ ทุกครั้งเขาทรนทราย ร้อนร่า แต่ก็ปนเปกับความรู้สึกลำบากในเรือน ร่างอวบกำดัด รอยยิ้ม สัมผัส กลิ่นกาย และเนื้อ หนังของปีสางคล้ายไฟกองใหญ่ มีความเกลียด ชังผสมความรักหวานหอมเป็นเชื้อเพลิง	กามสุขัลลิก- กานูโยค	153
1.1 เสนอเรื่องราวแบบ “นามธรรม” (Abstract)	ก้มลงใช้มือกอบดินเหนียวขยี้ขี้ตมออกเป็น หลุมเล็กๆ หยิบมะระสดชิ้นมาจากจานกระเบื้อง ผ่านมันออกด้วยมีด ควักเมล็ดสีแดงน้ำตาล ภายในออกมา หย่อนเมล็ดสดลงในหลุมและ กลบหน้าดิน เมล็ดพวกนี้อยู่ได้นานเป็นปีๆ ลูก ขึ้นและเดินไปยังรถแท็กซี่ที่จอดรอผมอยู่ บน ฟ้าไม่มีเมฆ แต่เมื่อฝนตกมันจะงอกขึ้นมา เพราะมันคือมะระสายพันธุ์แท้	เซ็งเม้ง	272
1.2 คำแดง (Express) พลังและอารมณ์ ซับซ้อนภายใน	“แต่ความสุขของแกมันฉาบฉวยเหลือเกิน” “แล้วทำไมเราต้องหาความสุขที่แท้จริงด้วย? ความสุขฉาบฉวยมันเสียดายยังไงครับ? ทำไม เราต้องพยายามทำตัวเป็นคนดี ในเมื่อใจเราไม่ อยาก?” “แต่...”	เรื่องของ ผมกับพ่อ	124

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	“ทำไมต้องมีแต่ไปหมดทุกเรื่อง? ทำไมคนเรา ต้องทำเรื่องมีสาระไปซะทุกอย่าง? ทำไมเราทำ เรื่องบ้าๆ ไม่ได้เลยหรือ?”		
	“คุณมีอะไรในใจใช่ไหมคะ?” “ช่างเถอะ มันเป็นเรื่องส่วนตัวของผม ไม่ เกี่ยวกับคุณ” “เล่าเรื่องให้ฉันฟังสิ...” “ผมเบื่อตัวเองที่ต้องมาเที่ยวสถานที่อย่างนี้”.... “ผมไม่ได้อยากมาเพราะอยากสนุก ผมมาเพราะ เหงา” “ผมมีครอบครัวแล้ว มีเมียมีลูกแล้ว”... “ความจริงก็คือผมไม่ได้พูดกับเมียมาสองปี แล้ว”... “ผมรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังติดกับ...” “ผมแก้ปัญหาด้วยการไปที่ผับ พาคุณออกมา คิด ว่าบางทีการหาผู้หญิงใหม่คงทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นแต่ ผมก็รู้ว่ามันไม่เป็นยังงั้นเลย”... “ขอบคุณที่แนะนำ แต่ชีวิตแต่งงานของผมพังมา นานแล้ว...”	ละครจริง ในห้องขาว ดำ	164- 165
1.2 สำแดง (Express) พลังและอารมณ์ ซับซ้อนภายใน	“กลับไปดูหมาตัวนั้นเถอะครับ” “จะบ้าอะไร เรามาตั้งไกลจากจุดนั้นแล้ว อย่าว่า แต่มันไม่เป็นอะไร” “ผมคงนอนไม่หลับไปตลอดชีวิตแน่ถ้าไม่รู้ว่	หมากลาง ถนน	286

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	มันตายหรือไม่” “ก็บอกแล้วไงว่ามันยังไม่ตาย” “ไม่มีใครรู้จริงหรือว่ามันเป็นอะไรมาน้อยแค่ไหน กลับเถอะครับ” “โทษทีที่ทำให้พวกคุณตกใจตื่น ผมฝันว่าเจ้าหมาตัวนั้น” ใครบางคนเริ่มหัวเราะ “ไม่อยากจะเชื่อเลย...” “กลับไปเถอะครับ ผมทนไม่ได้”	หมากลางถนน	287
	“ถามหน่อย มึงฆ่าคนด้วยกระสุนกี่นัดวะ? ห้านัด? สิบนัด? หรือว่ายี่สิบ? ฆ่าด้วยปืนนะจะมีรสชาติอะไร เย็นนี้เชือดकुด้วยมีดได้ไหม เชือดตรงโคนนี้แหละ คอคนนะบางนัดเดียว ปาดทีเดียวก็ขาดง่ายกว่าฆ่าหมูฆ่าวัวเยอะ ฮะ ฮะ”	เพชรฆาต	305
1.3 เสนอเรื่องราว “ล้ำยุค” (Avant-garde) ในทางเอาจริงเอาจัง	- มีการนำเสนอโดยใช้วิธีการนำคำมาเรียงร้อยต่อกันเป็นเรื่องราวโดยไม่ใช้คำเชื่อม ดังตัวอย่าง ผม/สายตา/การจ้องมองหล่อน/การสังเกต/ความสนใจ/ความไม่แน่ใจ/ความอิจฉา/ผม/หล่อน/การประสานตา/ในที่สุด/การตัดสินใจ/การเข้าหา/ผม/การโค้ง/การแนะนำตัว/รอยยิ้ม/การขออนุญาต/การเดินร่ำ/หล่อน/การอนุญาต/ผม/คำกล่าว/การขอบคุณ	ऊँ	7

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
1.3 เสนอเรื่องราว “ล้ำยุค” (Avant-garde) ในทางเอาจริงเอาจัง	- การนำเสนอเรื่องโดยการเปรียบเทียบข้อความ ซึ่งเป็นอารมณ์ความรู้สึกอีกด้านของตัวเอก ดัง ตัวอย่าง “ผมไม่รู้” “งั้นก็ตาย...” ทหารขยับไถปืน ราษฎร เอกเทศกล่าวเบาๆ เสียงเรียบขาด “ผม ผมสิ ผมไม่บอกแน่” ทหารผู้นั้นยิ้ม กระดิกไถ อย่างเชื่องช้า เขายิ้มรับความตายโดยไม่มีแวว กลัวในสายตาเลยแม้แต่นิด ราษฎร เอกเทศคุกเข่าแทบเท้าทหารนายนั้น “อย่างไร ผมบอกผมบอก...”	กรรม ของราษฎร โลกตาม ใบของ ราษฎร เอกเทศ	46
	- มีการนำเสนอเรื่องโดยสอดแทรกนิทานธรรม จาก หนังสือนิทานเซ็น เล่าโดย ท่านพุทธทาส ภิกขุ แห่งสวนโมกขพลาราม และหนังสือ ปล่อยวางอย่างเซน ของ ละเอียด ศิลาน้อย	กามสุขัลลิกา นุโยค	148- 158
	- มีการนำเสนอเรื่องโดยการเปรียบเทียบลูกค้า ของโรงแรมม่านรูดแห่งหนึ่ง ให้เป็นตัวละคร ซึ่งถือเป็นตัวละครชีวิตจริง มรลากลหลาย เรื่องราวทั้ง ร้องไห้ หัวเราะ สนุกสนาน ระทม ทุกข์	ละครจริง ในห้องขาว ดำ	
	- มีการนำเสนอเรื่องผ่านตัวละคร โดยตัวละคร นั้นมีการตั้งคำถามกับตัวเองตลอดเวลา ดัง ตัวอย่าง	ตุ๊กตา	174

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	ทำไมวันนั้นแม่พาฉันไปสถานที่ที่ฉันไม่เคยรู้จักมาก่อน ที่นั่นเป็นโรงเรียนหรือเปล่านั้นถ้าใช่ทำไมมันอยู่ในตึกแถวเก่าๆ ที่ฉันไม่เคยผ่านมาก่อน ถ้าใช่ทำไมโรงเรียนนั้นมีคนอยู่แค่สองคน แม่รู้จักชายหญิงคู่นั้นมาก่อนหรือเปล่า ทำไมพวกเขาสวมชุดสีขาวทั้งคู่ พวกเขาคุยอะไรกันอยู่นาน ทำไมผู้ชายชุดขาวสั่งให้ฉันนอนบนเตียง ทำไมเขาสั่งให้ฉันกางขาออกทำไมทุกครั้งที่เขาผู้ชายเขาต้องให้ฉันกางขา ...		
1.3 เสนอเรื่องราว “ล้ำยุค” (Avant-garde) ในทางเอาจริงเอจัง	- มีการนำเสนอเรื่องราวโดยการเปรียบเทียบตัวละครกับสัตว์ชนิดต่างๆ โดยมีกติกาการเล่นกำกับ ดังตัวอย่าง พระ ชนะ เด็ก (พระตีเด็ก) เด็ก ชนะ มอด (เด็กบี้มอด) เสื่อ ชนะ ไก่, เด็ก, พระ (เสื่อกินไก่-เด็ก-พระ) ไก่ ชนะ มอด, พระ, เด็ก (ไก่วิจพระ-เด็ก-มอด) มอด ชนะ เสื่อ,พระ (มอดไขทางเสื่อและจิ๋วพระ) และตัวละครที่นำมาเปรียบเทียบ มีดังนี้ เด็ก = คนเปิดประตู, เสื่อ = นายห้าง, ไก่ = ทานนายพล, มอด = นักการเมือง, พระ = กำนัน	เรื่องพระ เด็ก เสื่อ ไก่ มอด	316- 333

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
2. ลักษณะของเรื่อง 2.1 เป็นลักษณะเชิง เหนือจริง (Surreal)	- มีลักษณะของเรื่อง คือใช้สิ่งที่คุณเหมือนเป็นจริง มาเปรียบเทียบกับเรื่องราวที่เป็นไปไม่ได้ ดัง ตัวอย่าง กฎฟิสิกส์สามข้อของ ไอน์สไตน์นะ ผมรู้แต่เด็ก (ความจริงแล้วกฎฟิสิกส์นี้เป็นของนิวตัน) เรื่อง ครูบ้านนอก ทำให้ผมน้ำตาซึม คำคำของ ครูสาย สี่มาที่พูดในเรื่องนั้นได้ทุกประโยค (ความจริงตัวละคร สาย สี่มา อยู่ในเรื่อง ปีสาย) “ทำไมจะไม่ได้...” เขาพูดพลางโยนยาอีโนเข้า ปากสองเม็ดแก้ปวดหัว (ความจริงยาอีโนเป็นผง และใช้แก้ท้องอืด) ผมอดนึกถึงนวนิยายเรื่อง แม่ ของ เฮมิงเวย์ไม่ได้ (ความจริง นวนิยายเรื่อง แม่ แต่งโดย แม็กซิม เกออร์กี) ฯลฯ	คำให้การ	19-31
	- มีการเล่าเรื่องเกี่ยวกับภูตผีปีศาจ สิ่งลึกลับ มหัศจรรย์คือตัวเอกซึ่งเป็นลูกสามารถพูดคุย กับพ่อซึ่งตายไปแล้วได้ -	เรื่องของ ผมกับพ่อ	119- 129
2.2 แสวงหาคคุณค่า ในทาง “ภาพฝัน” (Fantasy)	“คุณต้องการอะไรกันแน่?” ตัวประกันเริ่มหมด ความอดทน “ต้องการแก้ไขสถานการณ์หนังสือที่กำลังแย่ และสร้างกระแสวรรณกรรมไทยให้คึกคัก ขึ้นมาใหม่” “โดยการจีพมั้งนี่?”	วรรณกรรม 48 ชั่วโมง	182- 199

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	“นี่คือการยิงปืนนัดเดียวได้นกสอง...ไม่ใช่...” เขานับนิ้ว “...สามตัว อีกสักครู่ ภาพการจี้ นักเขียนเป็นตัวประกันก็จะกลายเป็นข่าวไป ทั่วโลก...”		
2.3 มีลักษณะเชิง“อัต- วิสัย” (Subjective)	“...คุณก็รู้ งานสำหรับคนที่จบครุศาสตร์ไม่มีให้ เลือกมาก ก็เหมือนตำรวจอย่างคุณนั่นแหละใช่ ไหม คุณไม่มีแม้แต่โอกาสเลือกประจำโรงพัก ไหนเอาเอง หากเส้นคุณไม่ใหญ่พอ ขอโทษที่ ผมพูดตรงไปหน่อย...”	คำให้การ	22
	“...ดังนั้นฉันจึงเชื่อว่าไม่มีอะไรในโลกที่เป็นไป ไม่ได้ ความสุขไม่ได้เกิดจากการมีร่างกายที่ครบ สามสิบสอง” “ฉันจำได้ว่าเคยอ่านคำคมเก่าๆ ว่า ‘หากคุณ หัวเราะ โลกจะหัวเราะกับคุณ หากคุณร้องไห้ คุณร้องไห้คนเดียว’ ทุกคนในโลกต้องเผชิญ ความผิดหวังทั้งนั้น”	กระถาง ชะเนียงริม หน้าต่าง	98
	“ฉันรู้ค่ะ พูดง่าย แต่ทำนะเป็นเรื่องยาก แต่ บางครั้งเราก็ต้องเริ่มทำ ต้องหัดรู้จักฝืน ฝืนยืม ฝืนสู้ ไม่นานก็ดีเองค่ะ” “ข่าวทุกวันนี้มีแต่เรื่องแปลกๆ ดูข่าวนี้สิ ชาย หนุ่มคนหนึ่งฆ่าตัวตายเพราะถูกเมียตัดเจ้าโลกใส่ ชักโครก น่าแปลก เรื่องแค่นี้ถึงกับต้องฆ่าตัว ตายด้วย”	กระถาง ชะเนียงริม หน้าต่าง	104

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	“หนูจึงพบความจริงว่าผู้ชายจำนวนมากเห็นผู้หญิงเป็นทาส หนูต้องทำงานด้วย เลี้ยงลูกด้วยธูป่าน แล้วยังต้องทำอาหารให้เขา ทำไม่อร่อย เขาก็ไม่กิน หาเรื่องไปเที่ยวนอกบ้าน นึกจะมีหญิงอื่นก็มี”	คำสารภาพ ของช่างเท้า หลัง	218
2.3 มีลักษณะเชิง “อัตวิสัย” (Subjective)	“โฮ! ได้โปรดเถอะครับ ท่านกเป็นผู้ชาย ท่านก็รู้ว่ามันเสียศักดิ์ศรีแค่ไหนที่เมียเหนือกว่าสามี” “การมีรายได้มากกว่าแปลว่าเหนือกว่าหรือครับ อย่างว่าแต่เหนือกว่าแล้วจะเป็นไร” “ถ้าท่านอยู่ในสถานการณ์ของผม ท่านจะทำอย่างไรครับ” “ผมจะดีใจที่แกล้ง จะรู้สึกภูมิใจ ไม่ใช่ชิงฉา คุณรู้ไหม๊ว่าภรรยาคุณได้รับเลือกเป็นพนักงานดีเด่นของบริษัทมาสองครั้งแล้ว คุณน่าจะภูมิใจ”	คำสารภาพ ของช่างเท้า หลัง	220
2.4 มองเรื่องราวเหมือนดูลงมาจากที่สูง (Vertical)	- ในรวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน มีเรื่อง ที่มองเรื่องราวเหมือนดูลงมาจากที่สูง คือ เป็นการเล่าเรื่องราวจากมุมกว้าง โดยมีการเล่าเรื่องที่มองเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นที่ไหน ไม่ใช่การเล่าเรื่องเพียงแค่มุมของตัวละคร หรือด้วยความคิด ความรู้สึกของตัวละครเพียงเท่านั้น ทั้งหมดจำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ ยี่สิบปีหลัง, ผ้าเก่ากับปลาหูหนึ่งขง และ เรื่องของพระ เด็ก เสือ ไก่ มอด		

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
2.5 มีโครงสร้างยึดหยุ่น ไปในทาง Anti-Plot	- ในรวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน มีเรื่องที่มีโครงสร้างแบบ Anti-Plot คือไม่ยึดเอกภาพในลักษณะเดิม ที่ประกอบด้วยตอนต้นตอนกลางและตอนจบ แต่จะเป็น โครงเรื่องที่ยืดถือสถานการณ์ของตัวละครมาเป็นจุดดำเนินเรื่อง การขึ้นต้นจึงไม่เรียกร้องความสนใจในลักษณะเดิม และการจบจะไม่ยึดหลักหักมุมเป็นทางออกเสมอไป ทั้งหมดจำนวน 12 เรื่อง คือ ชู้, คำให้การ, กระหนับของราษฎร โลกสามใบของ ราษฎร เอกเทศ, เรื่องของผมกับพ่อ, ยี่สิบปีหลัง, ละครจริงในห้องขาวดำ, ตุ๊กตา, คำสารภาพของช่างเท้าหลัง, ผ้าเก่ากับปลาหูหนึ่งแข่ง, เชิงเม้ง, เพชฌฆาต และ เรื่องของพระ เด็ก เสือ ไก่ มอด		
2.6 ให้ความสำคัญแก่ “รูปความคิดริเริ่ม, แปลกใหม่” (Original Idea) และ “รูปภาษาที่สื่อ ความ”	กลางคืน/ความมืด/คอนโดมิเนียม/ชั้นสิบสาม/ความเจ็บ/หล่อ/ผม/เตียงนอน/การเคล้าคลึง/การฟอนเฟ่น/ความปรารถนา/ความโหยหา/ความหิวโหย/ความกระหาย/ความหลงใหล/ความต้องการ/ความบรรเจิด/ความสำเร็จ/ความชำนาญ/ความโลดเร่/ความกำซาบ/ความหฤหรรษ์/ความขาดแคลน/การเติมเต็ม/การกระหน่ำ/การชำแรก/การหล่อหลอม/ความเป็นหนึ่ง/	ชู้	12

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
	“พ่อมาหาผมก็เพราะเห็นว่าผมกำลังจะจมน้ำตายหรือ” “ใช่ ทั้งๆ ที่แกไม่ได้ลอยคออยู่เปล่าๆ แกมีเสื้อชูชีพอย่างดี แต่แกไม่ยอมออกแรงว่ายไปเลย เด็กผู้หญิงในสลัมที่พบลุงขายคนนั้นไม่มีชุดชูชีพติดตัวยังว่ายเต็มที่แล้ว”	เรื่องของ ผมกับพ่อ	129
	ชายคนที่นั่งฟังเรื่องที่ข้าพเจ้าเล่าคงผ่านวัยสี่สิบมาแล้วหลายปี สังเกตจากรอยข่นและตีนกาบนใบหน้าของเขา แต่แววตาของเขาดูแก่กว่านั้น เหมือนลอยคล้อยท่องฟ้าสีทึมในวันที่ไร้เมฆ ว่างเปล่าแต่ก็มองไม่ทะลุ	สี่สิบปีหลัง	135
	“พวกคุณรออะไร? รอให้สินค้าวิ่งไปขายตัวมันเองรึ งานเขียนก็คือสินค้าตัวหนึ่ง เหมือนเปิดพะโล้ เหมือนกล้วยปิ้ง มันเป็นหน้าที่เจ้าของสินค้าซึ่งก็คือนักเขียนที่จะทำให้คนอ่านอยากเสพ ไม่ว่าโดยวิธีใดก็ตาม”	วรรณกรรม 48 ชั่วโมง	188
	พวกเขามาชุมนุมอีกครั้งในงานศพของอาทง เป็นงานศพที่จัดยิ่งใหญ่ที่สุดที่ลูกหลานทำให้กับญาติผู้ใหญ่ ตลอดจนมีเสียงร้องไห้โหยหวนเหมือนเปรตที่กำลังขอส่วนบุญ	เซ็งเม้ง	264

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
2.7 มีลักษณะของการตั้งคำถาม (Question)	‘อิกาเหนือทุ่งสาเล่’ ของแวน โกะะห์บนผนังสีแดง ดูแปลกตาไปในวันนี้ ท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้มทึบข้าง สีเหลืองโพลน ผุ่งอิกาดำบินหายไปในรอบ แปรง เจียบเหงา หดหู่ ตอนที่แวน โกะะห์วาดภาพ นี้เขารู้สึกอย่างไร รู้สึกกลัวไหม เขาเคยทำ ความผิดไหม และสุดท้ายแวน โกะะห์ฆ่าตัวตาย ทำไม	กรรมนี้ ของราษฎร โลกสาม ใบของ ราษฎร เอกเทศ	66
	“พ่อครับ...” “หือ...” “ที่ที่พ่ออยู่เป็นยังไง? มีสวรรค์ไหม? มีพระเจ้า จริงไหม?” “แกจะรู้ไปทำไม?” “จักรวาลเรากว้างแค่ไหน? เกิดจากอะไร? คนเราตายแล้วไปไหนครับ?” “วันนึงแกก็จะรู้เอง ตอนนี้นั่นไร้ประโยชน์ ที่จะรู้” “คนเราเกิดมาทำไม พ่อ?”	เรื่องของ ผมกับพ่อ	128
	ทุกคนรู้ว่าเจ้าชายสิทธิเดชทรงพระองค์ เองอยู่หลายปีก่อนพบว่ามันเป็นการหลงทาง แต่ ใครเล่าจะอธิบายความรู้สึกของทางสายอึดติ ลมธานุ โยคเส้นนั้นว่าทรมานเพียงใด หากไม่ เคยทดลองเอง? ใครเล่าจะรับรู้ความรู้สึกของ องค์พระเยซูยามถูกตรึงบนกางเขนว่าเป็นเช่นไร หากร่างของเขาสองไม่เคยถูกตรึงจริงๆ?	กามสุขัลิกา นุโยค	155

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
3. ด้านเนื้อหา 3.1 ให้ความสำคัญแก่ “ความคิด” และ “สถานการณ์”	- ในรวมเรื่องสั้นสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคนนี้มีเรื่องที่ทำให้ความสำคัญกับความคิดและสถานการณ์ทั้งหมด 11 เรื่อง คือ ชู้, ภาระหนี้ของราษฎร โลกสามใบของ ราษฎร เอกเทศ, กระดาษชะเนียงริมหน้าต่าง, เรื่องของผมหักพ่อ, ตะครุจริงในห้องขาวดำ, วรรณกรรม 48 ชั่วโมง, ตุ๊กตา, คำสารภาพของช่างเท้าหลัง, ผ่าเกล้ากับปลาหูหนึ่งเข่ง, เช็งเม้ง, หมากลางถนน และเพชรฆาต		
3.2 ให้ความสำคัญแก่ “มิติที่ 4”	พระจันทร์เผยอร่างออกจากกลุ่มเมฆอีกแล้ว เจียบสนิท ถนนทั้งสายวังเวงเหมือนโลกทั้งใบ เป็นของเราเท่านั้นนาฬิกาพรายน้าบอกเวลาตี สองยี่สิบนาทีก ขยับตัวอึดอัด ผมนอนไม่หลับ รด ตุ้มกำลังวิ่งไปสู่อนาคต แต่ผมกลับรู้สึกว่ามัน กำลังวิ่งกลับสู่อดีต	หมากลาง ถนน	283
3.3 ตัวเอกเป็นแบบ Anti-hero	การครุ่นคิด/ความผิด/?/ความรับผิดชอบ/?/ความ ไฝต่ำ/?/ ขอบเขต/?/ศีลธรรม/?/อิสรภาพ/?/ กฎเกณฑ์/?/การไร้กฎเกณฑ์/?/ความสุข	ชู้	12
	ที่สุดทางเดินเขาเห็นแมงดาขึ้นขวางอยู่ในเงามืด มันว่า “อ้ออ้ย มึงจะไปไหนอีกแล้ว มึงนี่เก่ง ช่าง สรรหา พระเอกคนใหม่มาได้เรื่อยๆ...” แมงดา หันมามองหน้าเขาถามเสียงกร้าว “...พี่จะพาอีนี ไปไหน?” ราษฎร เอกเทศประสานสายตาค้นคุ้ยช่องอึดใจ หนึ่งก่อนตอบเพียงว่า “เปล่า ผมไม่รู้เรื่อง”	ภาระหนี้ ของราษฎร โลกสาม ใบของ ราษฎร เอกเทศ	53

ตารางข้อความ (ต่อ)
รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน

ทฤษฎี	ข้อความ/ลักษณะที่ปรากฏ	ชื่อเรื่อง	หน้า
3.4 มีการบรรยายแบบ “ประกอบส่วน” และมีการเขียนแบบอัตโนมัติ	ยกปิ่นขึ้นจ่อที่ศีรษะตัวเอง “กูเคยไกล่ซัดกับความตายไกล่กล้านี้มาก่อน” คนในกระจกเงามองหน้าเขา ตอบว่า “มึงไม่กล้าฆ่าตัวเองหรอ มึงไม่มีอำนาจอะไรเหลืออีกแล้ว”	กรรมนิของ ราษฎร์ โลกสามใบ ของ ราษฎร์ เอกเทศ	59
	“กลัวตายหรือ?...” เจ้าเด็กวัยยี่สิบสอง---หรืออีกซีกหนึ่งของข้าพเจ้าถาม ข้าพเจ้าพยักหน้า ลักพักใจของข้าพเจ้าสงบลง แต่หัวใจอะไร เรือยเปื่อยไม่หยุดนิ่ง ผ่านไปอีกเนิ่นนาน เจ้าเด็กวัยยี่สิบสองถามอีก “มึงกำลังคิดอะไร?” “กำลังนึกสงสัยว่าความกลัวตายกับความหวาดกลัวกันไหม? เวลานั้นเขียนไม่มีกินนานๆ รู้สึกกลัวตายไหม?” “แล้วมึงไม่รู้หรอหรือ?” “มึงก็รู้ว่าเรา เฮ้ย! กูเลิกเขียนก่อนที่จะรู้” มันเจ็บไป ข้าพเจ้าก็เจ็บ	วรรณกรรม 48 ชั่วโมง	194

ภาคผนวก ง

บทอ่านเสริมความคิด

1. บทอ่านเสริมความคิดด้านการคิดวิเคราะห์

การคิดเชิงวิเคราะห์ (Analytical Thinking) หมายถึง การจำแนกแจกแจงองค์ประกอบต่างๆ ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง และหาความสัมพันธ์เชิงเหตุผล ระหว่างองค์ประกอบเหล่านั้น เพื่อค้นหาสาเหตุที่แท้จริง ของสิ่งที่เกิดขึ้น

ตัวอย่างเรื่องสั้นเสริมความคิดวิเคราะห์

- เรื่อง จดหมายถึงแม่ สามารถตั้งคำถามเพื่อฝึกให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ได้ เช่น วิเคราะห์สภาพปัญหาของผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษา

- เรื่อง คำถาม สามารถตั้งคำถามเพื่อฝึกให้ผู้เรียนฝึกคิดวิเคราะห์ได้ เช่น วิเคราะห์เรื่องปัญหาความยากจนในสังคม

- เรื่อง ของเล่นกับตำราเรียน สามารถตั้งคำถามเพื่อฝึกให้ผู้เรียนฝึกคิดวิเคราะห์ได้ เช่น วิเคราะห์เรื่องระบบการศึกษาของไทยในปัจจุบัน

- เรื่อง หมึกหยดสุดท้าย สามารถตั้งคำถามเพื่อฝึกให้ผู้เรียนฝึกคิดวิเคราะห์ได้ เช่น วิเคราะห์สถานการณ์ของวรรณกรรมไทยในปัจจุบัน

เรื่อง จดหมายถึงแม่

ดวงผากเพื่อนคนยามให้ซื้อธนบัตรจำนวน 2,700 บาท มาจากที่ทำการไปรษณีย์ เขาขอให้ผู้จัดการหนุ่มช่วยเขียนจดหมายสองสามบรรทัดถึงแม่ “พี่ช่วยเขียนว่าผมอยู่ที่นี้สบายดี เก็บเงินมาหกเดือนได้เท่านี้ ขอให้แม่เอาไปใช้ชื้อยา”

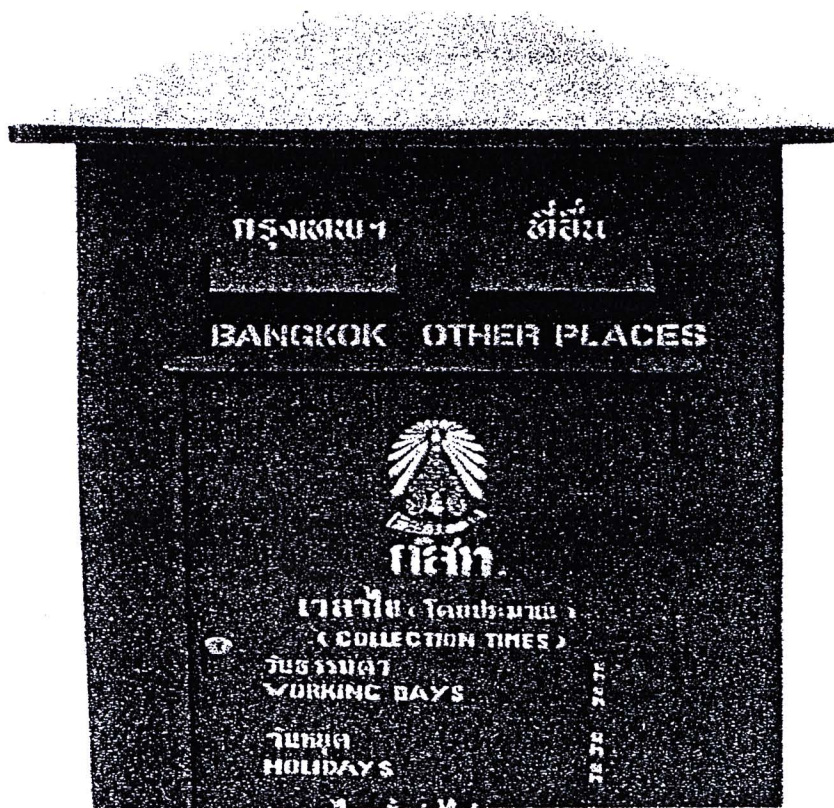
ติดแสตมป์เสร็จแล้วก็เดินไปหย่อนจดหมายลงในตู้ไปรษณีย์ในซอยเดียวกัน

ดวงไม่รู้หนังสือ ชีวิตของเขาอยู่ในโรงเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพียงเทอมเดียวเท่านั้น ก่อนสลับขวบเขาก็ทำงานเหมือนผู้ใหญ่แล้ว

หกเดือนก่อนติดรถหลวงพี่มากรุงเทพฯ ด้วยกัน ท่านย้ายจากยโสธรมาจำพรรษาที่วัดแถวฝั่งธนฯ แม่บอกว่า “เอ็งอยากไปก็ไปเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงแม่” แม่เป็นโรคไขข้อมาหลายปี เดินเหมือนคนพิการ

สองวันต่อมาก็ทำงานเป็นยามที่คอนโดมิเนียมแห่งนี้ เงินเดือนแทบไม่พอค่าอาหาร เขาต้องเข้าเวรกลางคืนอาทิตย์ละสองวัน เวรกลางคืนหมายถึงเขาไม่ได้นอนทั้งคืน และต้องทำงานเข้าต่อด้วย แต่เขาไม่ปริปากบ่น

เขาไม่เคยบ่นมาตั้งแต่ออกจากโรงเรียนแล้ว

ดวงลานสามวันไปงานศพแม่ที่บ้านเดิม หลวงพี่ส่งข่าวให้
เขาในคืนนั้น ไม่อยากเชื่อว่าแม่จากไปแล้ว น้องสาวบอก
“พี่ดวงไปกรุงเทพฯ แล้วทำไมไม่ติดต่อกลับมา รั้มัย แม่เป็น
ห่วงมาก”

ดวงบอก “พี่ส่งจดหมายให้แม่ทุกเดือน เดือนก่อน
ก็ส่งเงินมาให้แม่”

“ไม่ได้รับเลยพี่ดวง”

“สงสัยเพื่อนพี่เขียนที่อยู่ผิด”

ดวงฝากเพื่อนคนยามให้ซื้อธนาณัติจำนวน 1,500 บาทมา
จากไปรษณีย์ เขาขอให้ผู้จัดการหนุ่มช่วยเขียนจดหมายสอง
สามบรรทัดถึงน้องสาว “พี่กลับมาทำงานอยู่ที่นี้สบายดี
เงินที่ส่งมาให้เอาเป็นค่าเล่าเรียน อย่าเถลไถลนะน้องรัก
เดี๋ยวจะลำบากอย่างพี่”

เขาขอให้ผู้จัดการช่วยตรวจที่อยู่อย่างละเอียด
ติดแสตมป์เสร็จแล้วก็เดินไปส่งจดหมายที่ตู้ไปรษณีย์ตู้เดิม

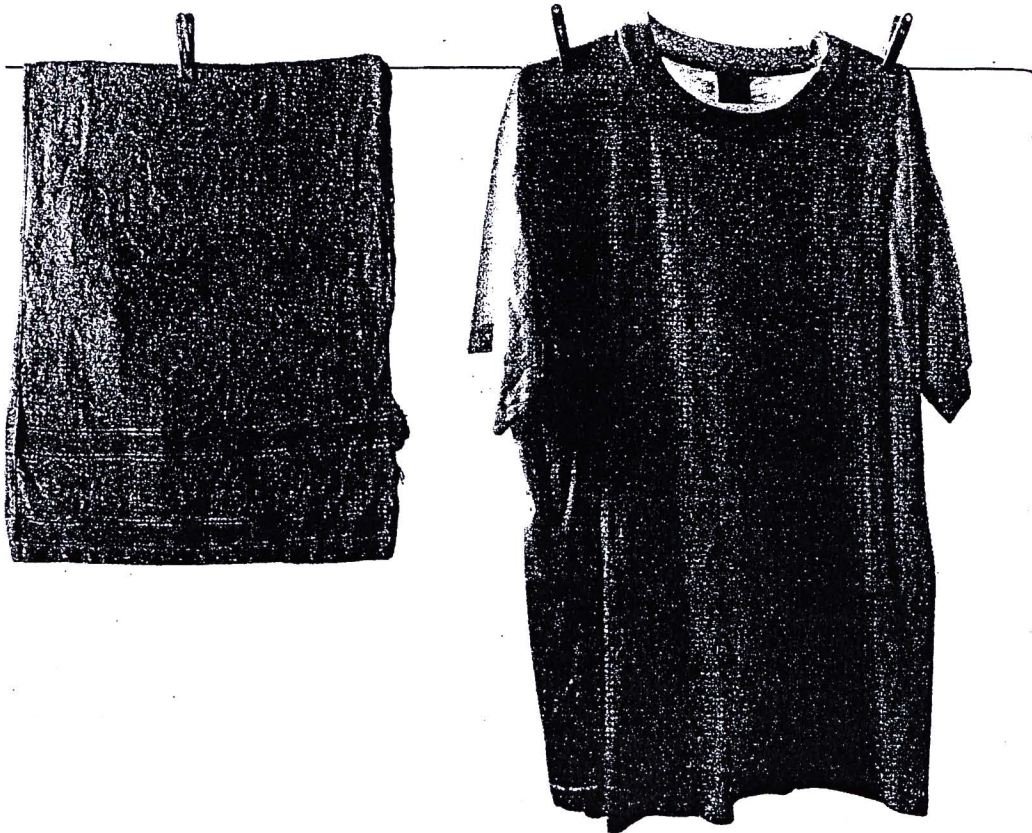
คำถามของใครคนหนึ่ง

[illegible]

คำถามของใครอีกคนหนึ่ง

[illegible]

เรื่อง ของเล่นกับตำราเรียน

“แม่บอกให้ไปตากผ้าก็ไปสิ ทำไมมาแอบเล่นอะไรอยู่ล่ะ...”

เสียงแม่ไม่ดุ แต่เขารู้สึกผิด

วางสายลวดในมือลง หยิบผ้าไปตาก
วันนี้แดดกำลังดีเหมาะสำหรับตากผ้าและการ
ทดลองของเขา

เขาเรียนป. 4 ในปีที่ พ่อกับแม่ไม่เคยมา
ดูว่าเขาเรียนอะไร ตราบใดที่เขาสอบได้ไม่เกิน
ห้าลำดับแรกของชั้น แม่ก็ไม่ว่าอะไร

เขาชอบวิชาวิทยาศาสตร์ที่สุด ครูปรีชา
บอกว่า ในต่างประเทศ โรงเรียนส่วนใหญ่มี
ห้องแล็บด้วย ครูว่าห้องแล็บคือห้องทดลอง
มีเครื่องมือเครื่องมือนานาๆ มากมาย เขานึกภาพ
ไม่ออกว่าหน้าตาของมันเป็นอย่างไรร คงเป็น

ห้องเล็กๆ เหมือนบ้านของเขา ครูปรีชาบอกว่า
นักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงของต่างประเทศมัก
จะ่วนอยู่กับการทดลองจนลืมกินลืมนอน
ในที่สุดก็สร้างสิ่งประดิษฐ์ยิ่งใหญ่

เขาคงไม่มีทางไปต่างประเทศ ไม่รู้ด้วย
ซ้ำว่ามโนอยู่ตรงไหนของโลก เขายังไม่เคยไป
แม้แต่กรุงเทพฯ

ตากผ้าเสร็จ หยิบลวดเส้นเล็กขึ้นมาเกี่ยวราว
ลวดตากผ้า ปลายข้างหนึ่งต่อไปยังหูฟุ้งขนาด
เท่าหัวแม่โป้ง เขาได้ ‘ของเล่น’ ขึ้นนี้หลังจากรื้อ
กล่องเครื่องมือของพ่อ เก่าเขอะแต่ยังใช้ได้

เงี่ยหูฟังอย่างจดจ่อ ปรับลวดอีกครั้ง
เสียงพรวนของบางสิ่งบางอย่างเดินทางเข้าไปใน

หูของเขา และชัดเจนขึ้นตามลำดับ

เลย...”

“ที่นี้สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย
ต่อไปนี้เป็นรายการข่าว...”

“น่า! แม่ลองฟังดู”

แม่เงยหูฟังด้วยความง “อืม! เสียงวิทยุ

เขากระโดดตัวลอย รอยยิ้มเปื้อนหน้า วิ่ง
รีไปหาแม่

จริงๆ ด้วย”

“ครูบอกว่าหลักการของวิทยุย่านนี้คือ

“แม่ สำเร็จแล้ว...”

มีแค่ตัวส่งคลื่นกับตัวรับคลื่น คลื่นมันวิ่งใน

“อะไรลูก?”

อากาศ หากเราสามารถตั้งตัวรับซึ่งเป็น...”

“แม่มาฟังนี่หน่อย”

“ไม่ต้องอธิบายหรอก แม่ไม่สนใจ แม่

“แม่กำลังยุ่ง”

ต้องไปทำงานแล้ว เอาละ เล่นพอแล้ว กลับเข้า

เขาลากแม่ไปที่ราวตากผ้า ยืนหูฟังที่โยง

บ้านไปได้แล้ว สัมหรือเปล่า ว่าต้องทอหนังสือ

สายต่อกับราวลวดให้แม่

สำหรับสอบวันพรุ่งนี้”

“นี่อะไร?”

“วิทยุครับ”

เขาเก็บอุปกรณ์ทั้งหมด เดินกลับบ้าน

“วิทยุอะไร? ทำไมไม่เห็นมีอุปกรณ์อะไร

เปิดตำราเรียนและเริ่มต้นท่องจำ

เรื่อง หมึกหยดสุดท้าย

เขาก้าวขึ้นไปบนเวที สายตาหลายร้อยคู่จ้องมองไปที่เขาเป็นจุดเดียว เสียงปรบมือดังกังวานก้องและนาน เมื่อโฆษกประกาศว่า “นวนิยายยอดเยี่ยมประจำปีนี้ได้แก่เรื่อง *ฝนหยดเดียว* ของ เวทย์ วาทิน”

เวทย์ วาทิน ค่อมหัวลงเล็กน้อยขณะรับรางวัลจากมือของประธานคณะกรรมการ เอเชียนไรต์ เขาวางแผ่นป้ายรางวัลสีทองอร่ามลงบนโต๊ะ ระบายรอยยิ้มเต็มใบหน้า นี่คือนางวัลอันทรงเกียรติของคนเขียนหนังสือที่มอบให้นักเขียนยอดเยี่ยมทั่วทวีปเอเชียเพียงปีละห้าคน เอเชียนไรต์คือสุดยอดแห่งวิชาชีพนักเขียน ในช่วงชีวิตที่คลุกคลีอยู่กับตัวหนังสือ เวทย์ผลิตงานเขียนออกมาอย่างสม่ำเสมอ ผลงานของเขานอกจากจะทำเงินแล้วยังได้รับคำชมเชยจากบรรดานักวิจารณ์อยู่เสมอ แต่ก็ไม่เคยมีงานสักชิ้นที่เข้าข่ายรางวัลนี้ จนกระทั่งถึงนวนิยายเรื่องล่าสุด *ฝนหยดเดียว* นักวิจารณ์กล่าวขวัญถึงมันว่า เป็นเรื่องที่ดีที่สุดที่เขาเคยเขียนมา ตลอดระยะเวลาสี่สิบสี่ปีในวงการนี้

ฝนหยดเดียว เป็นเรื่องของเด็กหนุ่มอีสานสองคนที่เข้ามาทำงานในโรงงานนรกแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ผ่านความลำบากแสนสาหัสมาด้วยกัน เด็กหนุ่มหนึ่งในสองทนดูความโหดร้ายของเจ้าของโรงงาน ที่กระทำต่อแรงงานเด็กไม่ไหว จึงวางแผนฆ่าเจ้าของโรงงานและถูกจับเข้าคุกไป แต่หลังจากสิบปีผ่านไป เขาก็พบว่าเพื่อนของเขาได้กลายมาเป็นเจ้าของโรงงานแห่งนั้นเสียเอง

เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเรียบง่าย การเดินเรื่องที่เรียบง่าย ล้วนชวนเชื่อดูเหมือน กระแทกกระหน่ำความคิดและอารมณ์อย่างสะใจ ผิดจากวิธีการเขียนเดิมของเวทย์เกือบหน้ามือเป็นหลังมือ แต่ผู้อ่านก็ยอมรับได้สนิทใจ

เวทย์ดึงไมโครโฟนเข้าหาตัวเล็กน้อยก่อนพูดว่า “ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน ผมรู้สึกดีใจและเสียใจในโอกาสที่นวนิยายเรื่อง *ฝนหยดเดียว* ได้รับรางวัลอันทรงเกียรตินี้ ผมไม่เคยนึกว่าในชีวิตนี้ผมจะมีโอกาสก้าวขึ้นมาบนเวทีแห่งนี้ แต่ผมจำเป็นที่จะต้องแจ้งแก่ท่านว่า...”

เขาหยุดครู่หนึ่ง สายตากวาดไปทั่วโถงกว้าง “...ผมไม่ใช่เป็นคนเขียนหนังสือเรื่องนี้”

ความเงียบแผ่ปกคลุมทั่วห้องโถง

เสียงของนักเขียนเรื่องนามดังขึ้นท่ามกลางความงุนงงสับสนของผู้มา

ร่วมงาน “หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นโดยนักเขียนมือสมัครเล่นคนหนึ่งชื่อ คมน์ กังวาน และตีพิมพ์โดยใส่ชื่อของผมลงไปโดยพลการ ถึงแม้ว่านวนิยายเรื่องนี้จะได้รับรางวัล แต่ผมก็ละอายเกินกว่าจะสวมรอยรับชื่อเสียงมาเป็นของผมคนเดียว ผมดีใจแทนคนเขียนที่มีความสามารถผลิตเรื่องที่มีคุณภาพเช่นนี้ออกมาสู่บรรณพิภพได้ แต่ก็เสียใจที่จะต้องดำเนินคดีทางกฎหมายกับนักเขียนคนนี้จนถึงที่สุด...”

จากข่าวหนังสือพิมพ์

17 มกราคม

นักเขียนชื่อดังฟ้องนักเขียนก๊ากกอก สาเหตุที่ทำให้ตนได้รับรางวัล

เวทย์ วาทิน นักประพันธ์ชื่อดังยื่นฟ้องต่อศาลแล้ว เช้าวันนี้จากการที่ชื่อของเขาถูกแอบอ้างไปใช้โดยนักเขียนหนุ่มมือสมัครเล่นชื่อ คมน์ กังวาน

สืบเนื่องจากการที่คณะกรรมการ เอเชียนไรต์ ปีนี้ได้ประกาศให้นวนิยายเรื่อง *ฝนหยุดเดียว* จากบทประพันธ์ของ เวทย์ วาทิน เป็นนวนิยายยอดเยี่ยม นักประพันธ์ชื่อดังได้ประกาศกลางงานมอบรางวัลต่อหน้าผู้มาร่วมงานหลายร้อยคนว่าผลงานเรื่อง *ฝนหยุดเดียว* ไม่ใช่เป็นบทประพันธ์ของตน หากแต่เป็นผลงานของนักเขียนหนุ่มคนหนึ่งชื่อ คมน์ กังวาน นายเวทย์กล่าวว่านายคมน์ได้ส่งต้นฉบับเรื่องนี้ไปให้สำนักพิมพ์สี่สาส์นจัดพิมพ์ ขณะที่ตนกำลังรักษาตัวอยู่ที่ต่างประเทศ ทางสำนักพิมพ์ก็จัดพิมพ์ไปโดยไม่ได้เฉลียวใจว่ามันไม่ใช่ต้นฉบับของตน เมื่อตนกลับมาจากต่างประเทศก็พบว่า หนังสือเล่มนี้วางขายอยู่ในท้องตลาดแล้ว นายเวทย์กล่าวกับผู้สื่อข่าวหลังพิธีมอบรางวัลว่า

เจ้าของผลงานที่แท้จริงคือนายคมน์ กังวาน ได้มาพบตน เมื่อทราบข่าวว่าเรื่อง ผนหยดเดียว ได้รับรางวัลนวนิยาย ยอดเยี่ยม เขาสารภาพว่าทำไปก็แค่ต้องการให้คนทั่ว ประเทศอ่านผลงานของเขา ไม่เคยคิดถึงผลตอบแทนใดๆ เลย นายเวทย์กล่าวต่อไปว่า ถึงแม้ตนเองจะเห็นใจ อย่างไร ก็จำต้องฟ้องนายคมน์ กังวาน ข้อหาที่แอบอ้าง ชื่อเสียงของตนไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต มิเช่นนั้นคนอื่น อาจเอาอย่างบ้าง

19 มกราคม

ยอดชายของ ผนหยดเดียว หัวพันเล่มหมดเกลี้ยงตลาดใน พริบตา ทั่วลายสถิติหนังสือขายดีทุกเล่มในอดีต สาเหตุ เพราะความดังของคดีฟ้องนักเขียนหนุ่ม

22 มกราคม

คณะกรรมการ เอเชียนไรต์ แกลงวันเห็นว่า การที่นวนิยาย เรื่อง ผนหยดเดียว ได้รับรางวัลไม่ใช่เป็นเพราะคุณเวทย์ วาทิน เขียน คณะกรรมการไม่เคยใช้ชื่อเสียงของ เวทย์ วาทิน เป็นหลักในการพิจารณารางวัล เหตุผลที่ ผนหยด เดียว ได้รางวัลเป็นเพราะเรื่องนี้มีคุณภาพจริงๆ สามารถ สะท้อนและกะเพาะเปลือกความจริงของชีวิตชาวอีสานใน อีกมุมมองหนึ่งได้อย่างมีชีวิตและมีสาระที่น่ารับฟัง

บทสัมภาษณ์ เวทย์ วาทิน เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์

(บทสัมภาษณ์ที่บ้าน เวทย์ วาทิน นี้ถ่ายทอดจากบันทึกคำต่อคำ เป็นคำให้ สัมภาษณ์ที่พูดแบบหมดเปลือกถึงวงการนักเขียน วงการเพลง จนถึงวงการ โฆษณา)

คุณเวทย์รู้จักคุณคมนี้มาก่อนรีเปล่าคะ?

“ผมก็เหมือนกับพวกคุณนั่นแหละ ไม่เคยได้ยินชื่อเขามาก่อน แต่รับรองว่าต่อไปนี้ทุกคนคงจำชื่อนี้ได้กันหมด”

ทำไมคุณคมนี้นี้ไม่ใช่ชื่อจริงของเขา?

“ผมไม่ทราบ ตอนที่มีคนแจ้งให้ผมทราบว่าเรื่องนี้ได้รับรางวัล ผมยังอยู่เมืองนอก (ไอเบาๆ) คุณคมนี้นี้มาหาผมสารภาพว่า ทำไปเพราะต้องการให้มีคนอ่านเรื่องของเข ซึ่งตอนนี้เขาก็ทำมันสำเร็จแล้ว”

คุณเวทย์รู้สึกยังไงคะที่การฟ้องร้องคุณคมนี้นี้ทำให้ยอดขายของ ผนทยดเดียวสูงขึ้น?

“ยอดขายจะขึ้นหรือลงคงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผมโดยตรง เพราะมันไม่ใช่เรื่องที่ผมเขียน (หัวเราะ) แต่ด้วยความเห็นส่วนตัวแล้วผมไม่แปลกใจหรอกครับ”

ทำไมคะ?

“เพราะเมื่อเรื่องนี้เป็นข่าวใหญ่ ก็เท่ากับว่าสื่อมวลชนช่วยกันโปรโมตหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาโดยปริยาย”

แสดงว่าคนซื้อเรื่องนี้เพราะการโปรโมต?

“ส่วนหนึ่งคงใช่ เพราะเดี๋ยวนี้มีอะไรบ้างล่ะที่ไม่ต้องอาศัยการโฆษณาและการโปรโมต แม้แต่งานศิลปวรรณกรรมก็ยังคงอาศัยมัน กรณีของคุณคมนี้นี้เขาทำไปก็เพราะว่างานของเขามันไม่มีโอกาสได้ดีพิมพ์ เขาจึงหาทางทำให้เรื่องของเขได้รับการตีพิมพ์ ก็แค่นั้นเอง”

คุณเวทย์คิดว่าเขาอยากดังหรือเปล่าคะ?

“ผมไม่คิดว่ายังงั้น เขาอาจจะอยากดัง แต่ก็เพียงเพื่อที่จะให้มีคนอ่านหนังสือของเขา ไอ้การยืมชื่อผมไปใช้มีแต่จะทำให้ผมดังต่างหาก ถ้าจะว่ากันแล้ว เหตุการณ์นี้เท่ากับเป็นการโฆษณาให้นักเขียนสองคนไปพร้อมกัน (หัวเราะ) เป็นโฆษณาแฝง”

ช่วยอธิบายเพิ่มเติมด้วยค่ะ

“มันเป็นโฆษณาที่คุณดูแล้วไม่รู้ว่าเป็นโฆษณา อันนี้ถ้าใช้ไม่ถูกแล้วก็น่าเป็นห่วง อย่างเช่น (ชี้ไปที่เครื่องรับโทรทัศน์ในห้องรับแขก) มิวสิก วิดีโอ ในโทรทัศน์หรือเพลงในวิทยุที่เขาอัดเยียดให้คุณฟังโดยที่คุณไม่รู้ ตัว หรือบางคอลัมน์บนแท่งในหนังสือพิมพ์ที่ตะบ๊องบันเขียนเชียร์หนังสือที่คุณต้องไปดูสำหรับนวนิยายเรื่องนี้ ที่ขายดีก็คงเป็นเพราะข่าวที่พวกคุณช่วยกันลงกับคำว่ารางวัลเอเขียนไรต์”

คุณเวทย์คิดว่าเป็นการใช้สื่อมวลชนที่ผิดไหม?

“ผมไม่คิดว่ามันแย่งงั้น เพราะมันเป็นข่าว และคนไทยเราก็มักตื่นข่าว จึงไม่น่าแปลกที่หนังสือเล่มนี้จะขายดี”

คุณเวทย์มีความเห็นอย่างไรกับการให้รางวัลสำหรับนักเขียนคะ?

“ผมยอมรับว่าเรื่องรางวัลต่างๆ นี่ยังมีผลต่อการตัดสินใจของผู้บริโภคกลุ่มหนึ่งอยู่ ถ้าคุณเป็นคนทันสมัย คุณคงจำได้ว่าเมื่อสองสามปีมานี้ มีนิตยสารหัวโลศฉบับหนึ่งตั้งรางวัลสินค้ายอดเยี่ยมขึ้นมามอบให้สินค้าต่างๆ โดยแบ่งเป็นหมวดหมู่ เช่น เพอร์นิเจอร์ยอดเยี่ยม สุขภัณฑ์ยอดเยี่ยม แล้วเชิญบริษัทที่ได้รับการประกาศชื่อไปรับรางวัลที่จัดขึ้นที่โรงแรมหรูๆ ลักแห่งบริษัทไหนที่ไปร่วมงานก็ต้องจ่าย ‘ค่าใช้จ่ายเล็กๆ น้อยๆ’ ให้นิตยสารฉบับนี้ก่อน เอาชื่อรางวัลไปโฆษณา ได้ประโยชน์ด้วยกันทั้งสองฝ่าย เห็นมั้ยว่าถ้าคุณเชื่อในรางวัลง่ายๆ ก็มีสิทธิ์ถูกหลอกได้ รางวัลจึงกลายเป็นดาบสองคม แต่คุณก็ต้องยอมรับว่าเรื่อง ฝนหยุดเดียว นี่มันดีจริง สมควรที่จะได้รางวัล”

จากข่าวหนังสือพิมพ์

27 กุมภาพันธ์

คมน์ กังวาน เจ้าของรางวัลเอเขียนไรต์คนล่าสุดถูกพิพากษา
จำคุกหกเดือนข้อหาแอบอ้างชื่อของ เวทย์ วาทิน ไปใช้
โดยไม่ได้รับอนุญาต

2 มีนาคม

ผนทยศเดียว ได้รับการตีพิมพ์เป็นครั้งที่ทำในรอบสองเดือน
ล่าสุดยอดขายพุ่งถึงสองแสนเล่มแล้ว

บทสัมภาษณ์ คมนันท์ กังวาน

(สัมภาษณ์ที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ ตีพิมพ์ในนิตยสาร สะท้อน ปีที่ 4 ฉบับที่ 10 เดือนเมษายน)

อะไรเป็นเหตุจูงใจให้คุณคมนันท์ทำแบบนี้?

“พูดตรงๆ ก็คือเรื่องของผมถูกปฏิเสธทุกแห่งที่ผมไปเสนอ ถ้าเป็นนักเขียนหน้าใหม่คนอื่นฯ อาจเลิกเขียนไปเลย แต่ผมมีความมั่นใจว่าเรื่องนี้ดีพอ ผมจึงหาวิธีการนำเสนอตัวเองใหม่”

ช่วยอธิบายเพิ่มเติม

“คุณลองดูชีวะตลาดหนังสือเมืองไทยเรากว้างแค่ไหน และเราเอาอะไรเป็นบรรทัดฐานมาวัดคุณภาพของงาน หนังสือเล่มนี้ตอนแรกสำนักพิมพ์สี่แห่งบอกว่ามันห่วย แต่พอมีคนเห็นว่ามันควรจะได้รางวัล ทุกแห่งก็แห่กันมาขอพิมพ์ วงการนี้มันกลายเป็นการคำไปหมดแล้ว ทำให้ผมเห็นว่าต่อให้คุณมีเรื่องดีระดับพูลิตเซอร์ แต่ถ้าไม่ได้ตีพิมพ์ พูลิตเซอร์เล่มนั้นก็ไม่มีค่าไม่ต่างอะไรไปจากกระดาษพับถุง”

คุณคมนันท์มีความเห็นอย่างไรต่อคุณภาพนักอ่านในเมืองไทย?

“ผมขอเปรียบกับหนังสือดีกว่านะครับ แต่ไหนแต่ไรหนังสือไทยที่มีสาระมักจะไม่ทำเงิน เมื่อไม่ทำเงินก็ไม่มีใครสร้างหนังสือดีๆ แบบนั้นออกมาอีก และเมื่อคนเราดูแต่หนังสือคุณภาพต่ำ คุณภาพนักดูก็ไม่ได้มีการพัฒนาเท่าที่ควร มันปั่นวงจรอย่างนี้ไปเรื่อยๆ คุณภาพนักอ่านก็เหมือนกัน ถ้ายังอ่านเพราะชื่อคนเขียนหรือเพราะแรงโฆษณา นักอ่านก็คงยากจะพัฒนาคุณภาพการอ่าน

หนังสือที่ติดตลาดขายดิบขายดีบางเล่มสะกดคำยังไม่ค่อยจะถูกเลย แต่ก็มีคนอ่านเยอะแยะ คนเค้าอ่านเพราะเค้าชอบคนเขียนคนนั้นรึเพราะว่าชอบเรื่องล่ะ? ไฉนทำให้ผมได้คิดว่า ศิลปะในการนำเสนอตัวเองบางอย่างก็ยิ่งสำคัญกว่า ศิลปะในการประพันธ์เสียอีก เพราะฉะนั้นผมต้องทำตัวให้ดังก่อน เพราะอย่างน้อยก็อาจทำให้มีคนมาอ่านเรื่องของผม ผมต้องการเพียงแค่นั้น”

คิดยังไงคะถ้ามีนักเขียนคนอื่นทำแบบนี้บ้าง?

“ความคิดแบบนี้เป็นอันตรายมากนะครับ เพราะมันคล้ายกับการดูถูกคนอ่าน เป็นการตบหน้าคนอ่าน แต่ผมว่ามันเหมือนหมาจนตรอกแล้ว”

คุณคมน์เคยหมดกำลังใจหรือเปล่าคะ?

“เคยครับ ผมคิดว่าผมคงไม่มีวันรุ่งในงานเขียนแน่แล้ว คิดว่าพอกันทีเรื่องนี้คงเป็นหมึกหยดสุดท้ายของผมแล้ว ความคิดของผมตอนนั้นก็เหมือนกับความคิดของตัวเองในหนึ่งเรื่อง คิง ออฟ คอเมดี้ ของ มาร์ติน สกอร์สเซซี ที่ว่าจุดสูงสุดของศิลปินก็คือต้องการให้คนอื่นมารับรู้งานของเรา ความรู้สึกเมื่อมีคนมาชื่นชมงานของเราเหมือนความรู้สึกที่ได้เป็นราชาแม่เพียงแค่นั้นเดียว มันตรงกับความคิดในใจผมพอดี ในเมื่อส่วนลึกของผมยังมั่นใจกับงานที่ทำไป แต่คนจัดพิมพ์ไม่คิดอย่างนั้น ผมก็เลยต้องทำอะไรซักอย่างลงไป ผมดีใจที่มีคนอ่านแล้วชมมา แค่นั้นก็พอแล้วสำหรับผม แต่เรื่องมันกลับบานปลายขึ้นมาเพราะเรื่องนี้ได้รับรางวัล”

ทำไมคุณคมน์จึงเลือกเอาชื่อคุณเวทย์มาใช้?

“ที่เลือกเอาชื่อคุณเวทย์เพราะ หนึ่ง คุณเวทย์ดังมาก มีคนอ่านเรื่องของเขามาก งานของเขามีมาตรฐาน สอง นักวิจารณ์ชอบวิจารณ์เรื่องของเขา ผมอยากทราบความเห็นของนักวิจารณ์ด้วย สาม เขาไปรักษาตัวที่ต่างประเทศนานหลายเดือน ทำให้ยากที่ใครจะจับผิดว่าเรื่อง ผนหยดเดียว ไม่ใช่เรื่องที่ คุณเวทย์เขียน”

ทำยังไงครับ?

“ผมแอบสืบว่าคุณเวทย์ไปรักษาตัวที่ไหน หลังจากนั้นผมก็ปลอมจดหมายส่งต้นฉบับไปให้สำนักพิมพ์สื่อสารที่พิมพ์เรื่องของคุณเวทย์เป็นประจำ พอ

หนังสือวางตลาดแล้วเรื่องนี้ก็เกิดดังขึ้นมา คุณเวทย์ถึงรู้”

คุณคมน์ไม่กลัวถูกฟ้องร้องบ้างหรือครับ?

“กลัวครับ แต่ผมยอมรับผลลัพธ์ทุกอย่างที่ตามมา ผมขอเพียงแค่โอกาสที่ทำให้มีคนอ่านเรื่องที่ผมเขียนเท่านั้น อย่างอื่นผมยอมหมด”

คุณคมน์เขียนเรื่องไว้อย่างไร?

“เรื่องสั้นหลายเรื่อง ส่วนนวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องแรก ตอนนี้มีสำนักพิมพ์สี่แห่งมาติดต่อขอจัดพิมพ์แล้วทั้งๆ ที่ผมยังไม่มีพล็อตเลย”

แล้วตกลงกันได้มั๊ยครับ?

“ตกลงได้สิครับ ตอนนี้ผมดังแล้วนี่”

จากข่าวหนังสือพิมพ์สองปีต่อมา

12 มีนาคม

ยอดขายของนวนิยายเรื่องใหม่ ภูเขาสูงกับดวงดาว ของนักเขียนยอดนิยม คมน์ กังวาน พุ่งถึงสองแสนเล่มในระยะเวลาที่วางตลาดเพียงสองเดือน และกำลังทำลายสถิตินวนิยายสี่เรื่องแรกของเขา ในระยะเวลาดังกล่าวนี้นักวิจารณ์ กังวาน ผลิตรายชื่อออกมาถึงปีละห้าเล่ม ทุกเรื่องได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านอย่างท่วมท้น แม้ว่าจะถูกวิจารณ์ว่าผลงานระยะหลังของเขาด้อยคุณค่าลงจากนวนิยายเรื่องแรกมาก สำหรับนวนิยายเรื่อง ภูเขาสูงกับดวงดาว นี้ นักวิจารณ์ส่วนใหญ่ให้ความเห็นตรงว่าเป็นเรื่องน่าเบื่อและไร้สาระโดยสิ้นเชิง

2. บทอ่านเสริมความคิดด้านการคิดวิพากษ์

การคิดเชิงวิพากษ์ (Critical Thinking) หมายถึง ความตั้งใจที่จะพิจารณาตัดสินเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยการไม่เห็นคล้อยตามข้อเสนออย่างง่าย ๆ แต่ตั้งคำถามท้าทาย หรือโต้แย้งสมมติฐาน และข้อสมมติที่อยู่เบื้องหลัง และพยายามเปิดแนวทางความคิด ออกสู่ทางต่างๆ ที่แตกต่างจากข้อเสนอ นั้น เพื่อให้สามารถได้คำตอบที่สมเหตุสมผล มากกว่าข้อเสนอเดิมตัวอย่างเรื่องสั้นเสริมความคิดวิเคราะห์

- เรื่อง หมากลางถนน สามารถตั้งคำถามเพื่อฝึกให้ผู้เรียนคิดวิพากษ์ได้ เช่น หากนักเรียนเป็นตัวเอกของเรื่อง นักเรียนจะกลับไปดูหมาหรือไม่ เพราะเหตุใด

- เรื่อง เมืองคนบาป สามารถตั้งคำถามเพื่อฝึกให้ผู้เรียนฝึกคิดวิเคราะห์ได้ เช่น จากเรื่องเมืองคนบาป สะท้อนปัญหาสังคมในด้านใดบ้าง

- เรื่อง ขอทาน สามารถตั้งคำถามเพื่อฝึกให้ผู้เรียนคิดวิพากษ์ได้ เช่น หากนักเรียนเจอขอทานที่โกหกว่าตัวเองตาบอด นักเรียนจะอย่างไร

- เรื่อง ของปลอม สามารถตั้งคำถามเพื่อฝึกให้ผู้เรียนคิดวิพากษ์ได้ เช่น นักเรียนคิดอย่างไรกับการทำศัลยกรรม

เรื่อง หมากลางถนน

กม.ที่ 1

เสียงวัตถุสองชนิดปะทะกันดังสนั่นจนผมสะดุ้งตื่น ไฟหน้ารถสองดวงวูบไหวผ่านความมืดไปมาในความสลัวของทางหลวงเบื้องหน้า ร่างหนึ่งกระดอนไปไกลหลายเมตร รถตู้คันเก่าเฉออกนอกเส้นแบ่งถนนไปมาจนเราทุกคนตื่นจากความงัวเงีย ผมได้ยินเสียงร้องโหยหวนดังขึ้น โดยไม่อาจแน่ใจว่า มันเป็นเสียงในความฝันหรือความจริง คนขับหักพวงมาลัยรถยนต์กลับเข้าที่และยึดเครื่องไว้เช่นนั้น เสียงยางล้อกรีดพื้นถนนยางมะตอยดังเสียดแก้วหู ร่างของผู้โดยสารบางคนกลิ้งหลุดจากที่นั่งลงนอนบนพื้นรถตู้ ในที่สุดคนขับก็ควบคุมสถานการณ์ได้ เบนรถกลับสู่ลู่วิ่งเดิม พาหะคันเก่าเคลื่อนต่อไปราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น หลายคนร้องออกมาพร้อมกัน

"เกิดอะไรขึ้น?"

"รถชนอะไร ชนคนรีเปลา?"

"ไม่ใช่คน" เสียงลุงสมบุญคนขับรถตอบในความมืด ผมได้ยินเสียงหลายคนถอนใจโล่งอก เมื่อนั้นผมตื่นขึ้นเต็มตัว สติหายจากความสับสน ผมมองหน้าลุงสมบุญข้างกายผมผู้ซึ่งทำหน้าที่เป็นสารติมาตลอดทาง แสงจันทร์จากนอกหน้าต่างรถอาบใบหน้าเขา เสียงคุณชำนาญผู้อาวุโสที่สุดในกลุ่มของเราถามคนขับ "แล้วรถชนอะไร?"

"ชนหมา" "เฮ้อ! ค่อยโล่งอก นึกว่าชนคนซะแล้ว" เสียงผู้หญิงดังมาจากด้านหลังผม เป็นเด็กรุ่นน้องผม ชื่อสุภา เป็นข้าราชการระดับ 5 และผู้ช่วยของคุณชำนาญ หล่อนเป็นคนรักการสมาคม แม้เพิ่งมาร่วมงานกับเราได้เพียงสามเดือน แต่สนิทสนมกับ คนอื่น ๆ ในกองมากกว่าผมซึ่งทำงานมาก่อน หล่อนลืบทกว่าปีเดียวอีก

"แล้วมันเป็นอะไรรีเปลา?" คุณชำนาญถามต่อ ยังมีร่องรอยงัวเงียบนหน้าของข้าราชการระดับ 10 วัยห้าสิบกว่าผู้นี้ ถ้าไม่ใช่เพราะงานเร่งด่วนวันพรุ่งนี้ เราคงไม่มีวันเห็นเขานั่งรถตู้คันนี้มากับเรา เขามีรถยนต์ส่วนตัวคันหรูมากกว่าหนึ่งคัน เนื่องจากภรรยาของเขาเป็นเศรษฐินีคนหนึ่ง ลุงสมบุญว่า "ไม่รู้เหมือนกัน เห็นนั่งไปแต่ก็ขับตัวได้" "งั้นก็ไม่ใช่ไร" ผู้โดยสารสตรีด้านหลังผมเสริมขึ้นเป็นครั้งแรก คุณสาวตรีเป็นข้าราชการระดับ 10 เช่นกัน อาชีพผู้ตรวจราชการที่ต้องเดินทางออกต่างจังหวัดเสมอไม่เปิดโอกาสให้หล่อนมีเวลาส่วนตัวมากนัก นิสสันส่วนตัวที่ขอบเก็บตัวเงียบทำให้ไม่มีใครแปลกใจที่อายุของหล่อนเริ่มเข้าสู่เลขสี่สิบห้าแล้วแต่ยังเป็นโสด แต่ผมไม่คิดว่าเป็นเพราะการเก็บตัวเงียบเป็นเหตุให้หล่อนยังหาคู่ไม่ได้มากกว่า ผู้ชายส่วนใหญ่ในโลกไม่ชอบผู้หญิง

ที่เข้าระเบียบ จู้จี้ในทุกรายละเอียด (ผมอาจจะผิดก็ได้) แสงไฟของรถที่สวนทางมาส่องเห็นรอยคล้ำใต้ตาของหล่อน ทำทางหล่อนเหมือนไม่ได้พักผ่อนมานาน

"โล่งออกไปที ดีที่เป็นแค่หมา" สายตาหล่อนคล้ายมีรอยยิ้ม

"ทำไมเราไม่จอดคุณ..." ผมเอ่ยขึ้นเป็นครั้งแรก สายตาทุกคู่หันมาที่ผมพร้อมกันและต่างคนต่างเงยไปครู่หนึ่ง "กลับไปคุณนึกว่าครับ" ผมกล่าวต่อ ผู้ตรวจราชการหญิงว่า "ดูทำไม? ก็มันไม่เป็นไรนี่คะ"

"ไม่มีใครรู้แน่หรือว่ามันเป็นอะไรหรือเปล่า จอดดูซักหน่อยคงไม่เสียเวลามาก" หล่อนมองหน้าผม "เราเสียเวลาไม่ได้ซักนาทีเดียว คุณก็รู้ดี" "แต่มันอาจพิการ" คุณชำนาญแทรกว่า "มันไม่ตายก็บุญแล้ว"

ผมเริ่มสับสนในใจ "อ้าว! เป็นความรับผิดชอบของเราไม่ใช่หรือ ชนหมาแล้วก็ต้องจอดเอามันไปหาหมอ"

"ช่วงมันเหอะ แค่มหาตัวเดียว" สุภาว่าตามเจ้านาย "...อีกอย่างแถวนี้จะไปหาสัตว์แพทย์ได้ที่ไหน"

"แต่..." ผมพูดได้เพียงแค่นั้น

"ไปต่อเถอะ อย่าหยุดด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องอย่างนี้เลย เสียเวลาไม่เข้าท่า" รถยนต์ยังคงแล่นต่อไป ลมเย็นตีหน้าผมจนชาด้าน เสียงใครคนหนึ่งลอยมา

"อย่าว่าแต่มันก็ยังไม่ตาย ยังเดินได้"

"คุณเห็นหรือ?" ผมยังไม่หมดความพยายาม

"สมบุญบอกเองว่าหลังถูกชนมันขยับตัวได้"

"แต่..." "อย่าเสียเวลาเลย งานเราสำคัญกว่า" ผู้ตรวจราชการตัดบท ในใจผมเริ่มปล่อย

รถตู้คันเก่าวิ่งต่อไปในความมืด ไฟหน้ารถสองดวงพุ่งนำทาง แต่แสงจันทร์หลบหายไปซ่อนในหมู่เมฆแล้ว

กม.ที่ 5

รถตู้วิ่งต่อไปอย่างเงียบ ๆ นอกจากเสียงเครื่องยนต์ที่ดังขึ้นลงเป็นจังหวะแล้ว ถนนทั้งสายเงียบสงัดสองข้างทางเป็นป่าละเมาะ กลิ่นของชนบทลอยกรุ่นอยู่ในอากาศ เป็นกลิ่นที่ผมคุ้นเคยแม้ว่าจากมันไปนานหลายปีเต็มที กลิ่นของป่าภาคเหนือ ผมใช้ชีวิตในผืนดินแบบนี้มาตั้งแต่เด็ก น่าแปลกที่สี่แสนเมืองกรุงไม่สามารถลบกลิ่นอายบ้านนอกของผมออกไปได้ จำกลิ่นต่าง ๆ ที่คุ้นเคยมากับสายลมได้ กลิ่นใบไม้สด กลิ่นหญ้า กลิ่นฟาง พ่อของผมเชื่อว่ามีแต่คนชนบทที่เติบโตใกล้ชิดกับธรรมชาติอย่างนี้ที่ไม่มีวันถูกกลิ่นหายไปในกลิ่นความเจริญของเมือง สำหรับพ่อการออกจากชนบทไป

ทำงานในกรุงก็เช่นสัตว์ที่ถูกบรรทุกขึ้นรถไปขายในเมือง ผมก็เคยเชื่อเช่นนั้น แต่ตอนนี้ผมไม่แน่ใจนัก หลายคนในรถเริ่มหลับอีกแล้ว ข้าเถียงเพื่อนร่วมทางทั้งหลาย พวกเขาล้วนเหนื่อยมาด้วยกันทุกคน ตอนนี้ไม่มีใครอยากสนใจสิ่งอื่นใด เพราะพรุ่งนี้เรายังมีงานสำคัญรออยู่ เรากำลังบ่ายหน้าสู่เมืองหลวงเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของ 'งานด่วน' ตลอดการรับราชการนานสิบกว่าปีของผม มี 'งานด่วน' แบบนี้ราวสิบครั้ง ส่วนใหญ่เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลใหม่ หรือเมื่อมีการโยกย้ายข้าราชการระดับสูง คำสั่งแต่งตั้งรัฐมนตรีคนใหม่ออกมาเมื่อวานนี้เอง เราต้องไปพบ 'ท่าน' ก่อนคนอื่นในตอนเช้า พรุ่งนี้เราพลาดไม่ได้

หันไปมองคนข้างข้าง ๆ ลุงสมบุญสบตาผมเงียบเฉิบ เราทั้งสองไม่พูดอะไรเลยสักคำ ในใจของเขาก็คงนึกถึงหมาตัวนั้นเช่นเดียวกับผม ผมเข้าใจเขาดี ตำแหน่งราชการเล็ก ๆ ของเขาไม่เปิดโอกาสให้เขากล้าแสดงความรู้สึกใด ๆ ที่ฝืนความเห็นของเจ้านายออกมา มันจะตายหรือเปล่า? ผมอาจมองโลกในแง่ร้ายเกินไปก็ได้ ในเมื่อคนขับรถยนต์ยืนเองว่ามันขับตัวได้ แสดงว่ามันยังไม่ตาย แต่มันอาจบาดเจ็บสาหัสและลากตัวเองไปตายที่ไหนสักแห่ง ช่างมันเถอะ! มันเป็นเพียงหมากลางถนนตัวหนึ่ง มันจะอยู่หรือตายก็ไม่ได้ทำให้โลกนี้ดีขึ้นหรือเลวลง ทำไมผมต้องเสียเวลาคิดถึงมันด้วยในเมื่อคนอื่น ๆ ทั้งหมดไม่เห็นจะเดือดร้อน ผมระบายลมหายใจเข้าออกอย่างช้า ๆ ช่มจิตให้เป็นสมาธิ มันตายไปแล้วหรือเปล่า? นานเท่านั้นผมไม่สามารถข่มตาให้หลับลงได้ มองนาฬิกาข้อมือพรายน้ำดีหนึ่งสิบห้านาที คืออย่างนี้แทนที่จะนอนอุ่นอยู่ที่ไหนสักแห่ง มันเสือกวิ่งออกมาให้รถยนต์ทับบนทางหลวง ผมน่าจะสมน้ำหน้ามัน ตายได้ก็ดี ให้อหมาระยำที่ทำให้การเดินทางเราช้าลง ผู้ตรวจราชการอาจพูดไม่ผิด "งานเราสำคัญกว่า"

ความจริงเราทำเวลาได้ดีตอนต้นของการเดินทางตั้งแต่บ่ายสองโมง แต่โชคร้ายระหว่างทางฝนตกลงมาอย่างหนัก รถตู้คันเก่าติดหล่มโคลน เราใช้เวลามากกว่าสองชั่วโมงขึ้นรถขึ้นมา ทำความสะอาดหัวเทียนที่ขึ้นและออกเดินทางต่อ ไม่มีข้าวเย็น ตกถึงท้องเลยสักเม็ด นอกจากกลัวว่าที่ คุณชำนาญติดตัวมาคนละสองลูกเท่านั้น เวลาของเราเหลือน้อยเต็มที ลมเย็นนอกหน้าต่างพัดจัดขึ้น ผมผลักรถหน้าต่างให้ชิดกันกว่าเดิม เหลือเพียงช่องว่างเล็กน้อยพอไม่ให้อากาศในรถอับ พยายามข่มใจให้หลับแต่ไม่สามารถฝืนได้ เสียงร้องโหยหวนเมื่อไม่ถึงสิบนาทีก่อนยังก้องสองหู แต่ผมคนเดียวจะทำได้ ข่มตาข่มความรู้สึก มันคงไม่ตายหรอก พ่อผมเคยสอนผมว่าสัตว์มีสัญชาตญาณในการเอาตัวรอดสูงกว่าคนหลายเท่า トラบดีที่มันไม่ตายมันสามารถปรับตัวให้อยู่รอดได้แน่นอนอยู่แล้ว แต่ถ้ามันตาย ผมยังไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง ผมไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิด พิมพ์กำกับตัวเอง "กูไม่ใช่คนขับรถยนต์มันนี่หว่า"

กม.ที่ 14

พระจันทร์เฝ้ารอออกจากกลุ่มเมฆอีกแล้ว เจียบสนิท ถนนทั้งสายวังเวงเหมือนโลกทั้งใบเป็นของเราเท่านั้น นาฬิกาพรายน้ำบอกเวลาตีสองยี่สิบนาที ขยับตัวอี๊ดอัด ผมนอนไม่หลับ รถตู้กำลังวิ่งไปสู่อนาคต แต่ผมกลับรู้สึกว่ามันกำลังวิ่งกลับสู่อดีต นึกถึงพ่อ รู้ว่าหากพ่อเป็นผมตอนนี้พ่อจะทำอย่างไร พ่อคงไม่มีความลังเลอย่างผม

ฤดูร้อนปีนั้นผมอายุขึ้นสิบหก เพิ่งแตกพานเป็นเด็กหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่ง เราสองคน---พ่อกับผม เข้าป่าหาน้ำผึ้ง เมื่อเที่ยงเราหยุดพักที่ริมห้วย อากาศร้อนระอุ กลิ่นหญ้าคาแห้งลอยกรุ่นในอากาศทุกครั้งที่ลมร้อนโชยมา น้ำในธารที่เหลืออยู่ไม่มากไหลเอื่อยเฉื่อย แม้อากาศข้างนอกจะร้อน แต่ยังมีความร้อนในบริเวณนั้นอยู่มาก ผมก่อไฟหุงข้าวขณะที่พ่อไปจับปลาในลำห้วย ไม่นานพ่อก็กลับมาพร้อมปลากระต๊อบสามตัว พ่อว่าในฤดูร้อนน้ำส่วนใหญ่แห้งขอดทำให้พวกสัตว์น้ำหนีไปรวมตัวอยู่ในที่ลึกกว่า พ่อจึงจับปลาได้ไม่ยาก

"ป่าแห้งเหลือเกิน..." พ่อว่า "...ร้อนอย่างนี้น่าเป็นห่วงไฟป่า ดูด้านโน้นสิ ต้นไม้แห้งตายเป็นทาง"

"ปีก่อน ๆ มันไม่ร้อนอย่างนี้นะพ่อ มันร้อนขึ้นทุกปี"

"ถูกของแก อากาศมันวิปริตลงไปทุกวัน สมัยพ่อยังเด็ก ห้วยบริเวณนี้เป็นเขตนํ้าลึก ขึ้นและ ทากก็มาก ไม่มีใครมา เดียวนี้ น้ำตื้นเดินลุยสบาย"

"มันเป็นเพราะอะไรพ่อ?"

"จะว่าเรื่องมันยาวก็ได้ จะว่าเรื่องมันสั้นก็ได้ มันอยู่ที่คน อยู่ที่ความรับผิดชอบ..." พ่อไม่ได้พูดต่อ ผมก็ไม่ได้สนใจที่จะฟัง เมื่อกินข้าวเที่ยงเสร็จเราทั้งสองก็จากที่นั่นกลับบ้าน เราย่ำไปตามผืนดินที่ปกคลุมด้วยหญ้าแห้งเหลืองกรอบ ทุกก้าวที่สาวออกไปปรากฏเสียงกรอบแกรบเป็นจังหวะไม่หยุดยั้ง จนถึงช่วงโมงที่สามพ่อหันมา ถามผม "เมื่อก็แก่ดึบไฟริยัง?"

"ไฟอะไรครับพ่อ?"

"ไฟหุงข้าว"

มองหน้าพ่อครู่หนึ่ง "ผมจำไม่ได้ครับ"

"ลองนึกให้ดี ถ้าแกลงไม่ดับมันอาจเกิดไฟป่าได้"

ผมอยากตัดบทว่าผมดับแล้ว เพราะไม่ต้องการย้อนปากกลับไปที่นี่อีกครั้ง แต่อะไรบางอย่างบอกให้ผมพูดความจริง "ผมจำไม่ได้..."

พ่อว่า "งั้นเราก็ต้องเดินกลับไปดับไฟ"

ผมพยักหน้ารับอย่างฝืน ๆ นึกถึงระยะทางสิบกว่ากิโลเมตรที่ต้องเดินทางกลับไปเพียงเพื่อดับกองไฟที่ผมอาจดับไปแล้วก็ได้ แต่อย่าว่าระยะทางแค่นี้เลย ต่อให้มันไกลกว่านี้สองสามเท่าเราก็ต้อง

กลับไป ประสบการณ์ไฟป่าเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัว กว่าภัยใด ๆ ในไพรทึบ
 จำได้ว่าตอนผมเป็นเด็กอายุเจ็ดขวบ ครอบครัวของเราเคยเจอไฟป่าครั้งหนึ่ง ตอนนั้นเราตั้งบ้านอยู่
 ริมห้วย ในฤดูร้อนหญ้าคาหญ้าแพรกแห้งกรอบเต็มทุ่ง มีอยู่คืนหนึ่งราวตีสี่พ่อตื่นขึ้นเพราะได้ยิน
 เสียงช้างร้อง พ่อเล่าภายหลังว่าได้กลิ่นไหม้ไฟอ่อน ๆ มองออกไปที่ทุ่ง เห็นแสงไฟราง ๆ ที่ป่า
 ข้างหน้า พ่อปลุกเราทันที เราจัดการเก็บของพากันเลาะหนึ่ไปตามริมห้วย โดยมีไฟป่าตามหลังมา
 ดิด ๆ อย่างรวดเร็วไม่น่าเชื่อ เสียงเพลิงแตกสะเก็ดดังเพียะ ๆ ตลอดเวลา ควันสีเทาที่บดบังดับไป
 ทั่วผืนดินระแหง ผมไม่รู้ว่ไฟป่าครั้งนั้นเกิดขึ้นเพราะอะไร กินเวลาไหม้อยู่ยาวนานสิบวันเต็มจึงหยุด
 ไปเอง ไร่นาของเราหายไปใกองเพลิงจนหมดสิ้น เมื่อไฟดับเราเดินไปตามทุ่งที่เคยมีชีวิต เห็นซาก
 สัตว์ใหญ่น้อยซึ่งตายไปในเปลวเพลิงมากมายจนผมขนลุก ผมจำภาพน่ากลัวนั้นได้จนโต ความทรง
 จำเรื่องนี้มักผุดขึ้นพร้อมกับการเดินป่าไปดับไฟครั้งนั้นเสมอ

เราทั้งสองเดินป่ากลับไปทีเดิม ไม่มีใครพูดอะไรตลอดเวลาสามชั่วโมงนั้น เราเดินไปตามราวป่า
 กลิ่นดอกเอื้องป่าฟุ้งในอากาศ พ่อเดินป่าอย่างชำนาญทาง แม้ว่าจะเกินเลขหกสิบมาแล้วสองสามฤดู
 ฝน พ่อแข็งแรงและมีความสุขทุกครั้งที่ย่ำไปบนป่าผืนนี้ มันเป็นถิ่นกำเนิดของพ่อ ของปู่ตายาย
 พ่อเคยบอกลูกทุกคนเสมอว่าพ่อยิ่งรักป่าผืนนี้มากขึ้นหลังจากกลับมาจากเมืองกรุงเมื่อสิบกว่าปี
 ก่อน ตอนนั้นพ่อพาแม่ไปทำงานในกรุงเทพฯ อยู่ครึ่งปีกว่าก่อนพาแม่อพยพกลับบ้านเดิม พ่อเล่าว่า
 พ่อไปทำงานรับจ้างเทศบาลกวาดถนน "งานมันง่ายอยู่หรอก แต่น่าเบื่อ พ่อเลยเลิก..." "ทำไมพ่อ
 กลับมาครับ?" "มันแห้งแล้ง"

ผมมองสภาพรอบตัว ป่าทั้งป่าเปลี่ยนสี ต้นไม้ใหญ่หลายต้นใบร่วงกราวเพราะขาดน้ำ หญ้าแพรก
 ขึ้นกระจายเหมือนสิ่งไร้ชีวิต เป็นภาพชินตาของฤดูร้อน "แห้งแล้งอย่างนี้หรือพ่อ?"

"ไม่ใช่ มันแล้งน้ำใจ..." พ่อหยุดครู่หนึ่ง "...ครึ่งปีทำงานกวาดถนน พ่อเห็นอะไรหลาย ๆ อย่าง
 การจับรถ การข้ามถนน การทิ้งขยะ เมืองอะไรก็ไม่วู้ มีขยะมากเหลือเกิน"

ผมไม่รู้ว่ตอนนั้นพ่อพูดเป็นนัยหรือไม่ ผมคิดว่าไม่ เพราะพ่อไม่มีการศึกษาสูงอะไร

"ทุกวันนี้คนทิ้งอะไรแปลก ๆ เช่น..." "เช่นอะไร?"

พ่อสั่นหัว "เก๋อย่างรู้เลย"

มองหน้าพ่อนิ่ง

พ่อเงิบครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ว่า "พ่อไม่อยากให้ลูก ๆ ของพ่อโตในเมืองแบบนี้"

"ทำไมล่ะพ่อ?"

"พ่อไม่อยากให้ลูกโตในหมู่คนที่ไม่มีความรับผิดชอบ"

เราทั้งสองก้าวสว ๆ ต่อไปยังหน้า ระยะทางห้ากิโลเมตรผ่านไปโดยผมไม่รู้สึกรัด อากาศแห้ง
 และอ้าวเล็กน้อย ในที่สุดผมก็ถามขึ้นลอย ๆ "พ่อพบอะไรในกองขยะครับ?" "ซากศพเด็กทารก

คนหนึ่ง"

แล้วเราก็ตีเจ็บไป เราก้าวเดินต่อไป ระยะทางอีกสามกิโลเมตรผ่านฝ่าเท้าเราไปเจ็บ ๆ เสียงนกร้องดังมาเพื่อไม่ให้ความเจ็บระหว่างเราน่าอึดอัดไปกว่านั้น ผมครุ่นคิดอะไรบางอย่างในใจแต่ไม่พูดออกมา

กม.ที่ 22

ไฟรถสาดฝ่าความรางเลือนเบื้องหน้า ทันใดผมก็โผล่พรุดขึ้นมา "จอดเถอะครับ" ผมตะโกนไล่คนขับ รถจอดลงทันที คนขับถามผม "เป็นอะไรหรือคุณ?"

ทุกคนในรถตื่นขึ้นมา คุณชำนาญว่า "จอดทำไม สมบุญ?"

คนขับมองหน้าผมไม่พูดอะไร ผมเอ่ยว่า "ผมเรียกลุงสมบุญจอดเองครับ"

"จอดทำไม?"

"กลับไปดูหมาตัวนั้นเถอะครับ"

"จะบ้าอะไร เรามาตั้งไกลจากจุดนั้นแล้ว อย่าว่าแต่มันไม่เป็นอะไร"

"ทำไม?" อีกคนหนึ่งถามผม

"ผมคงนอนไม่หลับไปตลอดชีวิตแน่ ถ้าไม่รู้ว่ามันตายหรือไม่"

"ก็บอกแล้วไงว่ามันยังไม่ตาย" คุณชำนาญเริ่มอารมณ์เสียกับผม

"ไม่มีใครรู้จริงหรอกว่ามันเป็นอะไรมาน้อยแค่ไหน กลับเถอะครับ" คุณชำนาญมองหน้าผมเขม็ง

"คุณเกิดมีมโนธรรมอะไรขึ้นมาตอนนี้ คุณก็รู้ว่าเราต้องไปถึงที่นั่นตอนเจ็ดโมงเช้า ตอนนี้เรามีเวลาไม่กี่ชั่วโมง อีกตั้งหลายร้อยกิโล"

"พรุ่งนี้เรามีงาน หากพลาดหมายถึงอนาคตราชการเราจบสิ้นทุกคน"

ผมนึกถึงการเปลี่ยนแปลงคณะรัฐบาลเมื่อวานนี้ ผมอยากพูดว่า "อนาคตของท่านต่างหาก..." แต่ควบคุมตัวเองได้ สุภาพพยายามคลี่คลายความตึงเครียดระหว่างเราโดยพูดเป็นกลาง ๆ ว่า "กลับไปตอนนี้ก็ไม่ทันนะละ อย่าว่าแต่แถวนี้กลางป่าจะหาสัตว์แพทย์ที่ไหนละ"

"มันอาจตายไปแล้วก็ได้ ถ้าเราไปพบว่ามันตายไปแล้วก็เสียเวลาเปล่า"

"คันหลังคงช่วยมันเองน่า" อีกคนว่า

ผมมองทุกคนที่เกลียดกล่อม ขำเลียงดูออกไม่ซื่อใหญ่บนที่นั่งที่คุณสาวตรีเตรียมมา การทำงานราชการแบบผูกอนาคตของตัวเองกับกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดทำให้เราต้องวิ่งไม่มีวันหยุด และผมก็ต้องเป็นส่วนหนึ่งของมัน เพราะผมได้รับคำสั่งให้มาด้วย ผมถอนใจยาว เสียงอ่อนลงอย่างเห็นอหยา

"พวกคุณว่าไงครับ?" "ไม่กลับ" คุณสาวตรีเอ่ยเด็ดขาด

"ไม่กลับเหมือนกัน" คุณชำนาญว่า

คนที่เหลือพยักหน้า

รถยนต์เล่นต่อไปในความมืด อีกครั้งในความดำสนิทของทางเบี่ยงหน้า ผมนึกถึงวันเดินป่ากับพ่อ
วันนั้น... ราวห้าโมงเย็นเรากลับมาถึงจุดที่เราพักกินข้าวเที่ยงอย่างเหน็ดเหนื่อย ผมเดินตรงไปยังจุด
ที่เราก่อไฟก่อนแยกหนามองพ่อ "ผมไม่ได้ลืมนัดไฟหรือพ่อ..." ผมอดหัวเราะออกมาไม่ได้ "...ที่น่า
แปลกก็คือทำไมเรื่องแค่นี้ผมกลับจำไม่ได้"

พอมองผมด้วยสีหน้าแปลก ๆ

ผมหลับตาลง จำสายตาของพ่อได้จนบัดนี้ ตอนนีห่างจากเหตุการณ์นั้นมานานสิบห้าปี ผมรู้สึก
เหนื่อยเหมือนเดินทางมาไกลเหลือเกิน ในที่สุดผมก็มอยหลับไป
คงสายเกินไปที่จะตัดสินใจกลับแล้ว

กม.ที่ 31

ผมตื่นขึ้นอีกครั้งเมื่อรถยนต์หยุดกะทันหัน ร่างของเราทุกคนกระเด็นตกจากที่นั่ง "เกิดอะไรขึ้น?"

คนขับบอก "รถชนหมาอีกแล้ว" ทั้งหมดเงียบไปครู่หนึ่ง คุณสาวตรีบอกคนขับ "ขับต่อไป"

ผมบอกน้ำเสียงเฉยขาด "ไม่ได้ ผมจะไปดูมัน"

ก้าวลงจากรถตรงไปยังร่างที่นอนนิ่งบนพื้นถนน เจ้าตัวเคราะห์ร้ายเป็นหมาไทยตัวสีดำสนิท ผม
เดินใกล้เข้าไปอีก นัยน์ตามันหลับนิ่ง ทั้งร่างไม่ไหวติง ผมเอามือลูบหัวมันแผ่วเบา บัดคลันยน์ตา
นั้นก็เบิกกว้างเป็นประกายวาว หมาคำอ้าปากสะยะ เขียวทั้งสองวามวับ พรืบนั่นมันก็กระโจน
พรวดเข้ากัดคอผม เลือดสีแดงทะลักออกมาไม่ขาดสาย ผมร้องลั่นสุดเสียง

"เกิดอะไรขึ้น?"

ผมลืมตาโพลง เหงื่อเย็นชุ่มแผ่นหลัง สายตาหลายคู่จ้องที่ผม ผมมองออกนอกหน้าต่างรถดู เห็น
พระจันทร์กำลังเคลื่อนต่อไปไม่หยุดยั้ง รถไม่ได้หยุดจอดหรือนี่? ถ้าเช่นนั้น...

"ผมฝันไปหรือนี่?"

"ใช่ คุณฝันร้าย"

เอามือลูบคอที่ถูกหมาคำกัด ทุกส่วนยังอยู่ครบสมบูรณ์ ผมเอ่ยขึ้นแผ่วเบา "โทษทีที่ทำให้พวกคุณ
ตกใจตื่น ผมฝันว่าเจ้าหมาตัวนั้น..."

ใครบางคนเริ่มหัวเราะ

"ไม่อยากเชื่อเลย..."

ผมว่า "กลับไปเถอะครับ ผมทนไม่ได้"

"เข้าไปแล้ว เราผ่านจากจุดนั้นมาสามสิบกว่ากิโลแล้ว"

คุณสาวตรีหัวเราะ "คุณนี่ใจอ่อนกว่าผู้หญิงเสียอีก กะอีแค่ชนหมาตัวนึ่ง คุณถึงกับฝันร้าย"

ผมใจอ่อนอย่างที่หล่อนว่าจริง ๆ หรือ? เอามือลูบหน้าตัวเองแรง ๆ แววดาของหล่อนทำให้ผมนึกถึงใบหน้าของผู้หญิงอีกคนหนึ่ง พลันอดีตก็เลี้ยวหนึ่งที่ผมต้องการลืมก็ผุดขึ้นในใจผมอย่างระงับไม่อยู่ ผมรู้จักผู้หญิงคนนั้นมานานปีเศษ คือนั้นเราทั้งสองก็นั่งรถเวลากลางคืนเช่นกัน เบื้องบนพระจันทร์ดวงเดิมทอแสงซีดคล้าย ๆ กับตอนนี้ รถประจำทางสายกลางคืนแล่นข้ามจังหวัด ตลอดทางผมนอนไม่หลับ ผมเชื่อว่าหล่อนก็นอนไม่หลับเช่นกัน ไม่ว่าใครก็ตามที่กำลังเดินทางไปเพื่อจุดหมายเช่นนั้นต้องนอนไม่หลับแน่นอน แต่เราทั้งสองเชื่อว่ามันเป็นทางออกที่ดีที่สุด เราต้องตัดสินใจก่อนที่ความเปลี่ยนแปลงในร่างกายหล่อนจะมีมากกว่านี้ รถประจำทางจอดที่หน้าสถานีขนส่งตอนเจ็ด โมงเช้า เราทั้งคู่จับรถสองแถวอีกคันหนึ่งให้ไปส่งเรา ณ จุดหมาย ตลอดทางเราทั้งสองไม่พูดอะไร ผมเพียงแค่สงสัยว่าหากสามารถย้อนอดีตกลับไปได้อีกครั้ง ผมจะทำเช่นนั้นอีกไหม ผมไม่รู้ และน่าเสียดายที่อดีตก็เช่นสายน้ำไม่เคยหวนกลับ

สถานที่แห่งนั้นเป็นห้องแถวแคบกว้างประมาณสามเมตรซ้อนตัวในซอยเล็กเงียบสายหนึ่ง สีเทาหม่นบนประตูไม้แบบโบราณหลุดกะเทาะออกเป็นริ้ว เราทั้งคู่เดินขึ้นชั้นสอง เสียงบันไดไม้เก่าโครมลั่นเอี้ยดทุกครั้งที่เราของเรานะ ผู้หญิงรับใช้ร่างท้วมวัยสี่สิบผู้หนึ่งเดินมาเปิดประตูและพาเราเข้าไปในห้องที่มีกลิ่นน้ำยาอบอวลจนฉุน ที่ด้านหลังมีชั้นเหล็กวางขวดยาและเครื่องมือต่าง ๆ ที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต มีอ่างล้างมือเก่าคร่ำคร่าบนเคาน์เตอร์สีเทาหม่น บนพื้นมีถังขยะขนาดใหญ่รองด้วยถุงพลาสติกสีดำ ผู้หญิงรับใช้บอกให้หล่อนนอนบนเตียงและให้ผมรออยู่ข้างนอก ขณะที่หล่อนไปตามชายอีกคนหนึ่งมาทำงาน ผมนั่งรออยู่ที่หน้าห้องเงียบ ๆ รู้สึกปวดหัวเล็กน้อย โถงเล็ก ๆ นั้นสว่างด้วยแสงไฟจากหลอดไฟหกสิบวัตต์เพียงดวงเดียว ผมนั่งรออยู่อย่างทຸນทຸราย เมื่อทุกอย่างจบสิ้นลง ผมก็พาหล่อนกลับบ้าน

สีหน้าหล่อนขาวซีด ทรงตัวย่นแทบไม่อยู่ ผมประคองหล่อนออกทางประตูหลังของห้องแถว เมื่อถึงปากซอยเราทั้งคู่นั่งบนม้านั่งรอรถสองแถว ผมรู้สึกเหนื่อย มือเย็นขึ้นด้วยเหงื่อ ผมกวาดสายตาไปทั่วบริเวณ แลเห็นขยะเกลื่อนซอย เรารออยู่ที่นั่นราวครึ่งชั่วโมงกว่ารถสองแถวคันแรกจะมาถึง เราทั้งสองก้าวขึ้นรถพอดีกับที่ผมเห็นผู้หญิงรับใช้คนนั้นแบกถุงขยะพลาสติกสีดำออกมา หล่อนทิ้งถุงขยะใบนั้นกองทับอยู่ข้างบนถังขยะ ผมพอเดาออกว่าภายในถุงใบนั้นมีอะไร ผมหลับตาลงขณะที่รถสองแถววิ่งหายไปจากสถานที่นั้น กลิ่นก้อนแข็งอะไรบางอย่างลงคอ นึกถึงพ่ออย่างบอกไม่ถูก วันนั้นหลังจากพบว่าผมไม่ได้ลืมหัดดับไฟ ผมกล่าวกับพ่อว่า "ผมไม่ได้ลืมหัดดับไฟหรือพ่อ ที่น่าแปลกก็คือทำไมเรื่องแค่นี้ผมกลับจำไม่ได้..." ผมหัวเราะ "...และพ่อก็จำไม่ได้"

สายตาพ่อมีแววแปลก ๆ "ใครบอกว่าพ่อจำไม่ได้?"

ผมอ้าปากค้าง นึกถึงระยะทางสิบกว่ากิโลเมตรที่เราฝ่าปากกลับมา พ่อยอมเหนื่อยยอมเสียเวลาเพื่ออะไร สอนผมให้รับผิดชอบ? เท่านั้นเองหรือ? เราไม่ได้พูดอะไรตอนเดินกลับขณะที่แสงสุดท้ายของวันนั้นกำลังลับป่า แต่ผมไม่เคยลืมประสบการณ์นั้นเลยจนทุกวันนี้ ตอนนี้ผมเข้าใจแล้วว่า หากวันนั้นผมไม่ได้เดินกลับไป ผมอาจนอนไม่หลับไปอีกหลายวันหรือหลายปีก็ได้

กม.ที่ 39

ผมกำลังนอนไม่หลับ

กม.ที่ 51

ลมเย็นพัดเข้ามาในช่องหน้าต่างที่แง้มไว้ ผมมองท้องฟ้า กลางทางหลวงสายเปลี่ยวมองไม่เห็นเส้นขอบฟ้า นอกจากผืนความหิมาคลุ้มแผ่นฟ้า พระจันทร์สีซีดนอกหน้าต่างรถคู่สวยงามไปอีกแบบหนึ่ง ผู้โดยสารทุกคนในรถหลับไปหมดแล้ว ยกเว้นผม มองหน้าคนขับ สมบุญยิ้มให้ผม เขาเอ่ยขึ้นว่า "ครั้งนึงผมเคยถูกรถชน..." ผมยังจำมันได้ดี กระบะของผมถูกลีบล้อชนกระเด็นคว่ำอยู่ที่ริมทาง ลีบล้อคันนั้นหายวับไปเลย..."

เขาหัวเราะแผ่ว ๆ "...เพื่อนผมที่นั่งคู่มาด้วยกันตายคาที่ ส่วนผมเองบาดเจ็บขาหัก ผมนอนนิ่งในความมืดอยู่นาน ผมเห็นแสงไฟของรถยนต์หลายคันผ่านไปผ่านมา แต่ไม่มีคันไหนหยุดจอดลงเลย รู้ัยตอนนั้นผมเพียงนึกสงสัยว่าทำไมคนขับรถที่ผ่านทางไม่ลงมาช่วย ผมพยายามหาเหตุผลให้ว่า บางทีคนเหล่านั้นไม่เห็นรถของผม บางทีคันต่อไปคงจะจอด บางทีคันที่ขับผ่านไปแล้วยคงหวนกลับมาช่วย

"ในที่สุดผมก็เห็นชาวบ้านสามสี่คนมาช่วย ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก ขยับปากจะพูดแต่ก็ชะงัก เมื่อเห็นชาวบ้านหลายคนนั้นพากันปลดทรัพย์สินบนร่างของเรา ผมนอนนิ่ง ๆ จนเมื่อทุกอย่างจบสิ้นลงแล้วจึงลืมตาขึ้นอีกครั้ง เชื่อมัยว่าวันนั้น ผมร้องไห้"

ผมพยักหน้า

เขาเงิบและขับรถต่อไป

รถคู่เล่นต่อไปเบื้องหน้าเข้าสู่เขตภาคกลาง ทุกหลักกิโลเมตรที่มันผ่านพาเราไปสู่อนาคตที่กำลังจะกลายเป็นอดีต สายตามองจับที่เศษขยะตามทาง เมื่อรถขับผ่านไปที ขยะเหล่านั้นก็ลอยว่อนขึ้นมาที่ความคิดความรู้สึของผมตอนนี้ก็คงไม่ต่างจากของพ่อเมื่อพบเห็นอะไรบางสิ่งในถังขยะเมืองกรุงครั้งนั้น ผมขบขมปากแน่น คงไม่มีวันตอบคำถามเหล่านี้ได้ บอกลุงสมบุญเบา ๆ "จอตลอดเลย ผม

จะลงที่นี่"

รถตู้คันเก่าหยุดลงทันที ลุงสมบุญยิ้มให้ผม ตบไหล่ผมเบา ๆ ไม่พูดอะไร ทุกคนในรถตื่นขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้ไม่มีใครพูดอะไรเมื่อผมก้าวลงจากรถ ผมเดินค้อมย้อนกลับไปทางเดิมขณะที่รถตู้คันนั้นแล่นหายลับไปยังอีกทิศทางหนึ่ง พวกเขา วิ่งต่อไปยังอนาคตเบื้องหน้า ส่วนผมจะกลับไปสานอดีตที่ยังไม่จบของผม ระยะทางห้าสิบกิโลเมตรดูยาวไกลเหลือเกิน ถ้าโชคดีผมอาจโบกรถได้สักคันหนึ่ง แต่ถึงจะไม่มีรถผมก็ไม่เปลี่ยนใจ

กม.ที่ 52

ผมก้าวเข้าไปในความมืด พระจันทร์โผล่ออกจากกลุ่มเมฆแล้ว

เมืองคนบาป

ถนนพลุกพล่านสายหนึ่งกับหลายผู้คน
ทางเท้าแห้งผากกับคลองน้ำเน่า
ห้องแถวเก่ากับตึกกระจกระฟ้า
เถาฝุ่นกับควันดำ...
รถแท็กซี่คันหนึ่งวิ่งเข้าสู่ตัวเมือง...

ระยะทาง : สามแยกเกษตร - พัฒน์พงษ์

เวลา : 17.30

ค่าโดยสาร : 141 บาท

ผู้โดยสาร : หญิงสาววัยรุ่นสองคน

"กินยาคุมรีเปล่า?"

"เปล่ากิน แต่ให้แขกใช้ถุงแทน"

"แล้วทำไมยังเกิดขึ้นอีก?"

"จะไปรู้แม่เงะ! ซวยชิบหาย! สงสัยถุงที่ให้มันใส่เสื่อกรั่ว ไอ้ห่า! พวกนี้มาเที่ยวทั้งที่ไม่ยอมพกถุง ต้องให้เราหาติดตัวเอง"

"ทำไมต่อไป?"

"ก็ต้องเอาออกซิ"

"รีดแล้วโทรมไปนานเลยนะ..."

"ไม่รีดแล้วเอาเงินที่ไหนไปเลี้ยงมันวะ กลับบ้านที่ต่างจังหวัดก็ไม่ได้ ถูกพ่อเช็ดหัวออกมาแล้ว จะกลับไปทำงานที่พ่อก็ไม่ไหว เมืองมันตายแล้ว"

"แล้วมีเงินไปทำอะไร?"

"ก็ต้องเอาเงินที่สะสมไว้ ทำไรก็ได้ เดินอโกโก้เก็บเงินมานาน ถึงคราวชวยก็ต้องจ่ายออกไปทีเดียวหมด เดี่ยวก่อนไปทำงาน ข้ามถนนเวะหาหมอดูที่มณฑลเจียงก่อนดีกว่า อยากรู้นักว่าเมื่อไหร่ดวงจะดีขึ้น..."

ระยะทาง : พัฒน์พงษ์ - พญาไท

เวลา : 18.10

คำโดยสาร : 97 บาท

ผู้โดยสาร : ชายวัย 25-30 สามคน ไร้หนวด ผมหาว

"จะไปพันรีเปลาอะเนีย..."

"รตมันคิดอะไรกันนักกันหนาวะ ระยะทางแค่นี้เกือบชั่วโมงแล้วยังไม่ถึง คิดทั้งวันทั้งคืน"

"ไอ้พวกคนที่รับผิดชอบหายไปไหนหมด ผลาญน้ำมันไปเปล่า ๆ แบบนี้เศรษฐกิจเสียหายไปเท่าไร แล้วจะเป็นนิสต์กับเค้าได้ยังไง"

"ก่อนเลือกตั้งก็สัญญาไว้ไงจ้ะ ไอ้ส.ส.ยัดแม่ง..."

"เดี๋ยวก็ต้องแต่งเพลงด่ามันหน่อย..."

"จรรยาที่ย่ำแบบนี่ อีกสามชาติเศษ ๆ คงยังเหมือนเดิม มันจะเอาอย่างไรของมัน ปล่อยให้จรรยาวิฤตอย่างนี้..."

"เคยเห็นพวกที่มีอำนาจลงขันโหนดรเมล์ดูบ้างรีเปลาอะ"

"อย่าว่าแต่รเมล์เลย จะไปไหนมาไหนมีรดตำรวจนำจ้ะ"

"นั่นนะซี"

"เดี๋ยวก็ต้องแต่งเพลงด่ามันหน่อย..."

"พี่จับแท็กซี่เป็นไง เจอรตติดทุกวันยังจี๋ประสาทดกไหม?"

"ก็แค่ทำอะไรได้ ผมบังเอิญไม่ได้เกิดมาเป็นลูกนายธนาคาร"

"โดนตำรวจไต่บ้างไหม?"

"ก็นาน ๆ ที่ ไร้ชาติหน้าขอเกิดเป็นตำรวจมั่ง"

"เดี๋ยวก็จะแต่งเพลงเพื่อแท็กซี่ชกเพลง มีแต่เพลงเพื่อชีวิตประเภทชวาณา กรรมกร กะหรี แต่ไม่มี

เพลงเพื่อแท็กซี่ชกที"

"เออ! เสร็จงานร้องเพลงที่โรงแรมแล้วไปที่ไหนต่อดี?"

"ก็ไปแวะเช็คสัคมเพลกซ์หลังบ้านท่านนายกชกกะหน้อย ไม่ไกลเท่าไร เห็นว่าแจ่ว ไม่ได้ตีหม้อแล้วคิดเพลงเพื่อชีวิตไม่ค่อยออก"

ระยะทาง : พญาไท - พหลโยธิน

เวลา : 18.45

ค่าโดยสาร : 121 บาท

ผู้โดยสาร : หญิงสาววัยยี่สิบหนึ่งคน ชายวัยสามสิบหนึ่งคน เด็กหนุ่มวัยรุ่นขนาดจับคนหนึ่ง

"แท็กซี่ ไปโรงพยาบาล เร่งหน้อย"

"แห่งไหน?"

"แห่งไหนก็ได้ เร่งหน้อยก็แล้วกัน ดูลิ เลือดไหลไม่หยุด"

"เหยียบเต็มทีเลย แท็กซี่"

"ก็เร็วได้แค่นี้ครับ รถมันติด ไม่มีใครเปิดทางเลย นี่ไปโดนอะไรมา?"

"ใบพัดเครื่องจักรมันตัดข้อมือ ไอ้ห่า! พอเกิดอุบัติเหตุ เจ้าแก่มาก่อนเลยว่าเครื่องจักรเป็นอะไรไหม ระบายแท้ ไม่มีน้ำใจชกนิต"

"นี่เลือดยังไม่หยุดเลย ดิที่แขนไม่ขาด..."

"รถมันติดเหยอะไรของมันวะ หยั่งจี้มีหวังตายกลางถนนแน่"

"ขึ้นทางด่วนเถอะ"

"มันคนละทางกัน แต่ถึงขึ้นไปตอนนี้ก็คิดยิ่งกว่าตังเม"

"ผู้จ้างขับมากรุงเทพฯดิก็้ว หาเรื่องแท้ ๆ น้อ"

"น้องมาจากไหน?"

"บุรีรัมย์"

"ฮ้า! มาจากหม่องเดียวกันตัวเนี่ย เจ้าอยู่ไสละ?"

"สตึก ไสละ?"

"ล่ำปลายมาศ"

"อยู่ดี ๆ มาทำงานกรุงเทพฯ นี่กว่าจะดี ที่ไหนได้..."

"โ้ย! อย่าฟาวจ่มหลาย มัดข้อศอกให้แน่น ๆ อีกเน..."

"ใจเย็น ๆ หล่า เอ้า! ถึงโรงพยาบาลแล้ว"

"นี่แท็กซี ถ้าเดี๋ยวก่อนเด้อ ยกคนเจ็บลงก่อนเถอะ..."

.....

"เดี๋ยว เดี๋ยว แท็กซีอย่าฟ้าวไป...กลับมาก่อน"

"อ้าว! คุณ...เอาคนเจ็บมาเฮ็ดหยัง? (คุณเอาคนเจ็บกลับมาทำไม?)"

"หมอเพิ่นบอกบ่ฮับ เพิ่นบอกว่าบ่มีเงินสดมาวางไว้เป็นค้ำมัดจำ แท็กซีชวยพาไปหาหม่องอื่นเถอะ กำลังมาฮอดกรุงเทพฯ บ่ทันโดนซ้ำ บ่ฮู้วาชไปหาหม่องหม่องไส... (หมอไม่รับ บอกว่าไม่มีเงินสดวางไว้เป็นค้ำมัดจำ ชวยพาไปที่อื่นหน้อยเถอะ เพิ่งมาอยู่กรุงเทพฯ ไม่นาน ไม่รู้จะไปหาหม่องที่ไหน)"

ระยะทาง : พหลโยธิน - สุขุมวิท 39

เวลา : 20.00

ค่าโดยสาร : 121 บาท

ผู้โดยสาร : ชายสวมชุดสากลสองคน

"หุ่นไทยฟู้ดเมื่อเช้าขึ้นไปอีกสิบบาท"

"น่าจะเทขายชะ"

"แต่ผมจะเก็บไว้ก่อน ทำทางแบบนี้คงขึ้นอีกแน่ อีกสองสามวันค่อยเทออก เชื่อกผมงานนี้รวแน่ ตอนนีพักสมองก่อนดีกว่า เดี๋ยวลอดถึง เดอะ พริสมา เรานั่งสักคนละสองครั้ง คาราโอเกะคนละสองสามเพลงก่อนแล้วแยกกัน เอาผู้หญิงไปคนละคน"

"ผมยังไม่เคยไปที่นั่นเลย เป็นไง?"

"สถานที่หรือว่าผู้หญิง?"

"ทั้งสองอย่าง"

"สถานที่ชั้นหนึ่ง เหมือนคลับสนั่นนั่นแหละ ส่วนผู้หญิง... ชั้นเลิศ..."

"เลิศแค่ไหน?"

"เอายังงี้ดีกว่า ผู้หญิงที่นี้ถ้าตอนกลางวันเดินอยู่ข้างนอก คุณไม่มีวันดูออกเลยว่าเป็นผู้หญิงแบบนั้น หลายคนผ่านเวทีประกวดนางงามมาแล้ว"

"ยังงั้นเชียว! คุณเป็นเมืมเบอร์ที่นั่นหรือ?"

"ใช่ เป็นแบบ โกลเดน เอ็กซ์คลูซีฟ เสียไปแสนห้า ที่นั่นมีสามแบบ เอ็กซ์คลูซีฟ โกลเดน เอ็กซ์คลูซีฟ และ พริสมา เดอลุกซ์ ของผมนี่เขาให้เหล้าสิบสองขวด ออฟฟริยี่สิบครึ่ง นี่ผมเพิ่งใช้สิทธิ์มาได้เพียงห้าครั้ง เดี๋ยวลอดไปใช้บริการในฐานะแขกของผมดู แล้วคุณจะเชื่อว่ามีเงินก็มีทุกสิ่ง..."

ระยะทาง : สุขุมวิท 39 - สีแยกเหม่งจ๋าย

เวลา : 21.05

ค่าโดยสาร : 87 บาท

ผู้โดยสาร : หญิงวัย 40-50 สองคน

"พี่เธอเป็นไง ยังหลงอินันอีกรึเปล่า?"

"อ้อ! อินันคิดเป็นแต่เล่นบทน้ำเซาะทรายแย่งพี่ชาวบ้าน แต่เล่นกะใครไม่เล่น มันรู้จักฉันน้อยเกินไปซะแล้ว"

"เธอเลยประชดสามีด้วยการมาที่นี่"

"ชีวิตของฉันนี่ แค่มารินเหล้าฟังเพลงมันผิดตรงไหน ไม่ประชดหิวเด็กหนุ่ม ๆ ไปนอนด้วยกันนับว่าเกรงใจแล้ว แต่ละคนหน้าตาดีหุ่ดทั้งนั้น"

"นั่นนะสิ พวกผู้ชายหาบ้านเล็กบ้านน้อยได้ เราออกมาแค่นี้จะเป็นไร ผับสำหรับผู้หญิงก็มีอยู่น้อยแห่ง นี่! ได้ยินว่าเธอไปทำรีมา?"

"อ้อ! รีเพอร์ ใช่อ่ะเฮ็ดไป หมอคืนะที่นี้ รับทำหลายอย่าง บู้บจ๊อบฝีมือดีทีเดียว ราคาก็ไม่เก้เงิน คึงหน้าสามหมื่นห้า เขียนคิวถาวรถูกหน้อย ไม่เก้พัน"

"เจ็บมั๊ย?"

"เจ็บตัวยังไม่เท่าเจ็บใจที่อุตสาห์ลงทุนเจ็บตัวถึงปานนี้แล้ว พ่อเจ้าประคุณสามียังมีเมียหน้อยอีก"

ระยะทาง : รัชดาภิเษก - เพชรบุรีตัดใหม่

เวลา : 21.40

ค่าโดยสาร : 63 บาท

ผู้โดยสาร : ชายสองคน ไกด์ฝึกคนไทยหนึ่ง ฝรั่งเศสหนึ่ง

"ไปโมนา"

"โมนาไหน?"

"มันจะมีซักกี่โมนา ก็อาบอบนวดไง"

"เฮ้! ยู! ไอ วิล บริง ยู ทู ซี เดอะ เบสท์ เกิร์ลส์ อิน เดอะ เวิลด์"

.....

"พาฝรั่งไปอาบอบนวดวะน้องชาย ไอ้ฝรั่งเง่าพวกนี้ไม่เคยเจอของดียังงี้มาก่อน เจอทีแล้วติดใจ วั๊ดเวอดแม่งไม่ดูแล้ว จะตืออย่างเดียว"

"แหม! พี่เล่นนินทาฝรั่งต่อหน้าต่อตาเขาเลยนะ..."

"เฮ้ย! มันฟังไทยไม่รู้เรื่องหรอก น้องชาย นี่พามันไปพักเกสต์เฮาส์แถวบางลำภู แต่คิดราคาเช่าโรงแรม ฟันไปเหาะ ๆ สองพัน มันเกิดอยาก เลยพามาเที่ยว คิดเหมาหัวละสี่พัน จ่ายค่าโรงอาบอบนวดเสร็จฟันอีกเหาะ ๆ คนละสองพัน เอ...น้อง หมู่นี้ไม่รู้เป็นไง มีหมูฝรั่งโง่ ๆ วังมาชนโป้งตออยู่เรื่อย"

"เฮ้ย ยู แคท อีส โท เฟมเมอส เท็มเพิล... บ๊ท ไอ โค้นท์ ชิงค์ ยู ว้อนท์ ทู ซี..."

.....

"เฮ้! นี่คำรด เอาไปเลยสองร้อย คิดซะว่าได้กำไรฝรั่งมาแบ่งคนไทยด้วยกัน ไปละน้องชาย โชคดี!"

ระยะทาง : เพชรบุรีตัดใหม่ - คลองตัน

เวลา : 23.00

ค่าโดยสาร : 59 บาท

ผู้โดยสาร : วัยรุ่นชายหญิงคู่หนึ่ง

"ดึกแล้ว เดี่ยวคีนี่นอนค้างที่หอพักนุชได้หรือเปล่า?"

"ได้ซี แต่แม่เธอไม่ว่าเธอ?"

"โธ้ย! ผมไม่กลับบ้านอาทิตย์นึงแม่ก็ไม่ว่า ป่านนี้คงดีไฟอยู่ที่บ่อนไหนก็ไม่รู้"

"งั้นก็ตามใจ"

"แล้วที่หอพักนั้นเค้าไม่ว่าที่พาคนนอกเข้าไปเธอ? เห็นมีแต่นักเรียน..."

"จะไปว่าอะไร ใคร ๆ ก็ทำยังงี้ทั้งนั้น จับกันเป็นคู่ ๆ"

"สอบเมื่อไหร่?"

"มะรินนี่ อย่าคุยเรื่องนี้เลย ได้ยินแล้วปวดเศ วัพรงนี้ก่อนค่อยคิดว่าจะทำยังไง อย่างมากก็ซ้ำอีกปี ภูมิแน่นขึ้นอีกต่างหาก"

ระยะทาง : คลองตัน - บางแค

เวลา : 00.15

ค่าโดยสาร : 155 บาท

ผู้โดยสาร : ชายหนุ่มวัยสามสิบคนเดียว

"ทำไมแท็กซี่คันเมื่อก็ไม่รับพี่?"

"ไม่รู้มัน สงสัยกลัวไม่คุ้ม"

"มัวแต่เลือกเส้นทางอยู่นั้น เมื่อไหร่จะเจริญ..."

"นั่นสิ ตั้งแต่ติดมิเตอร์มานี้ ก็ยังระยะทางกันทั้งนั้น"

"ผมเป็นแท็กซี่เองแท้ ๆ ยังระอาพวกนี้ ทำงานทุกอาชีพมันก็ลำบากไปคนละแบบจริงไหม อย่างเมื่อได้รับผู้โดยสารมาจากถนนเพชรบุรี เกือบชั่วโมงยังไม่ถึง จะเที่ยงคืนอยู่แล้วรถมันยังติด ผมก็ต้องทน"

"ใช่ ผมเองก็เพิ่งเลิกงาน คึกมาหลายคืนแล้ว โอ-ทีกี้ไม่มี ลูกเกือบจำหน้าพ่อไม่ได้อยู่แล้ว เหนื่อยเหลือเกิน เดียวถึงแล้ว ปลูกผมด้วย"

ระยะทาง : เพชรเกษม - สุขุมวิท 55

เวลา : 02.10 ‘

ค่าโดยสาร : 143 บาท

ผู้โดยสาร : ชายวัยห้าสิบคนหนึ่ง

"แท็กซี่ไปที่วัยรุ่นชอบไปกันที่ถนนนั้นถูกใช่ไหม?"

"ไม่แน่ใจ ถนนนั้นออกยาว ที่เที่ยวกลางคืนเส้นนั้นมีเยอะ ยังมีชอยแยกอีกหลายซอย"

"ที่ที่มีตรารูปโครงกระดูกนะ"

"อ้อ! เคอะ สเกลลิตัน สำหรับวัยรุ่น พี่ก็ไปเที่ยวที่นั่นด้วยรี? เด็ก ๆ ทั้งนั้นนา..."

"เปล่าไปเที่ยว ผมแวะมาตามคนหน้อย จอดรถที่นี่เดี๋ยวผมกลับมา เอ้า! เอาเบียร์ร้อยไปก่อนใบนี้... นี่ดีสองกว่าแต่ทำไมวัยรุ่นมันมากยั้ง..."

"โธ่! พี่ นี่เขาเพิ่งจะเริ่มกัน"

"ตามไม่ทันจริง ๆ เด็กสมัยนี้ เดี่ยวคุณรอผมเที่ยวกลับด้วย"

.....

"แท็กซี่ เปิดประตู!"

"เกิดอะไรขึ้น? นี่พี่ไปลากสาวที่ไหนมา? ร้องลั่นมาแต่ไกล..."

"ลูกสาวผมเอง... กลับบ้านเดี๋ยวนี้ อีลูกไม่รักดี"

"ไม่กลับ ปล่อยนะพ่อ"

"หนอย! อีนี่... โกหกจะไปค่ายเยาวชนต่างจังหวัด นี่มันค่ายห่าอะไรวะ ขายน้าเค้าไหม พ่อมึงเป็นถึงคนใหญ่คนโต ปล่อยให้ลูกมามั่วที่นี้ทุกคืน รู้ถึงไหนอายเขาถึงนั้น"

"ชีวิตของหนูเองนะ พ่อไม่ต้องมายุ่งเกี่ยว"

"หนอย...อีลูกบังเกิดเกล้า..."

"อย่ามายุ่งกะหนูนะ..."

"นี่พ่อแถมะ..."

"แต่พ่อเคยให้เวลาลูก ๆ บ้างหรือเปล่า ทั้งปีทั้งชาติพ่อเอาแต่หาเงิน..."

.....

"กลับที่เดิมได้ แท้ก็ชี้"

"อ้าว! เด็กนั้นไม่มาด้วยหรือครับ?"

"ไม่มา"

"เฮ้อ! ้วยรุ่นสมัยนี้ต่างก็มีทางเดินของตัวเอง"

"ใช่ อีสระมากจนเกินไป แต่บางอย่างก็ถูกของลูกสาวผมเหมือนกัน

ผมไม่เคยให้เวลากับลูก วัน ๆ หมกมุ่นอยู่กับการหาเงินเพื่อลูก เพื่อครอบครัว ผลที่สุดเป็นไง บ้านก็แตก..."

"สังคมมันเปลี่ยนไปเร็วเหลือเกิน"

"คุณก็เหมือนกัน ขับรถแท็กซี่หาเงินคึกคักทุกวัน มีเวลาให้ครอบครัวบ้างหรือ?"

"ไม่มีหรอก ครอบครัวผมอยู่ต่างจังหวัด"

"ชีวิตเราทั้งคู่ก็แยกกันไปคนละแบบ"

"ใช่ แต่ก็หวังว่าคงแยกอีกไม่นาน เพราะคืนนี้เป็นคืนสุดท้ายของอาชีพขับแท็กซี่ พรุ่งนี้ผมจะกลับบ้านเดิมที่บุรีรัมย์ซักที..."

ระยะทาง : เพชรเกษม - บ้าน

เวลา : 03.40

คำโดยสาร :-

ผู้โดยสาร : เหลือคนขับคนเดียว

ถนนราตรีสายหนึ่งกับไฟราจรริมถนน

ป้ายไฟนีออนที่สี่แยกกับทางม้าลายสี่ขีด

ทางเท้าเรียบสงัดกับขอทานที่กำลังหลับ

ป้ายรถเมล์ไร้คนกับเสาไฟฟ้าที่ยืนหงอยเหงา...

รถแท็กซี่คันหนึ่งวิ่งออกสู่นอกเมืองมืดสลัว...

เรื่อง ขอทาน

- 1 -

“...จำใจมาหาเงินทอง เลี้ยงปากเลี้ยงท้องพี่น้องในบ้านนา มุ่งสู่เมืองกรุง หลังไถลกันมา
ลำบากกายหาทางมาทำงานทำ...”

ร้องมานาน ไม่มีใครฟัง เสียงเราคงห่วยแตกจริง ๆ ถ้าได้สักเลี้ยวของคาราบาว
หรือคาราวาน ป่านนี้คงได้เงินมากกว่านี้ เปลี่ยนเพลงให้เศร้าอีกหน่อยน่าจะดีกว่า

“...เมื่อดวงตาของฉันทันมืดมิด แต่ชีวิตฉันยังไม่มีคดลง แม้ความรักยังคงเคยมีมันคง
จะร้างไกลไม่หวนกลับคืนมา...”

เสียงเหรียญกระทบพื้นกล่อง เริ่มมีคนให้ตังค์แล้ว “ขอบคุณครับ”

แต่ครั้น ตั้งหลักร้องเพลงที่นั่นแหละ คนพลุกพล่านดี

“...จึงมาเป็นวงพิภพพเนจร เทียวร่อนเร่ร้องเพลงหาเศษเงิน ที่เหลือกินเหลือเก็บ
เป็นส่วนเกิน จะนำเงินสะสมรักษาดวงตา...”

ว่าคาราวานดำ แต่ต้องใส่ แวนดำ ไม่เท่า กับเพลง กลายเป็นเอกลักษณ์ของ
คนตาบอดไปแล้ว บ่นไปทำไม เศรษฐกิจเลว ๆ อย่างนี้ใครมีงานทำก็บุญแล้ว เราเป็นคน
ที่ถูกออกจากรานเป็นคนแรกตั้งแต่ฟองสบู่แตก เรา
ไม่ใช่คนสำคัญในองค์กรนี้หว่า ใครวะที่บอกว่า
ร้องเพลงมีความสุข ถ้าไม่ใช่เพราะตงงาน
คงไม่มาทำอย่างนี้หรอก อย่างบ่นได้ไหม
เราก็ไม่ได้ขอใครกินเปล่า ๆ

- 2 -

“...เดือนเพ็ญแสงเย็นเห็นอร่าม
นภาแจ่มนวลดูงาม เย็นชื่นนอยาม
เมื่อลมพัดมา แสงจันทร์นวลชวนใจข้า
คิดถึงถิ่นที่จากมา คิดถึงท้องนา บ้าน
เรือนที่เคยเนา...”

เริ่มเจียบ เสียงผู้หญิงบอก “คุณคะ
ยังร้องเพลงอีกหรือ แถวนี้ไม่มีคนเหลือแล้ว”

พึมพำ “ขอบคุณครับ ผมว่าจะเลิกพอดี”

เก็บของเสร็จไม่ถึงนาที ก้าวเดินออกไป เสียงผู้หญิงคนเดิมดังขึ้น

“คุณคะ คุณลืมไม้เท้าคะ”

“ขอบคุณครับ”

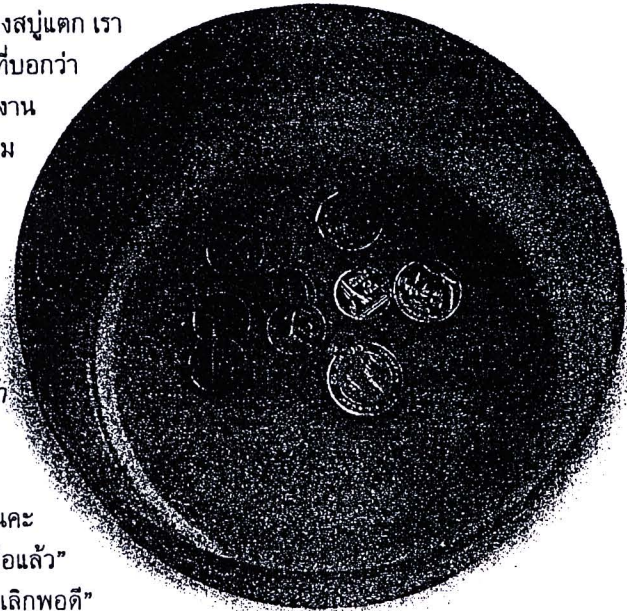
มือนุ่มดิ่งมือไป “ช่วยพาข้ามถนนให้คะ”

“ขอบคุณครับ”

ไม่น่าเชื่อ โลกนี้ยังมีคนดีอีกเยอะ

ข้ามถนนแล้ว ผู้หญิงปล่อยมือ “ขอให้โชคดีนะคะ”

เสียงเหรียญกระทบพื้นกล่องอีกครั้ง “ขอบคุณที่พาข้ามถนนแล้วยังบริจาคเงิน
ขอให้เจริญ ๆ ครับ”

ว่ากาญจน์ดำ แต่ต้องใส่ บ่นไปทำไม โลกนี้ยังมีคนดีอีกเยอะ
ผู้หญิงคนนี้ดีงาม หน้าตาสวยด้วย รูปร่างก็ดี ชอบชุดใหม่ที่เธอสวมนะ
ใส่แล้วสวยดี ไม่ค่อยเห็นผู้หญิงที่ใส่ชุดแบบนี้แล้วดูดี เธอจะโกรธเราไหม
ถ้ารู้ความจริง?

มองตามผู้หญิงใจดีไปจนหายลับตา และเดินไปอีกทางหนึ่ง
ตัดสินใจไม่ถูก พรุ่งนี้จะมาร้องเพลงที่นี่ไหม

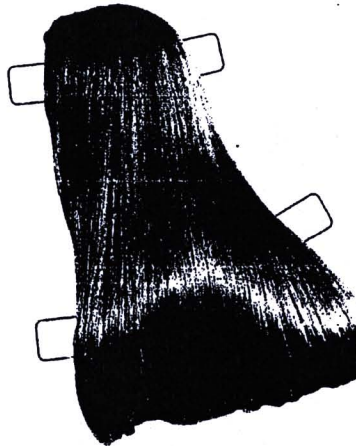
เรื่อง ของปลอม

> ของปลอม

"อยากทำตาสองชั้นแบบ มาดอนน่า
เกลียดตาไม่มี 'เหลาเต็ง' ของตัวเองจัง..."

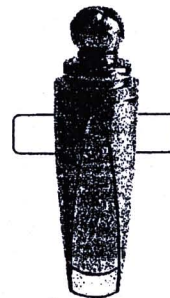
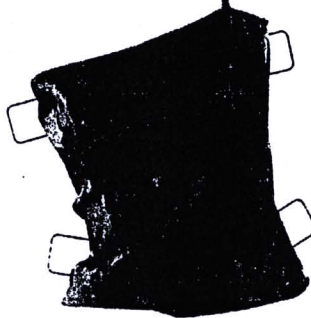
"คิ้วถาวรแบบที่นางแบบคนนั้นทำ
ดูดีมากเลย อยากทำยังงั้นบ้าง"

"ฉันอยากได้ริมฝีปาก
เช็กซีแบบ แองเจลิน่า
โจลี่ หมดว่าเสริมได้..."

"ไม่ชอบสีทองอร่าม แต่ต้อง
ไปทำไฮไลต์ตามเพื่อน"

"หน้าอกฉันดูไม่ดึงดูด ฉันชอบ
แบบของ เคท วินสเล็ต..."

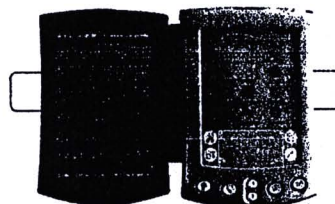
"เพื่อนของฉันทุกคนสวมสายเดี่ยวหมด..."

"ไม่ใส่น้ำหอมแล้วเหมือน
ไม่ได้ใส่เสื้อผ้า"

"ไม่มีผู้ชายคนไหนชอบผู้หญิงอ้วน
หรอก อีกอึดหน่อยก็ยอม..."

"ไม่มีมือถือแล้ว
ตกยุค..."

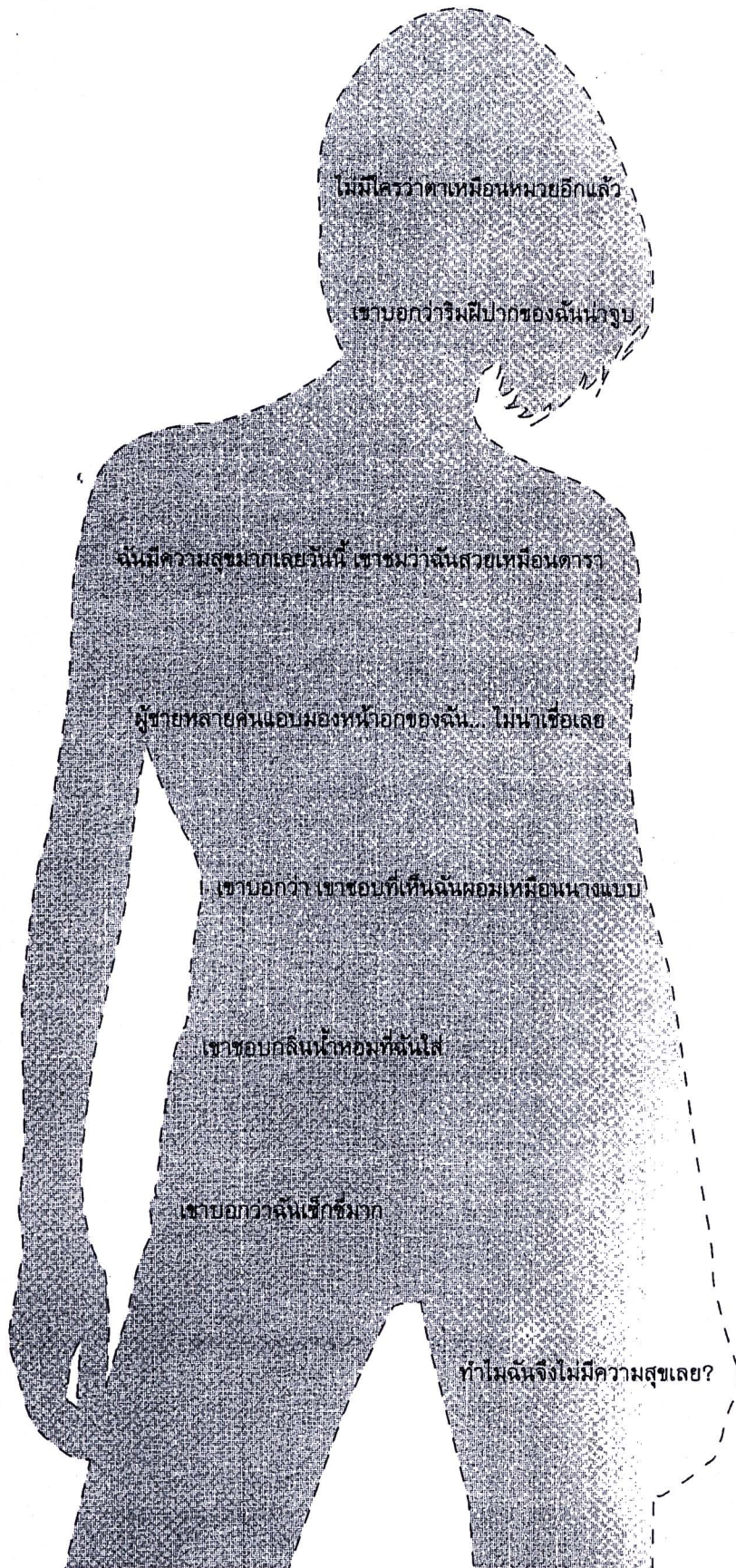
"มองซ้ายมองขวา ใคร ๆ ก็ใช้ปาล์ม ต้อง
หามาสักตัว ไม่จืดจางตามโลกไม่ทัน..."

"ไม่ชอบใส่ยีนเลย
แต่ใคร ๆ ก็ใส่..."

"ใคร ๆ ก็สูง มีแต่ฉัน
ที่ตัวเตี้ยเหลือเกิน..."

"หลุยส์ วิตตอง สักใบจะช่วยให้ฉันมั่นใจขึ้น..."

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - นามสกุล	นางสาวเยาวรัตน์ รุธีรยุทธ
วัน เดือน ปีเกิด	21 พฤศจิกายน 2524
ที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 64/7 ถนนระแงง ซอย2 ตำบลหายยา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50100
การศึกษา	ประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนพระหฤทัย เชียงใหม่ มัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนยุพราชวิทยาลัย เชียงใหม่ ศิลปศาสตรบัณฑิต (วิชาเอกภาษาไทย) จากมหาวิทยาลัยพายัพ เชียงใหม่
ประสบการณ์ทำงาน	
ก.พ. 2551- มิ.ย. 2552	อาจารย์สอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติ สมาคมววย.เอ็ม.ซี.เอ. เชียงใหม่
ปัจจุบัน	อาจารย์สอนภาษาไทย วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงใหม่

